

Lenona Štiblaríková

ASTRÁLNY PÚTNIK

Lenona Štiblaríková

Astrálny pútnik

science fantasy

Návrh obálky: Bea Tomash, 2013

Grafická úprava: Lukrécia Schiller

Redakčná a jazyková úprava: Mária Zajacová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra, Ožvoldíkova 7, Bratislava

5. publikácia prvé vydanie 2013

ISBN: 978-80-89672-11-0

NA ZEMI

NICOLAS

Constantin ho našiel počas jednej z nočných potuliek mimo tela – polomŕtveho mladíka, čakajúceho na smrť, obklopeného zúfalstvom a beznádejou. Jeho tvár mu bola neznáma. Netušil, čo má urobiť, no jedno vedel určite – nenechá ho umrieť.

Dvaja muži ho držali v pivnici opusteného domu. Bolo im jedno, čo sa s ich väzňom stane. Odkedy ho uniesli, nedávali mu nič okrem vody. Nechávali ho nažive jedine preto, aby vzlykal do mobilu a vracal rodičom nádej na návrat syna. Sledoval ich a pochopil, že to nie je prvý únos, ktorým si zarábajú naživobytie.

„Tak čo? Mladý ešte dýcha?“ opýtal sa chlap v čiernej mikine a vytáhaných džínsach. Správaním a tónom hlasu dával najavo nadradenosť nad mladším komplicom.

„Je v pohode. Dolu už nejdem. Prezeraj si ho sám! Smrdí, akoby sa vôbec neumýval. Hehehe!“ odpovedal mu kumpán, vracajúci sa do kuchyne po strmých schodoch. Cestou si nespokojne mumlal popod nos: „Neznášam faganov!“

„Len pokoj! Čoskoro sa všetko skončí. A potom necháme toto prekliate mesto za sebou.“

„Hej, hej! Jasné, tá istá pesnička už tretí deň! A keď som ti radil, aby sme starému poslali prst, nepočúval si. Už sme mohli byť v Mexiku. Ale ty nie. Vraj: *Urobíme to tentoraz podľa mňa.*“

„Už si zabudol, ako to minule dopadlo?“ opýtal sa dlháň v mikine.

„No a čo?! Ved' prachy sme dostali, nie? O ne tu ide. Ostatné mám na háku. Nesnaž sa mi nahovoriť, že ti je toho decka ľúto, a prestaň sa tváriť, že s hentým dolu máš iné plány! Je mi z teba nanič. Dobre vieš, kde skončí. Všetko by vykrákal. A do lochu ma nikto nedostane.“

„Ale toho predtým... nemusel si ho... nie tak... nezaslúžil si.“

„A čo som mal robiť, keď nechcel skapat' potichu? Mal si mi helfnúť, nie stáť ako drúk, ty úchyl! Držal som hubu, keď si ho omakával, krmil ako mača a dríстал o posratom živote. Čo myslíš, prečo? Sám si mu podpísal rozsudok.“

„Dost'! Prestaň!“

„Aké prestaň?! Čo prestaň?! Už si konečne priznaj, že tie decká neberieš len kvôli prachom. Teší ťa, keď sú na tebe závislé, neschopné postarať sa o seba. Páči sa ti to. Ibaže koniec pánovi nevonía, čo? Hneď ako sa Jonas vráti s výkupným, padám. Už po tebe nebudem viac upratovať. Kapišto? Je koniec!“

„Ten bude, až keď rozhodnem ja. Urobíš, čo poviem, a všetko bude okej.“ Starší muž výhražne pristúpil k mladšiemu a zahnal sa na neho päst'ou. Lenže v poslednej chvíli si úder rozmyslel a schmatol ho do náručia. „Pod' sem a nesar ma!“

Ich dohadovanie nabralo iný smer, a keď sa pobrali do vedľajšej izby, nočný pútnik viac informácií nepotreboval. Zvažoval, či nepočkať na tretieho únoscú, ale uvedomil si, že svoju obeť by zrejme hneď zabili a navždy zmizli. Musel sa rýchlo rozhodnúť, ako nešťastníka zachrániť a pritom na seba neupozorniť.

Mám niekomu prezradiť, kde sa ukrývajú? Alebo radšej zavolať na políciu a dať im tip? Lenže,

čo ak niekto identifikuje hlas na zázname alebo sa im podarí dáko ma vypátrať? Čo potom? Tvrdiť im, že som sa v noci zatúlal až sem a náhodou narazil na zločincov? Blbosť! Nie, nie, musím vymyslieť niečo iné.

Starý dom poznal dobre ešte z čias, keď sa ako malý chlapec hrával v jeho záhrade, nakúkal do okien a plašil holuby. Už roky chátral. Neexistoval dôvod, pre ktorý by ho ktokoľvek spájal práve s týmto domom. Vedel, že do pivnice, v ktorej ležal zviazaný chlapec, vedie kriakmi zamaskovaná šachta, cez ktorú sa dovnútra kedysi hádzali zemiaky, uhlie či drevo. Poklop nebol zamknutý, ale aj keby väzeň vedel, že nejaká cesta von existuje, v tme a bez cudzej pomoci by sa na slobodu nikdy nedostal.

Keď sa naňho díval, napadlo mu, aký vie byť osud niekedy krutý. *Veď je ako ja! Mal by spať doma v posteli, a nie triasť sa o život v zatuchnutej pivnici.* Bolo mu chlapca ľúto.

Ešte raz si obhliadol celý dom, skontroloval situáciu – únoscovia pokojne zaspali. Rozhodol sa oslobodiť väzňa sám. Za týchto okolností mu to pripadalo ako jediné možné riešenie.

Hoci ho chlapec nemohol počuť, Constantin mu pošepkal: *Priprav sa, záchrana je na ceste.* Prekvapilo ho, keď sa spútaný zamrivil a otvoril oči, no viac sa už nezdržoval a vrátil sa do tela. Precitol, nahádzal na seba tmavé oblečenie (poučený filmami), obul si tenisky a cez okno vyrázil do tmy. *Ja, Constantin – akčný hrdina dnešnej noci!*

Vzápätí sa vrátil po lano, lebo mu napadlo, že zmeraveného chlapca z pivnice inak nevytiahne. Svetlo lúčov a mesiac mu svietili na cestu, čoskoro malo svitať.

Keď dorazil na miesto, všade vládlo ticho. Ponáhlal sa, lebo netušil, kedy muži očakávajú príchod svojho kamaráta s výkupným. Cez dieru v plote sa dostal do záhrady a opatrne otvoril dvere do šachty. Lano priviazal o strom a spustil sa dolu.

Ešteže viem, ako to dnu vyzerá. Na baterku som ani nepomyslel! Prehmatával najbližšie okolie, postupoval opatrne, aby o niečo nezakopol a nespôsobil hluk. Pomaly podišiel k chlapcovi a s obavami zisťoval, či žije.

Dýcha!

Dotkol sa ho a zašepkal: „Zobud’ sa! Prišiel som ťa zachrániť. Pššt, aby nás nezačuli!“

Až vtedy mu napadlo. *A doriti! Nemám nôž! Čím prerežem putá? A čo s páskou na ústach? Mám ju strhnúť?* Do záchrany sa pustil úplne bezhlavo, a pritom bol spočiatku na svoj plán nesmierne hrdý. *Asi som mal radšej zavolať políciu. Čo teraz?*

Bezradne a trochu vydesene sa díval na väzňa, zatiaľ čo on voľačo huhlal a mykal sa ako na trňoch. Napokon sa dovtipil a uvoľnil mu ústa.

„Tam v rohu visia záhradné nožnice. Prestrihni mi putá. Rýchlo!“ poradil mu zachrípnutý hlas.

Čoskoro bol zajatec voľný. Constantin sledoval, ako sa snaží posadiť, ale príliš mu to nešlo. Pomohol mu.

Iste má svaly bolestivo stuhnuté a zodretá pokožka ho štípe ako čert. A ktovie, čo všetko s ním hentí ešte robili?!

„Tu je lano. Dostanem ťa hore.“

Druhý koniec povrazu uviazal chlapcovi okolo pása a s námahou začal seba i jeho vyťahovať hore. Na slobodu. Neznámy mu pomáhal, ako mohol, zachytával sa o výčnelky na stenách, nohami sa zapieral, aby výstup čo najviac uľahčil. Keby bola šachta príliš strmá či príliš dlhá, nezvládli by to. Constantina celý čas oblieval studený pot z predstavy, ako sa únoscovia rehlia nad ich doráňanými telami a imitujú jeho úbohý pokus o útek. Keď sa vonku nadýchli čerstvého vzduchu, bolo mu jasné,

že tma ich únik už neskryje. Rýchlo oboch uvoľnil a zvyšok lana nechal visieť. Nemohol strácať čas likvidáciou všetkých stôp. Každú chvíľu hrozilo, že ich odhalia, a to by bol jeho koniec. Za neho by nikto výkupné nezaplátil. Prehodil si chlapcovu nevládnú ruku okolo pliec, aby ho podoprel, a vliekol ho preč.

Za plotom začal konečne premýšľať: *Kam utekáme? To som si teda skoro spomenul! Hmm, môj plán zahŕňal len oslobodenie. A teraz čo?*

Asi na polceste k domovu zastal, aby si trochu vydýchli. Nevedel, čo povedať. Má ho pozvať domov? Alebo ho nechať tu a zavolať políciu? Lenže to mohol urobiť už na začiatku a všetky starosti si tým ušetriť.

Chlapec vycítil jeho bezradnosť. „Ďaku... ďakujem ti.“

„Nemusíš mi ďakovať. Som rád, že to dobre dopadlo.“

„Ja som Nicolas. Volaj ma Nick. Môžeš pre mňa ešte niečo urobiť? Myslím okrem toho, čo si už urobil.“

„Jasné. Čo by to malo byť?“

„Je nablízku nejaký obchod?“

„Hej. Neďaleko je križovatka a hneď za ňou benzínka.“

„Teraz ma dobre počúvaj. Pomôžeš mi k pumpe a necháš ma tam. Oni sa o mňa postarajú. Nechcem, aby ťa so mnou niekto videl. Hneď ako vojdem dnu, vrátiš sa domov. A bacha, nie aby ťa ktosi zbadal! Nikomu o nás nehovor.“

„Ale čo bude s únoscami? Čo ak ujdú alebo sa budú chcieť pomstiť?“

„Neboj sa! Poznám niekoho, kto sa o nich postará. Všetko bude v poriadku.“

Constantinovi spadol kameň zo srdca, že o ich ďalšom osude rozhodol Nicolas. Netušil, čo chce robiť a odkiaľ čerpa istotu, ale na rozdiel od neho pôsobil pokojne a presvedčivo.

„Máš aj meno, hrdina?“ spýtal sa Nick, keď na nich neďaleko pumpy zažiarili neóny farbou nádeje. Sľubovali ľudskú spoločnosť, teplo a pomoc.

„Delorean. Constantin Delorean.“

Nicolas sa uchechtol, oči mu pobavene zasvietili. „Tak ešte raz vďaka za všetko, ty ‚James Bond Constantin‘. Bež už!“

Nemusel mu to hovoriť dvakrát. Pútnik sa rýchlo zvrhol a ponáhlal sa domov zahladať všetky stopy svojho nočného dobrodružstva. Po tomto zážitku únoscov už nikdy viac nevidel. V novinách ani vo večerných správach nenašiel o únose ani o dopadnutí páchatel'ov žiadnu zmienku. Zdalo sa mu to čudné, lebo Nicolas na neho nepôsobil ako človek, čo by sa chcel celý život obzerať cez plece a trpnuť, kedy sa tí chlapi vrátia, aby dokončili, čo začali.

Možno som sa mýlil. Možno ho strach donútil nič neprezradiť a rodičia ho v tom podporili. Iste boli radi, že sa im vrátil živý a zdravý, a všetko už chceli mať za sebou. Novinári a ich zvedavé otázky by im ešte dlho pripomínali nočnú moru, ktorú by nemohli zo života nikdy vymazať.

Pár dní po nočnom dobrodružstve pribehla jeho matka domov z práce celá natešená. „Oslavujeme, Cony! Pod', pozývam ťa von na večeru! Predstav si, budeme sa sťahovať!“

Dostala výhodnú pracovnú ponuku a zamestnávateľ jej poskytne aj ubytovanie, len dvadsať minút autom od firmy, kde bude pracovať. Bola šťastná, že si niekto konečne všimol jej prácu v reklamnej agentúre a odporučil ju známemu.

Constantin jej nechcel kaziť radosť obavami a nechcuťou nastúpiť do novej školy. Žiarila šťastím a s veľkým oduševnením sa pustila do opisovania ich budúceho domova. Neustále opakovala: „Uvidíš, bude sa ti tam páčiť. Nájdeš si kamarátov. Začneme nový život.“

Neostávalo mu nič iné, len mierne frustrovaný z jej neutíchajúceho nadšenia prestúpiť na novú školu. Samozrejme, že si ju najskôr zaletel obzrieť, aby vedel, či si z nováčika nebude chcieť ktosi vystreliť a miesto do telocvične ho nepošle do knižnice či dievčenskej šatne.

Prázdna škola pôsobí divne. Neúplne. Všetko v nej vyzerá akoby zamrznuté v čase. Bolo mu jasné, že prišielci to nemajú jednoduché. Strach z neznámeho, túžba zapadnúť a neistota, derúca sa z každého nesprávneho kroku, habkavej odpovede či sklopených očí, ich už dopredu znevýhodňujú a označujú za potenciálnu obeť. Akoby mali na čele napísané: *Kopni ma a ja ti zatancujem.*

Hoci býval k okoliu často nevšímavý, nebol hlúpy. Vedel, že na tom, ako funguje v spoločnosti, závisí jeho existencia.

V najhoršom prípade využijem putovanie a budem dotieravcov sledovať po nociach. Odhalím ich tajomstvá a použijem ich proti nim. Potom uždajú pokoj. Superhrdinovia predsa tiež využívajú svoje schopnosti, ak ich okolnosti tlačia k múru, zdôvodňoval si svoje nie práve najčistejšie úmysly.

Aj vďaka putovaniu ho okrem biológie a geografie bavil hlavne beh na dlhé trate. Pohyb a rýchlosť mal v krvi. Keď na školskom ihrisku začul svoje meno, okamžite sa obzrel. *To bolo na mňa? Zbadal Nicka, ako na neho máva spoza plota. Zakopol a natiahol sa na dráhu. Ani na sekundu neprestal valiť oči.*

„O tretej ťa čakám v kaviarni *U starého kocúra!* Jeden blok od školy. To nájdeš!“ zakričal Nicolas.

Zvyšok vyučovania Constantin premýšľal, čo to má znamenať.

Čo odo mňa chce? Ako to, že chodíme na rovnakú školu? Nie je jeho otec milionár? Žeby stihol skrachovať? Nervózne čakal, až sa bude môcť rozbehnúť do kaviarne a na všetko sa Nicolasa povypytovať.

Kaviareň *U starého kocúra* – obľúbené miesto stretávok mládeže – hrala odtieňmi fialovej a jedovato zelenej. Našli ste v nej sálu na veselé oslavy, ale ajboxy pre súkromné rozhovory. V jednom takom, úplne v rohu za zástenou, sedel Nick.

Constantin najprv zbadal krátke blond vlasy, potom postrehol zmenu v modrých očiach. Už na neho nehládali prekvapene ako v tú noc, ale sebavedome sa upierali do sveta a provokovali. Pripadal mu až dôverne známy. Akoby ani neubehol všetok ten čas, čo sa nevideli, ako keby sa rozlúčili len včera. Niečo ich spájalo – tajomstvo, o ktorom nikto netušil. Constantin nevedel, ako to cíti on, a nechcel byť príliš dotieravý, preto len podišiel k stolu: „Ahoj. Našiel som ťa.“

„No, to vidím,“ Nicolas vyskočil a objal ho. „Sadaj. Objednal som ti kolu.“

Takmer okamžite sa pri nich zjavila vysmiata čašníčka. Na stole pristáli dva poháre a otvorená fľaša.

„Ejha, tu to ale frčí!“

„Cheche! Zvykneš si. Je pekná, čo? Páči sa ti?“ Nicolas sa s vyzývavým úškrnom zahľadel čašníčke do výstrihu. „Mandy rýchlosť miluje,“ povedal tak, aby ho počula.

Constantin mlčal. Nebol si istý, o čo Nickovi ide. Nemal rád dvojzmyselné poznámky a s Nickom sa

prakticky nepoznali. Hoci mal na neho mnoho otázok, sŕkal kolu a civel na ryhu v doske stola.

Nick sa zamyslene pozeral do svojho pohára a lenivo ním otáčal. „Ešte som nestretol človeka, čo by vedel tak spýtavo mlčať ako ty. Tak, čo bude? Chceš to vedieť alebo nie? Lebo ak nie, odskočím si zafajčiť s Mandy.“

„Čože? „Tu sa nefajčí,“ odvrkol.

„Veď ja ani nebudem. Rád to nechám na ňu,“ kútičky úst sa drzo zdvihli, v očiach mu zaiskrilo, naďalej sa však dívali chladne, bez štipky vášne.

Po takej oplzlej odpovedi sa Constantin nezmohol na slovo už vôbec.

„No čo, raz sa dočkáš aj ty. Aby si vedel, je to super. Vrelo odporúčam.“

„Hmm, iste. Ale kým si ešte tu, mohol by si mi porozprávať, čo sa udialo po tom, ako sme sa, takpovediac, rozišli?“ našiel odvahu opýtať sa na to, čo ho zaujímalo viac než akási Mandy.

„V podstate nič zvláštne. Z benzínky som zavolať otcovi. Poslal po mňa vodiča a doma som povedal, že ma únoscovia pustili a ušli. Foter políciu nevolal, aspoň nemusel nič vysvetľovať. O peniaze neprišiel – vymazané, minulosť, bodka. Matka bola šťastná, že sme sa nestali terčom ohovárania, a ešte stihla aj akúsi benefíciu, či čo. Kúpili mi nové auto a výlet do Paríža. Všetko je zabudnuté.“

„Zabudnuté?! Čo to máš, preboha, za rodičov? Nie si adoptovaný? To nikoho nezaujímalo, čo si prežil a ako sa cítiš? A hlavne, ako sa s únosom vyrovnáš?! A čo tí bastardi? Kto ich zastaví? Vari sa im všetko prepečie?“ rozohňoval sa Constantin. Zdalo sa mu nespravodlivé, že on riskoval život, kým Nickovi rodičia spokojne sedeli doma a čakali. *Na čo čakali? Kým im ktosi zavolá, že našli telo bez hlavy a možno je to ich syn? Naozaj im bolo všetko jedno? Neuveriteľné!*

„Kľud, predýchaj! Som zvyknutý. Ťažko ma niečím prekvapia. Viem, akí sú a čo mám od nich čakať. Viac ako na mne im záleží na imidži v tých svojich kruhoch. Stáva sa. Smotánke by skysol decentný úsmev, keby vedela... Je spoločensky únosné trúchliť nad stratou jediného syna, ale byť obabraný hlupákmi z ktovieakej stoky? Slabosť a neschopnosť sa neodpúšťajú. Navždy by si o nich šepkali a ľutovali ich.“

„Keby som tušil, ako dopadneš, volal by som políciu. Keby ich aj nepostrieľali, aspoň by ich zavreli.“

„Hej. Oni by hnili v base, ale ja by som bol mŕtvy. Zabili by ma. Nie, nie. Nech sa ti to zdá akokoľvek nespravodlivé, bolo to najlepšie východisko. Každé iné by skončilo mojou smrťou. A ozaj, rodičom som o tebe nepovedal. Musíš mi sľúbiť, že až sa s nimi stretneš, o únose ani nemukneš. Ešte by som ťa neochránil.“

Constantin ničomu nerozumel. Všetko mu pripadalo obrátené naruby. *Toto je svet, do ktorého mám vstúpiť? Takáto bude moja dospelosť a s ňou aj zvyšok života? O čo je vesmír iný! Čistý a krásny. Jednoznačný.*

„Prisahaj, že nikdy nikomu o tom, čo sa stalo, nepovieš,“ nástojil Nicolas.

A komu asi? Nikto by mi neuveril.

„Fajn, ak si to želaš. Nikdy, nikomu.“ Myslel si, že vec je vybavená, ale Nicolas vytiahol z vrecka švajčiarsky nôž, otvoril ho a pichol sa ním do prsta. Pár kvapiek nechal spadnúť do priateľovho pohára, potom ho vzal za ruku a urobil to isté s jeho krvou a svojím pohárom. Constantin sa nezmohol na odpor. Zdalo sa mu, že je tento akt pre Nicolasa dôležitý, a tak mlčal. Prijal pohár, obaja si slávnostne štrngli a vypili ich až do dna. Źelezité pachuť krvi prekryla sladkosť koly.

„Dohodu sme spečatili. Časť teba bude odteraz navždy kolovať vo mne a časť mňa v tebe. Nemáme

súrodencov, ale odteraz sme príbuzní – bratia v krvi. Rozhodol si sa zachrániť mi život, si za mňa zodpovedný. A ja za teba. Dlhujem ti život a všetko, čo by sa inak nestalo. Možno sa ti niekedy bude zdať, že sú moje rozhodnutia pochybné alebo zlé, že často robím nezmysly, či dokonca úmyselne niekomu škodím. Hmm, a asi často budeš mať aj pravdu. Ale nech urobím čokoľvek, určite nikdy nezabudnem, že si môj brat a že ťa mám rád.“ Myslel to vážne. „Na! Je tvoj,“ vtisol mu do ruky nôž. „Pre istotu ho maj vždy poruke. Ak by si ešte niekoho zachraňoval, budeš mať čím prerezať povraz.“

„Vďača,“ Constantin sa usmial a strčil si darček do vrečka bundy. Doma si ho neskôr dlho obzeral, skúšal, ako funguje a čo všetko s ním dokáže.

„To by sme mali,“ uzavrel Nicolas. „Teraz mi povedz, odkiaľ si vedel, kde ma držia. Ako si ma vlastne našiel?“

Krv mu stuhla v žilách a srdce zastalo až kdesi v hrdle. *Sakriš, to mi ani nenapadlo! On sa chce vyzvedať práve na toto? Čo povedať?* Nervózne prehlto a priložil si pohár k ústam. *Prázdny, je prázdny! Prázdny ako moja hlava. Premýšľaj, Constantin, rýchlo!*

„Keď nechceš hovoriť, nevádí. Ale veľmi by ma to zaujímalo. Ani nevieš ako.“

Ale viem, to by si sa čudoval! „Videl som svetlo. V dome dlho nikto nebýval. Bol som zvedavý, kto sa prísť ahoval. Kedysi som sa tam chodil hrať a tak...“ navel’a vytisol nejakú rozumnú odpoveď.

„Ale odkiaľ si vedel, že som v pivnici?“

„Pozoroval som ich a počúval, o čom sa bavia. Pochopil som, že musíš byť dole,“ odpoveď dala Constantinovi zabráť. Bol nervózny, zrakom blúdil po stole a v prstoch ako záchranné koleso zvieral prázdny pohár. *Uff! Čo ak práve klamem svojmu budúcemu najlepšiemu kamarátovi? Nie som sviňa? Ale čo som mal povedať?* Pár dní mal výčitky svedomia, no potom ho prešli. Veď čo, nikomu neublížil a pravda by aj tak ničomu nepomohla.

Rozprávali sa ešte o škole, o rodine a o športe, ale o únose už medzi nimi nepadlo ani slovo. Obaja sa tejto téme vyhýbali.

Rovnako ako Constantin, ani Nick nepovedal všetko, čo o únose vedel. Pravda bola príliš zložitá a trpká, aby sa s ňou dokázal niekomu zdôveriť.

Keď ho opitého, vracajúceho sa domov, predbehla dodávka, nevšimol si ani jej farbu.

Žil jednoduchý život. Platilo v ňom – niečo za niečo, peniaze vládnu svetu, všetko sa dá kúpiť, stačí len zistiť cenu. Kto ich má, má moc a môže ovládať ostatných. Tieto základné pravidlá poznal, vedel ich využívať, ale nebol ignorant. Dokázal vycítiť, ak niekomu prekážali, a nesnažil sa ich presadzovať za každú cenu. Vždy sa však dalo nájsť niečo iné, čo si človek cenil rovnako alebo ešte viac ako peniaze.

Spôsob života jeho intrigánskeho otca a chladnej matky ho naučili citu pre ľudské slabosti. Mal na ne nos. Tento cit ho dostával do problémov rovnako často, ako ho z nich vyťahoval. Zahrával sa s ľuďmi, no občas mu to nevyšlo.

Napríklad, keď zistil, že angličtinárka má pomer so spolužiakom, dokázal od neho vylákať seminárku a od učiteľky lepšiu známku. Ale nedokázal zabrániť prevaleniu ich vzťahu, a tak vyšlo najavo aj to, čo za mlčanie získal on. Spolužiačku zo silne veriacej rodiny pod hrozbou prezradenia straty jej panenstva donútil k prvému orálnemu sexu. Nebola veľmi dobrá. O to viac ho nahnevalo, keď sa priznala pri spovedi. Kňaz nemlčal a vedenie školy rozhodlo o jeho vylúčení pre ničenie morálky mládeže.

Takto prestupoval z jednej súkromnej školy do druhej a pre rôzne prečiny nakoniec zakotvil v štátnej, kde konečne zapadol. Tu už na morálne poklesky nemali taký prísny meter.

Bol problémovým dieťaťom, ale iným byť ani nemohol. Len nasledoval príklad, ktorý mal pred sebou každý deň. Avšak na rozdiel od rodičov bral svoje hry vážne. Pozoroval reakcie a správanie ľudí, a popritom akoby niečo hľadal alebo na voľačo čakal. Svojimi prehreškami chcel rodičom ukázať, kam vedú podlé zábavky, no namiesto toho sa v ich očiach stával babrákom, ktorý ničí ich život neustálymi škandálmi. Nevyčítali mu, čo kedy urobil, ale to, že jeho výčiny prenikli na verejnosť. Oni všetko zvládali dokonale a s prehľadom. Vždy vedeli, koho a prečo pozvať na večierok, ako sa usmievať, s kým si potriasť rukou. Nick využíval ich pravidlá boja, hoci nimi pohŕdal, a pritom hľadal niečo jedinečné a čisté. No nemal najmenšiu predstavu, ako by to malo vyzerieť.

Ani muži v dodávke to netušili. Keď ho strčili do kufra, poznali len telefónne číslo jeho otca a približnú sumu na bankovom účte. Premôcť mladíka, zviazať ho a zalepiť mu ústa nebol pre troch silných chlapov žiaden problém. Asi po hodine jazdy zastavili, surovo ho vytiahli z auta a s nadávkami dostrkali do domu. Potom ho zniesli po schodoch do pivnice a hodili na starý matrac. Nasledoval telefonát, žiadosť o výkupné podporili vyhrážkami smrťou. Tie väčšinou zaberajú.

Pár hodín strachu a starostí plánovali vymeniť za milión. V ich predstavách to bol výhodný obchod, ktorý napokon skončil niekoľkodňovým, nikam nevedúcim čakaním.

Erik Lindros sa nehodlal vzdať peňazí bez boja. Mal síce obavy o synovu bezpečnosť, ale veril, že ho dokáže zachrániť aj inak. Po svojom.

„Potrebujem vaše služby,“ povedal do telefónu mužovi na druhej strane linky.

„Odkiaľ máte toto číslo?“ ozval sa tichý hlboký hlas.

„Dali ste mi ho. Na obchodnej schôdzke minulý rok. Na jachte *Marina Vera*. Určite si spomeniete. Dodal som vám..“

„V poriadku. Viem, kto volá. O čo ide?“

„Musíme sa stretnúť.“

„Kedy a kde?“

„U mňa doma. Adresu poznáte.“

„Nezvyknem chodiť ku klientom.“

„Zaplatím dvojnásobok. Situácia si vyžaduje diskretnosť a rýchlosť. Tak mi dokážte, že ste najlepší.“

„Dobre. O hodinu u vás.“

Nickov otec si najal detektívnu agentúru, ktorá bola v jeho kruhoch známa hlavne úspechom a mlčanlivosťou. Metódy práce nikoho nezaujímali. S ich pomocou naťahoval čas odovzdania peňazí, aby získal priestor na Nicolasovo oslobodenie. Pátrali, kde mohli, snažili sa. Bohužiaľ, nakoniec im nezostalo nič iné, len prísť s peniazmi na miesto odovzdávania výkupného a pokúsiť sa dopadnúť únoscov priamo tam. Pán Vigo, muž z agentúry, s ktorým si Erik Lindros dohodol prvé stretnutie, ho ubezpečil, že väčšinu únoscov chytia práve pri preberaní výkupného.

Všetko prebehlo, ako malo. Peniaze zmenili majiteľa a detektívom sa podarilo zajať jedného z únoscov, avšak počas výsluchu prišiel o život skôr, než im prezradil miesto úkrytu ostatných kumpánov. Ktosi bol príliš snaživý či netrpezlivý. Alebo sa únosca vydesil a srdce nevydržalo? Ktovie?! Niekedy ani najlepšia snaha nedokáže poraziť náhodu.

Nicolas zatiaľ ticho trpel. Sám, vydaný napospas neznámym ľuďom, ktorí do jeho života vtrhli ako

nočná mora.

Občas zašiel dolu jeden z nich, ale Nicolas by bol radšej, keby nechodil nikto. Pomáhal mu s pitím, vodil ho na záchod a potom si k nemu prisadol, aby ho utešil a pohladil po roztrasených pleciach. Jeho dotyky Nicolasa pálili viac než slzy v očiach. Chlap mu pritom rozprával samé hlúposti. Tváril sa priateľsky, utešoval ho, ale na jeho správaní bolo čosi divné. Chlapec pochopil, že naoko starostlivý muž to v hlave nemá v poriadku a je nebezpečnejší než jeho agresívny spoločník. Každým dňom strácal masku a s ňou aj zábrany. Nick si uvedomil, že ho nepustia. Bol prakticky mŕtvy. Nad svojou vierou v Boha sa nikdy nezamýšľal, napriek tomu však nebol ateista. V tme a tichu, keď mu jediná spoločnosť robil len tlkot vlastného srdca, sa začal modliť. Prosil Boha, prosil niekoho, kohokoľvek, aby mu zachránil život. Nechcel umrieť. Cítil sa ako ovca, ktorú vedú na porážku a ona môže iba bečať a kráčať vpred.

Sľubujem, že ho nepremárnim. Že niečo veľké v živote dokážem. Pomôž mi! Len mi ukáž cestu, urobím čokoľvek. Nedovoľ, aby som skončil takto nezmyselne, bez boja. Ponorený do modlitby vyzeral, akoby spal. Vtedy sa mu zazdalo, že niečo začul. Čosi zareagovalo na jeho úpenlivé prosby a povedalo, že už čoskoro... že záchrana je na ceste.

Otvoril oči, ale nič nevidel. Nastražil uši, všade len ticho. Bolo to také živé, takmer hmotné. A predsa tu nikto nebol.

Alebo áno?

Nezostávalo mu nič iné, než dúfať, že nečakaný výbuch nádeje nebol len výplodom jeho fantázie. Pomaly už klesal na duchu, keď na tvári ucítil závan chladného vzduchu. Niekde blízko zašramotili zvláštne zvuky a zrazu kohosi uvidel. Stál pred ním chlapec.

No zbohom! pomyslel si. *Čo tu hľadá? Prišiel kradnúť práve teraz?*

Ale chlapec vyzeral, že presne vie, po koho prišiel, a hoci jeho konanie bolo neisté, v očiach mal odhodlanie a nadšenie, aké Nick ešte nevidel. Na chvíľu mal dojem, že ho nezachraňuje človek, ale niečo iné. Niečo, čo nepatrí do tohto sveta.

Po počiatočných problémoch sa im podarilo dostať sa na slobodu, ibaže vtedy jeho záchrancu prepadla bezradnosť. Pôsobil stratene. Našťastie, Nick veľmi dobre vedel, čo musia urobiť. Nemohol dopustiť, aby sa o jeho záchrane niekto dozvedel pravdu, hlavne nie jeho rodina. Spýtal sa ho ešte na meno – ved' on si už zistí, kto to je – a vykročil k benzínke.

Neskôr, v bezpečí svojej izby, si neustále prehrával každý moment pobytu v pivnici, akoby sa snažil na niečo prísť. Niečo mu nesedelo. Cítil, že mu čosi dôležité uniká, drobný detail, maličkosť, ktorá by ho posunula vpred. Ale čo? Na to nedokázal prísť.

Napriek všetkému spával pokojne. Vedel, že sa únoscov už nemusí báť, že sa nikto o ničom nedozvie. Tentoraz mu úsilie rodičov utuľtať škandál padlo vhod.

Muži z agentúry, ktorých si Erik Lindros najal, sa o zvyšok bandy postarali. V tichosti ich odpratali a rozhodne neboli jemní, naopak. Lindros starší vydal jasné príkazy a za „špeciálnu pozornosť“ im štedro priplatil.

Nick vykreslil otcovi, ako sa mu záhradnými nožnicami podarilo prerezať putá, nájsť východ a nepozorovane utiecť. Sledoval, ako sa otec na hlúposti nešikovných lumpov dobre zabáva.

„Vidíš, synak, všetko zlé je na niečo dobré. Konečne sa v tebe prebudila vôľa a rozum. Iba s nimi v živote niečo dokážeš. Som na teba hrdý. Ešte si musím čosi vybaviť... Oddýchni si pár dní, porozprávame sa neskôr. Mimochodom, na sobotu nič neplánuj! Sme pozvaní na jachtu. Zorbak robí rodinnú oslavu, ideme všetci. Snaž sa dať dovtedy do poriadku.“ Tým bola pre neho celá vec

uzavretá. Ďalší problém, ktorý sa týkal jeho syna, úspešne vyriešil.

Možno kedysi by Nick zúril. Vymýšľal by pomstu a bavil sa predstavami, ako sa otec zatvári, keď sa o všetkom dozvie. Dnes sa mu záver celej záležitosti pozdával a ďalšie udalosti sa rozhodol riadiť sám. Nemal čas utápať sa v sebaľúťosti. Jeho plány si vyžadovali bystrý um, trpezlivosť a čas. Doteraz robil, čo mohol, aby našťoval otca a matku, aby im a všetkým podobným mohol aspoň symbolicky naplúť do tváre. Zrazu mu na nich viac nezáležalo. Mal ich prečítaných, vedel, čo si myslia. Boli mu ľahostajní ako štátny rozpočet Ghany. Detstvo sa skončilo.

Nicolas sa neskôr so svojim otcom skutočne porozprával. Sľúbil mu, že bude mlčať, ak ho skontaktuje s agentúrou, ktorú privolal k únosu. Erik sprvu zapieral, ale napokon mu nezostalo nič iné, len synovi vyhovieť.

Aj Nick spoznal pána Viga.

„Čo pre vás môžem urobiť?“ opýtal sa ho muž v čiernom saku ušitom na mieru. Nevýrazná tvár, neurčitý vek, šedé oči, stredná postava – nebolo na ňom nič, čo by ktokoľvek mohol označiť za zvláštne. Nenápadný, bežný priemer, tuctový typ, zdvorilý a ochotný pomôcť. Jeho zdvorilosť však mala oceľové hrany a v postoji striehol dravec.

„Zaujíma ma istá osoba. Fotku nemám, viem len meno a približný vek. Ostatné čakám od vás. Vo všetkej tichosti. Beriete?“

„Žiaden problém. Keď to budem mať, ozvem sa. Jeho meno?“

„Constantin Delorean. Mladší ako ja, býva vo štvrti, kde ma väznili. Chcem len informácie, nič viac.“

„Rozumiem.“

„Aby nedošlo k omylu, ak sa vás otec opýta, niečo si vymyslíte.“

„V poriadku.“

„Hmm,“ lakonicky ocenil Nicolas postoj pána Viga. Jeho vecný prístup sa mu pozdával. „Teším sa na našu spoluprácu. Do videnia.“

„Potešenie je obojstranné, pán Lindros.“ Z tónu, akým mu záhadný muž odpovedal, nedokázal Nicolas určiť, čo si o ňom myslí. Mohol ním pohrdať, vysmievať sa mu, vážiť si ho či neznášať, avšak svoj postoj si nechával pre seba.

O dva dni sa stretli opäť. K Nickovej spokojnosti mu pán Vigo odovzdal spis aj s fotografiami.

„Ste rýchly.“

„Rodina je čistá, niet čo zisťovať.“

„Všimol si vás niekto?“

„Nie.“

„Ďakujem. To je zatiaľ všetko. Keď vás budem potrebovať...“

„...viete, ako ma nájsť. A my vieme, ako nájsť vás.“

„Uhm,“ súhlasil. Nehodlal brať varovanie na ľahkú váhu.

Hneď ako prišiel domov, pustil sa do čítania. Veľa sa však nedozvedel. Dátum a miesto Constantinovho narodenia, mená rodičov, stručný životopis matky. Informácií bolo žalostne málo. O chlapcovi, ktorého fotku držal v ruke, nevy povedali takmer nič. Fotografie mu prezradili len o čosi viac. Zdalo sa mu to zvláštne, ale povedal si, že všetko chce svoj čas.

Constantin bol na svoj vek vysoký. V škole sa venoval ľahkej atletike a asi vďaka nej sa nehrbil ako iní vyťahnutí rovesníci. Mal tmavé nepoddajné vlasy a zvláštne zelené oči. Také Nick ešte u nikoho nevidel. *Tieto oči asi zlomia veľa ženských srdc.* No zatiaľ to vyzeralo, že sa Constantin dievčatám buď vyhýba, alebo o ne nejaví záujem.

Nick v jeho veku už prišiel o panictvo. Ich talianskej kuchárke Rosario sa zapáčil nepokojný mladík. Možno jej temperamentom pripomenul mužov z ďalekej vlasti. Bola k nemu láskavá a on ju mal rád. Keď na ich románik prišla jeho matka Clarisa, okamžite ju prepustila a postarala sa o deportáciu „nepohodlnej osoby“ späť do vlasti. Odvtedy Nick nenašiel dievča ani ženu, na ktorej by mu záležalo aspoň tak ako na Rosario.

Prešiel k ďalšej fotke – Constantin s matkou. *Áno, majú sa radi.* Pichlo ho pri srdci. Niečo také k matke on nepocíti nikdy. Trochu mu aj závidel. *Aké by to bolo, keby Clarisa... no nič. Nikto si nevyberie.*

Chytil do ruky ďalšiu fotografiu. Constantin navonok pôsobil sympaticky a krehko. *Niečo ho trápi. A jeho mama o ničom nevie. Každý máme svoje malétajomstvá, však? Aké je to tvoje, kamarát?*

Takmer na každej fotke Constantin vyzeral ustarostene či zamyslene. Podľa toho, čo o ňom v spise čítal, nemal v škole nepriateľov ani žiadne konflikty so spolužiakmi či učiteľmi. Vybudoval si v triede slušnú pozíciu. Nebol utiahnutý, slabý a zrejme ani bezbranný, hoci tak pôsobil.

Sústredil sa na tvár prítazlivej usmievavej štyridsiatničky. *Asi miluje voľnosť a slobodu, preto sa nikdy nevydala. Nemá ani stáleho partnera, takže žiaden problém. Ešte spracovať otca a je to,* pomyslel si Nick a zaklapol tvrdé dosky spisu.

Čoskoro dostala Constantinova matka Marisa ponuku z prestížnej reklamnej agentúry, v ktorej bol tichým spoločníkom aj Erik Lindros. Agentúra vlastnila niekoľko menších domov v blízkom okolí, ktoré prenajímala. Jeden z nich po Nickovej obhliadke ponúkli aj Marise. A aby jej pomohli s aklimatizáciou, všetky papierovačky spojené so zápisom jej syna do školy vybavili za ňu.

Na strednej si Constantin našiel kamarátov, vyhral niekoľko bežeckých súťaží a v škole sa mu darilo. Problémy mu robila len angličtina, no keď mu Nick dohodol doučovanie so svojou spolužiačkou, učenie mu prestalo pripadať nudné a zbytočné. Najmä keď spolu objavovali nielen záhady gramatiky, ale aj pôžitky medziľudských „stykov“.

Avšak šarmantná štvrtáčka nebola jeho prvou láskou. Tou sa stala Miriam – prostitútka zo *Strelenej mačičky*, s ktorou ho zoznámil Nick.

MIRIAM

Strelenú mačičku – dom ľahkých mravov a ťažkých hriechov – navštevoval pravidelne, rád, ale hlavne tajne, nenapraviteľný zhýralec – Nicolas Lindros. Predstavil sa falošným menom, užil si a vždy zaplatil viac, než musel. Miriam sa mu na prvý pohľad zapáčila, čoskoro sa stal jej stálym zákazníkom. Vzrušovala ho a dobre to vedela, čo ho dokázalo rozohniť ešte viac.

Bavilo ho hrať sa s ňou na „zvedeného mladíka a chlipnú zvodkyňu z minulých storočí“, keď bolo hriešne a zakázané takmer všetko, no zároveň to bolo sladko vzrušujúce.

„Á, mladý pán si na mňa urobil čas. Nebude sa váš otecko hnevať, keď kvôli mne prídete do klubu gentlemanov neskoro? Nemali by ste byť ešte na večernej omši?“

„Mal, ale celý čas som myslel iba na vás. Musel som odísť, aby dámy nezbadali moju ‚veľkú

indispozíciu'. Takmer došlo k tragédii.“

„K čomu?“

„Hrozilo, že o vás budem musieť rozprávať pri spovedi. Za to, čo spolu robíme, by ma potrestali.“

„A čo spolu robíme? Ved' sme obaja oblečení. Vári sa takto dá zhrešiť?“

„Možno keď vás neuvidím nahú, iba ucítim, nebude to hriech. Čo poviete?“

„Pravda, mladý pán. Tak zavrite oči a nepozerajte sa. Ja si vás vyzlečiem sama. Žiadna nahota neurazí váš jemný zrak a vaša nevinnosť bude zachovaná pre panenské oči budúcej nevesty. Ó, čo je toto? Nebolí? Myslím, že ak to vyberiem, budete sa cítiť oveľa, oveľa lepšie.“

Svoje fantázie obmieňali a len veľmi zriedka ich vynechávali. Nick si uvedomoval, že žiadna iná žena by sa s ním takto nehrala. Zrelé ženy by sa na chvíľu možno zabavili, ale čoskoro by si na hranie našli iného zajačika. A rovesníckam by bol na smiech. Tie nemali fantáziu. Radšej išli rovno na „vec“ v mylnom domnení, že si ho k sebe ľahko dostupným sexom pripútajú. Strácali nevinnosť príliš rýchlo a ľahko. Nevážili si ju. A bola to práve nevinnosť, ktorá sa Nickovi páčila a ktorú vyhľadával. Netúžil ani tak po fyzickej neskúsenosti, po panenstve, ako po vnútornej čistote. Za tú sa jeho rovesníci hanbili, brali ju ako slabosť. Jednoducho sa nenasila.

A zrazu ju objavil tam, kde to vôbec nečakal. U šľapky. Mala jej oveľa viac než zástupy mladých pubertiačok, čo sa pred ním úmyselne predvádzali v kratučkých minisukniach s vychudnutými stehnami a rafinovaným spodným prádlom. Nicolas im s chuťou dával, čo chceli, trestal ich za všetko, o čo ich pripravoval. Ukazoval im, že ich cesta k srdcu muža nie je správna, a za všetko, čo sa im stalo, si môžu samy. Ved' to chceli. Zažil s nimi sex, sex... veľa sexu, ale nikdy sa s nimi nemiloval. Rýchlo ho omrzeli. Ich prebudenie sa často končilo plačom, no Nickovi to bolo jedno.

„Zlato, pod' do postele! Chcem ťa.“

„Ale... nemôžeme sa občas len rozprávať? Vieš... napríklad o hudbe.“

„Hmm, môžem ti ho vraziť dnu aj na klavíri, ak máš chuť.“

„Miluješ ma?“

„Čože? Nie! Bol som opitý.“

„Ale včera si povedal, že si nikdy žiadne dievča nemiloval tak ako mňa.“

„Pravda. Ešte som žiadnu nepomrdal do riti ako teba. Dúfam, že si si užila rovnako ako ja. Môžeme si to niekedy zopakovať, ak si na teba spomeniem?“

S cynickým úškrnom pozoroval meniaci sa výraz dievčiny z neistého na *konečne viem, s kým som sa vyspala*. Keď s nimi skončil, boli ešte dlho v šoku, ale niektoré sa predsa len rozhodli hľadať chlapca, ktorému na nich záleží.

Miriam bola iná, už nemala ilúzie o živote. Pripravil ju o ne najskôr nevlastný otec, neskôr pasák a zákazníci za nimi tiež v ničom nezaostávali. Príchod do *Strelenej mačičky* považovala za šťastie. Našla si tu druhú, omnoho lepšiu rodinu, než bola jej skutočná. Žila, ako ju učili od malička. Ani Nick nevedel, ako by jej pomohol. Oženiť sa s ňou neprichádzalo do úvahy, i keď sa pri predstave, ako by tým našťval rodičov, chvíľu blažene usmieval. Nebola by s ním však šťastná. Delilo ich priveľa vecí a spájala jediná. Nesúdil ju, pomáhal jej a úprimne si želal, aby raz bola šťastná.

Keď mal Constantin sedemnásť, bol už Nicolas pevne zakotvený v panteóne jeho priateľov. Vlastne stál na samom vrchole. Spájali ich odlišnosti, ktoré im pripadali na tom druhom úžasné, hoci na sebe si ich nevedeli predstaviť.

Nicolas sa tak často snažil dostať priateľa do spoločnosti, až to hraničilo s posadnutosťou. Ťahal ho na diskotéky, párty, rodinné oslavy... Tanec, pivo a dievčatá bola totiž Nickova predstava správnej stredoškolskej aktivity.

No Constantinovi sa do pitiek a zábavy nechcelo tak často, ako si Nicolas predstavoval. Pre Nicka to bola záhada. Nikdy predtým sa mu nestalo, aby sa niekto vyhovárал, že nemôže prísť, namiesto toho, aby ho prosil, nech ho na večierok dostane. Raz to bola únava, inokedy šport, učenie, jeho mama či bolesti žalúdka. Z lekárskej správy, čo mu pán Vigo obstaral, jasne vyplývalo, že Constantin nebol nikdy chorý. Aj to bolo Nicolasovi viac než podozrivé. Okrem zlomenej ruky prešiel jeho priateľ len povinnými očkovaniami, inak mu nebolo nikdy nič. Ani len chrípku nemal! Občas sa vyhovárал na bolesti chrbta či žalúdka, ale Nick ho rýchlo prekukol. *Jasné, takéto bolesti sa nedajú dokázať ani vyvrátiť. Sú ideálne na popieranie priam neprirodzeného zdravia.*

Constantin často bezdôvodne (aspoň podľa Nicolasa) odchádzal domov alebo z domu ani neodišiel. Nick sa rozhodol, že je načase nájsť mu dievča.

Čo nedokážem ja, hádam zvládne poriadna ženská. Ved' počkaj! Frajerka sa určite nenechá odbit a dostane ťa medzi ľudí. Ale ako to urobiť, keď ho doteraz žiadna šuška na škole nezbalila a sám nehne zadkom? vrátilo mu v hlave. Teplý nie je, to by si Alan všimol už dávno. Slintá po ňom, akoby ho chcel zožrať, a nie pretiahnuť. Platonická láska je zákerná sviňa.

Nick si povedal, že Constantin potrebuje iba prebudiť. Potom konečne pochopí, o čo prichádza, a začne žiť ako on.

Zamyslel sa, ktoré dievča by pre jeho najlepšieho kamaráta prichádzalo do úvahy pri prebúdzaní jeho mužnosti a uvádzaní do dospelosti. Postupne vyradil pre tie či iné dôvody jednu kandidátku za druhou. Jedna bola málo sexi, ďalšej sa nezastavili ústa alebo bola príliš tučná, príliš chudá, prelietavá, bezcitná, mrcha, hlúpa, či dokonca totálne vymetená... Zvlášť. Keď sa s niektorou z nich rozhodol vyspať on, nevadilo mu nič. Uvedomil si, že žiadnej nemôže vysvetliť, čo od nej očakáva.

Toľko premýšľal, dumal a špekuloval, až mu jedného rána v mozgu cvaklo a dostal diabolský nápad. *Miriam! Ona to zvládne dokonale. Až sa mu pri tejpredstave rozbúchalo srdce. Teraz už len vymyslieť ako.* Baval sa ako malé dieťa. Plány – to bolo jeho. *Teš sa, chlape, bude to úžasné!*

Večer zabehol do *Strelenej mačičky*, počkal, kým sa Miriam uvoľní, a objednal si „masáž celého tela“.

Keď vchádzal do jej izby, už ho čakala, pripravená na zvyčajnú hru mačky s myšou.

„Och, mladý pán! Ráďte vstúpiť do môjho skromného príbytku.“

„Ahoj, dnes som sa neprišiel hrať,“ zahriakol ju hneď v úvode. „Chcem sa len o niečom porozprávať. Bude to naše malé veľké tajomstvo,“ klepol jej prstom po špičke nosa a pobozkal na líce. Potom sa posadil na posteľ, chytil ju za ruku a pritiahol k sebe, aby jej vysvetlil, čo od nej čaká.

Miriam bola spočiatku prekvapená, ale postupne sa jej nápad zapáčil.

Mala sa s Constantinom zoznámiť, zahrať nesmelú študentku a zviest' ho. Hry na zvädzanie poznala, ved' Nick bol nápaditý učiteľ a náročný skúšajúci. Vzrušovalo ju, že si môže aspoň na chvíľu vyskúšať život niekoho iného. Odložiť prítomnosť a ponoriť sa do úplne odlišného sveta – aké by to bolo, keby... keby žila ako obyčajné dievča.

„Tu sú jeho fotky. Snaž sa trochu vžiť do svojej roly, prenikni k nemu. Je ako boxerský mech, všetko sa od neho odráža,“ vložil jej do lona bielu obálku a prstom pohladil jemné svetlé chlípky. Naklonil sa k bozku, pritlačil si ju na pery a dravo vnikol do jej úst. Ovládla ju vášeň, túžobne vzdychla.

Vzhladol: „Ale pozor! Nieže sa do teba zamiluje, rozumieš?!“ upozornil ju dôrazne a odtiahol sa.

Miriam si sklamané uvedomila, že Nicolasovi dnes naozaj nejde o vášeň. Jeho myseľ pohltila úplne iná posadnutosť. „Párkrát sa stretnete. Ak ho ani po treťom či štvrtom pokuse nedostaneš, zmizneš a nikdy viac sa neuvidíte. Pokiaľ pôjde všetko podľa plánu, ukončíš to peknou rozlúčkou kvôli stáži v zahraničí. Mimoriadne výhodné ponuky sa predsa neodmietajú. Žiaden stres, plač ani scény, okej?“

„Budem excelentná,“ ubezpečila ho horlivo.

„V to dúfam. Kto by tebe odolal?!“ chytil ju nežne za bradu a pobozkal na úsmev. „Pomôžem ti, ako budem môcť, ale buď opatrná! Keby niečo, nepoznáme sa.“

Po jeho odchode si Miriam ešte dlho prezerala Constantinove fotky a snažila sa predstaviť si, aký je, aký má hlas či chôdzu. Čakala ju výzva s veľkým V. Nick jej sľúbil vysokú sumu, a hoci by to pre neho urobila aj zadarmo, peniaze neodmietla.

Nick zabehol pozdraviť aj madam a odišiel s pocitom dobre vykonanej práce. Herci sú pripravení, kulisy stoja, predstavenie sa môže začať.

Keďže Miriam pracovala podvečer a v noci, voľno mala iba cez deň. Počas choroby či menštruácie nepracovala, takže voľných nocí v mesiaci nebolo veľa.

Nick určil ich stretnutie na popoludnie s tým, že večer by mohli ísť na diskotéku a stráviť spolu čo najviac času. V práci oznámila, že voľačo chytila od klienta, avšak nič vážne. Nick jej zohnal potvrdenie od lekára a lieky, ktoré mala naoko užívať.

Na druhý deň stretla Constantina a prvýkrát v živote sa zamilovala.

Bolo to ako blesk z jasného neba. Tak dlho si prezerala jeho fotky, až mala pocit, že jeho tvár pozná lepšie než tú svoju. Uvidela ho, ako si v tichu knižnice prezerá regál plný kníh, po jednej ich otvára, číta, hladí rukou a prevracia stránky. Zrazu zatúžila stať sa jednou z nich. Získať si aspoň na chvíľu jeho pozornosť, otvoriť sa mu. Chcela, aby ju hladil svojimi nádhernými, jemnými a pritom silnými prstami, aby ju na krku poštekľil jeho dych, aby si ju k sebe privinul a už nepustil.

A potom sa na ňu pozrel.

Skúmavo si ju prezeral, zarazený, prečo nič nehovorí a len tam tak stojí ako primrznutá. A ona sa zatiaľ nenávratne topila v jeho zelených očiach. Srdce v nej zamrelo, roztriasla sa. Pocítila slabosť, ale nemala si kam sadnúť. Padala. Snažila sa zachytiť poličky, no ruka jej sklzla po jej hladkom povrchu. V tej chvíli Constantin pustil knihu a včas ju podoprel. Pomohol jej dôjsť až ku kreslu, do ktorého ju usadil.

„Je ti zle? Mám niekoho zavolať na pomoc?“

Ešte aj hlas má nádherný. Zamatový. Pohľadza dušu a objíma. Ešte, ešte! Nech niečo povie, nech hovorí ďalej! pomyslela si.

„Nie, nie, budem v poriadku. Ja len... asi som mala ráno niečo zjesť.“

„No, to si určite mala, ale ľahká pomoc. Hneď vedľa knižnice je bistro. Určite tam majú niečo na zahryznutie. Čo tak kávu... s niečím?“

„Áno, dobre, to by som mohla.“

V bistre jej kúpil kávu a štyri šišky hojne posypané cukrom, o ktoré sa spolu podelili. Celý čas sa na neho usmievala a ani poriadne nevnímala, o čom sa vlastne rozprávajú. Neskôr nad tým premýšľala. Pamätala si jeho gestá, spôsob, akým sa pohyboval, výraz tváre, ale jeho slová k nej prenikali len ťažko. Bola omámená. Len dúfala, že nevyznela hlúpo, lebo aj on sa usmieval. Bol ako

vychádzajúce slnko v jej doteraz sychravom živote. Zjavil sa náhle a nečakane, nemohla sa ho nabažiť.

„Kde bývaš? Nemal by som ťa odviesť domov? Pre istotu.“

Až teraz si spomenula na Nicka. Celý čas na neho ani nepomyslela. Úloha zvodkyne jej vyšumela z mysle – odrazu sa pred ňu postavila a strelila jej facku. Uhla zrakom, zradná červeň sa jej vliala do líc. „Nie, budem v poriadku. Ale možno by sme sa mohli stretnúť večer. Chceli sme ísť s kamarátkou niekam von. Zatancovať si, zabaviť sa. Vieš, nie som v meste dlho a ešte som nikde nebola. Ak by si vedel o nejakom dobrom podniku...“

Urobila to! Klamala.

„Super! Vidíme sa večer. Aspoň sa uistím, že si v poriadku. Kde ťa vyzdvihnem?“

„Čo tak tu v bistre? Dokážem ho nájsť. S kamarátkou sa stretnem o pol ôsmej. Vezmem ju sem a dáme si tieto fantastické šišky. Ak chceš, vezmi so sebou aj kamaráta, aby jej nebolo ľúto, že nemá s kým tancovať,“ dostala zo seba nacvičenú vetu. Klamstvo sa jej nepáčilo, ale na druhej strane túžila Constantina opäť vidieť.

„Fajn, o ôsmej.“

„To ešte budem jesť tie šišky.“

„Nevadí. Môžem sa pri tom na teba pozerat’.“

Miriam bola v rozpakoch. Podľa Nicka sa k ženám Constantin správal síce zdvorilo, ale zároveň nesmelo, držal si od nich odstup. Nevyhýbal sa im, ale ani na ich snahu nereagoval. Bol kamarátsky, ale len v presných medziach tohto slova. Žiadna nemohla tvrdiť, že po nej ide.

K nej sa správal inak a určite to nebola jej zásluha, či áno? Potrebovala si trochu vydýchnuť a premyslieť ďalšie kroky. Chcela čo najrýchlejšie odísť, ale nedokázala sa s ním rozlúčiť.

Čo ak ho už neuvidím? Čo ak si všetko rozmyslí a nepríde? premkol ju strach.

„Už musím. Meškám na hodinu, ale večer prídem. Tešilo ma,“ šibalsky sa pousmial, zamával jej na rozlúčku a bol preč.

Miriam sa rozhodla poprechádzať sa a popremýšľať o situácii, v ktorej sa ocitla. Mala jednoduchú úlohu a zrazu toto! Čo to má znamenať? Ako len mohla takto stratiť pojem o realite? Nie, nie! Musí do bodky uskutočniť, na čom sa s Nickom dohodli. Rozum jej radil držať sa plánu, ale srdce kričalo niečo iné. Túžila opäť sa s Constantinom stretnúť, no zároveň sa toho bála. Čo má robiť? Celou cestou do *Strelenej mačičky* a aj neskôr, keď ležala na posteli a dívala sa do stropu, premýšľala. Nebolo východiska. Zavolala Nickovi.

„No konečne, že si sa ozvala! Čo ti tak dlho trvalo? Videla si ho? Hovorila si s ním?“

„Prepáč, skôr som nemohla. Len teraz som prišla domov a z ulice som volať nechcela.“

„Dobre, dobre. Čo bolo? Vrav!“

„Stretli sme sa v knižnici, ako si chcel. Potom ma pozval do kaviarne a dohodli sme si schôdzku. Na večer. Má priviesť aj kamaráta, predpokladám, že vezme teba.“

„Si úžasná! Vedel som, že ti môžem veriť. Zavolám mu a zistím, aké má na večer plány. Nezapudni si obliecť tie šaty, čo som ti minule kúpil. Modrá ti pristane najviac. Tak večer!“

„Iste. Večer.“

Miriam sedela v bistre, uchlipekávala si z kapučína a dojedala už tretiu šišku. Nervózne pokyvkávala

nohou do rytmu akejsi skladby a už snád' po stý raz zablúdila očami ku dverám. Odrazu sa rozleteli a dnu sa hlučne vovalil Nick s Constantinom v tesnom závесе. Obaja v dobrej nálade.

„Ach!“ strhla sa.

Nick mal rifle a čiernu košeľu od Armaniho, mierne rozopnutú, aby ukázal retiazku s príveskom v tvare keltského kríža. Kožené topánky ladili s opaskom. Na prvý pohľad pôsobil ako mladý bohatý švihák, ktorý vie, ako zapôsobiť na dievča, a Constantin za ním v ničom nezaostával. Džínsy a modrú košeľu dopĺňali topánky a opasok v kovbojskom štýle, cez plecيا mal prehodený plášť. Prít'azlivosť mu však dodávali najmä jeho rozosmiate, magicky zelené oči. Jeho modrá košeľa hrala rovnakým odtieňom ako Miriamine šaty. *Aká náhoda!* žasla, keď si to všimla. *Alebo znamenie?*

Constantin zamieril k jej stolu a už z diaľky sa usmieval: „Ahoj. Prišla si. Kde je kamarátka?“

„Na poslednú chvíľu to zrušila. Nemala som ti to dať ako vedieť, tak som prišla sama. Dúfam, že to nevedí,“ vysvetľovala naučené.

„Vôbec nie. Jej škoda, mohla sa zabaviť. Ak ti neprekáža, že namiesto jedného budeš mať dvoch ochrancov, môžeme vyraziť. Á, som ja ale nevychovaný, toto je Nicolas. Nicolas, predstavujem ti Miriam, dievča z knižnice.“

Obaja si potriasli rukami, akoby sa práve zoznámili. Nicolas jej dlaň stisol pevnejšie, aby ju povzbudil.

„Som očarený. V tých šatách vyzeráš úžasne. No povedz, Con, nemám pravdu?“

„Ospravedlňujem sa za kamaráta, niekedy mu drzosť zatemňuje aj posledné zvyšky rozumu, ale má pravdu. Naozaj ti veľmi pristanú,“ polichotil jej aj Constantin.

„Ďakujem,“ neisto zareagovala na kompliment a začervenala sa ako panna na prvom rande. Nevedela, čo iné by mala povedať. Muži jej doteraz hovorili len to, aká je dobrá v posteli, aké je jej oblečenie rajcovné, vzrušujúce a sexi, akí sú z nej nadržaní. Na lichôtky nebola zvyknutá.

„Pod'me už, noc je mladá, strácame čas! Ukážeme ti mesto, trochu sa povozíme. No a potom pretancujeme celú noc. Dvíhajte kotvy!“ zavelil Nicolas.

Vozili sa v Nickovom bavoráku, vymietli zopár barov, diskoték a zábavných podnikov, tancovali, pili, bavili sa. Constantin sa o Miriam staral a dával na ňu pozor. Nick ich nechával viac-menej na pokoji, za čo mu bol Constantin vd'ačný. Väčšinou, keď niekam spolu išli, hrával sa skôr na dohadzovača alebo sa pred ním predvádzal s nejakou vychytenou slečnou, na meno ktorej si ráno ani nespomenul. Ani tentoraz nesklamal. V klube *Alfa* splašil peknú rusovlásku a Constantin ich naposledy videl, ako ju s víťazným gestom ťahá do taxíka.

Zostal s Miriam sám.

„Nechceš sa prejsť? Treští mi v hlave. Prevetráme sa.“

Súhlasila.

Prechádzali sa a rozprávali až do rána. Držali sa za ruky, občas ju objal okolo pliec, a keď jej bola zima, požičal jej svoj plášť. Pripadala si ako v nebi. Nakoniec, keď sa mali rozísť, pobožkal ju na pery. Bol to tichý letný bozk, na ktorý sa dlho odhodlával. Nevedel, ako ho prijme, či sa nenahnevá.

Nenahnevala sa, bozk ju skôr prekvapil. Hoci sa pripravovala, ako ho zvedie, celý večer mala pocit, akoby všetko prebiehalo prirodzene, samo od seba. Všetko bolo ako v rozprávke. Ibaže Popoluška neodišla z plesu domov, ale do nevestinca. Keby ju tam našiel jej milovaný princ, nemohla by vyskočiť na jeho bieleho koňa. Prepadla by sa od hanby! Nie, ona nie je Popoluška. Tá mala na rozdiel od nej aspoň nejakú šancu.

O dva dni sa prvýkrát milovali. Dychtivo, vášnivo, až príliš rýchlo. Neskôr si už objatia a bozky vychutnávali a ich romantický vzťah by trval dlhšie, keby sa o všetkom nedozvedel Nicolas. Keď zistil, že ho Miriam oklamala, veľmi sa nahneval.

„Mala si ho len dostať do postele a nechať tak! Ty krava, čomu z toho, na čom sme sa dohodli, si nerozumela?!“ vrieskal „Nemohla si si užiť a vypadnúť?!“ Jeho pohľad bol plný nenávisti a zlosti. „Čo si myslíš, že si, ty suka špinavá?!“

Hodil ju na posteľ a priláhol. Ťažkým telom ju pritlačil o matrac, až sa nemohla brániť, a schmatol ju pod krkom. „Bol som na teba zlý? Ublížil som ti niekedy?“ opýtal sa chladným pokojným hlasom, ktorý nemal nič spoločné s tým, čo videla v jeho očiach. Dostala strach. Zúfalo pokrútila hlavou. „Tak prečo si to urobila?!“ Prudko ju odsotil a obrátil sa chrbtom k nej. Sedel síce vedľa nej, no už sa na ňu nechcel ani len pozrieť.

„Ak sa do teba zamiloval, zabijem ťa! Nedovolím, aby mu dáka šľapka z ulice zlomila srdce. Prečo si mi klamala, že to nevyšlo? Že ste sa rozišli? To ti nenapadlo, že sa pravdu dozviem? Čo si si, dočerta, myslela? Že mi nič nepovie? Vrav!“ vykrikol.

„Nechcela som,“ vzlykla. „Nechcela som, aby sa to skončilo.“

„Prosím? Chceš mi povedať, že si to neurobila preto, aby si sa mi pomstila? Že si sa... zamilovala? Hahaha! Tomu mám uveriť?“

„Áno,“ priznala trpkú pravdu jemu aj sebe.

Zatvoril oči, aby pred ňou uzamkol svoje pocity. Obaja stíchli, sedeli a čakali.

Ticho pretrhol Nick: „Takže je to moja vina. Zahrával som sa a takto to dopadlo.“ *Prečo mi táto možnosť ani nenapadla? Neuveriteľné! Aj skúsenej kurve sa môže pomútiť rozum. To si musím zapamätať.* „Čo ďalej?“

„Neviem. Nedokážem sa s ním rozísť. Nežiadaj to odo mňa! Počkaj aspoň chvíľu.“

„Ty si myslíš, že po tom všetkom ti ešte dovolím stretnúť sa s ním? Hlupaňa! Rozídeš sa s ním po telefóne! Okamžite! Chcem počuť všetko, čo povieš. A buď presvedčivá, ak ti záleží, aby sa o tvojom romániku so šestnásťročným deckom nedozvedela madam! Inak skončíš na ulici, odkiaľ ťa vytiahla. Rozumela si?“

„Ale...“

„Žiadne ale! Si úplne mimo. Chceš ho zničiť, lebo si na chvíľu spoznala, aké to je niekoho milovať? A potom čo? On dospeje. Plánuješ sa hrať na počestnú paničku? Porodiť mu deti? Kraviny! Pochop, že mu na tebe záleží len preto, lebo nevie, kto si. Nemá ani šajnu, čo robíš, aká si v skutočnosti. Vôbec ťa nepozná. Keby vedel pravdu, ani by si ťa nevšimol. Čo si myslíš, že dievčatá v škole ho nechceli? Všetko vyšlo len pre tvoje klamstvá. Keby sa dozvedel, kde bývaš... Možno anonym?“

„Nie! To neurobíš! Všetko by vyšlo najavo! Aj kto ma na to nahovoril!“ vykrikla v poslednom zúfalom pokuse vzdorovať mu.

„Neuverí. Tebe už neuverí ani nos medzi očami, nieto ešte, že dákej štetke platím, keď sa okolo mňa točí toľko dievčat. A zadarmo!“

Nakoniec už nedokázala odporovať. Prijala trpkú pravdu, jeho názor aj jeho radu. Až príliš často počúvala, čo má robiť, čo musí. Poslúchala, aby prežila. A tak rezignovala a urobila, čo od nej žiadal.

Celý čas, čo sa s Constantinom lúčila, sedel vedľa nej a sledoval ju. Videl jej poníženie, hanbu a potupu. Hlbšie už klesnúť nemohla. Zahodila všetko, čomu verila. Keď skončila, cítila sa, akoby zostarla o dvadsať rokov. Bolo jej nanič. Ako vo sne vnímala, že si Nicolas strká do vrecka jej

mobil, prehľadáva izbu, aby našiel všetko, čo jej dal, a berie jej každú pamiatku na Constantina. Na stolík položil sľúbené peniaze a odišiel.

„Viac ma nečakaj,“ začula odo dverí.

Ráno ju našla susedka. Na posteli, po ktorej boli porozhadzované peniaze ako jesenné listy v prázdnom parku, ležalo už len jej bezduché telo. Tvár mala pokojnú, akoby spala a čakala, kým ju príde niekto prebudiť. Ale namiesto *Princa* prišla *Smrť*.

Madam všetko urovnala. Dievča s podrezanými žilami – jasná samovražda. Ani článok v novinách netreba. Jej pravé meno už dávno nikoho nezaujímalo.

„AKO SOM OBJAVOVAL HRANICE PUTOVANIA.“

Vždy, keď som sa zadíval na oblohu, cítil som, že ma tam niečo čaká. Trpezlivo, nedočkavo, túžobne – iba mňa. Môj súkromný ostrov pokladov. Bol som prvý a jediný, kto ho mohol skúmať, a popritom som zároveň skúmal sám seba.

Nepamätám sa, kedy som začal putovať, viem len, že kým spím, moja myseľ si lieta svetom. V tomto stave pre mňa neexistujú prekážky. Prejdem cez akýkoľvek materiál, ponorím sa do najtemnejších hlbín oceánu, poobzerám si pyramídy zvonka i zvnútra, pokochám sa výhľadom z Mount Everestu a to všetko za pár sekúnd. Ak som už na určitom mieste bol, stačí mi len predstaviť si ho a v okamihu som tam. Cestu si ani neuvedomím.

Spočiatku som mal len jednoduché nároky – výlety do okolia, plávanie s delfinmi, sledovanie neprístupných filmov, na ktoré ma mama nepustila. Nezlepšilo sa to ani s príchodom puberty. No čo už, zabite ma! Ale kto by odolal takému pokušeniu? Aj mních by zízal, keby mal istotu, že ho nik nevidí.

Ako som dospieval a získaval skúsenosti, začala rásť aj moja zvedavosť. Kde sú hranice môjho putovania? Na čo môžem svoje schopnosti využiť? Čo sa deje s telom, kým som preč? Čo sa s ním stane, ak sa ho niekto pokúsi prebudiť, zatiaľ čo JA budem poletovať medzi hviezdami?

Zistil som, že duši počas putovania nevadí prakticky nič, čo by inak moje telo zabilo. Nabral som odvahu a začal putovať každú noc, nie iba občas ako kedysi, keď som sa po predchádzajúcej úvahe a starostlivom plánovaní rozhodoval, kam pôjdem.

Vesmír sa mi stal druhým domovom, súkromným ihriskom, posadnutosťou, nutkaním. A drogou. Kvôli nemu som si komplikoval spoločenský život, zabúdal na dohodnuté stretnutia, rušil schôdzky, odchádzal z večierkov. Ani Superman by nestíhal všetko, čo sa na mňa občas navalilo, a pritom som túžil len po troche súkromia.

Začal som sa vzdäť realite a vôbec som si to neuvedomoval – čo sa dalo čakať.

Na strednej som sa držal viac-menej našej sústavy. Okrem pozemských krás som prebádal Mesiac, ostatné planéty, pár meteoritov, iných mesiacov, kométy a nakoniec, po dlhom váhaní a odhodlávani, som sa rozhodol pre Slnko. Prelet Slnkom sa nedá opísať. Všetky slová, ktoré mi napadajú, sú len slabým odvarom skutočnosti. Sú mdlé a nevýrazné a dookola opakovať superlatívy tiež nie je ono. Prelet treba jednoducho zažiť – čistá extáza. Takmer som sa od slasti rozložil. Nie, ani to nie je výstižné, ale aspoň sa to blíži k pocitom, ktoré som prežíval. Jednoducho som zabúdal na čas a vracal sa domov neskoro. Väčšinu svojho voľného času som trávil mimo Zeme.

Ale po rozchode s Miriam som sa nedokázal od Zeme vôbec odtrhnúť. Dlho som sa pokúšal nájsť ju. Lietal som po meste, pátral na známych miestach... hľadal som ju. Ale dala mi falošnú adresu a v škole o nej nič nevedeli. Ničomu som nerozumel. *Prečo by mi klamala? O čo jej išlo? Čo by z toho mala?* Nedokázal som si to vysvetliť.

Nick mi s hľadaním pomáhal, ale keďže nikam nevedlo, rýchlo sa vzdal. „Počúvaj, Constantin, vraví sa, že klin sa klinom vybíja. Keď ju nemôžeme nájsť, tak asi nechce byť nájdená. Nie je to tvoja vina, sama sa tak rozhodla. Nájdi si iné dievča a nabudúce si o ňom zisti viac. Si dôverčivý až hrôza. Taká pipka ťa využije, ani okom nemihne, a zajtra si nájde iného.“

„Bola iná. V tom telefóne akoby to nebola ani ona. Hlas bol jej, ale... je mi nanič. Ani ma nepustila k slovu, len vravela a vravela... Pochopil som, čo chce povedať, ale...“

„Pozri, nie si prvý ani posledný, kto dostal kopačky. Vitaj v klube! Prvá je dôležitá, nepopieram. Už nikdy na ňu nezabudneš, ale v mori pláva veľa rýb. Pod', dáke si ulovíme!“

Hoci mal pravdu, ešte niekoľko nocí som bezútešne putoval mestom. Musel som si priznať, že tentoraz mi nepomôžu ani moje schopnosti.

Vyrážal som s Nickom von, lebo jedine tak som mal istú šancu, že ju niekde stretnem. Možno s iným mužom, ale aj tak. Aj Nick bol spokojný, lebo si myslel, že som hľadanie zavesil na klince.

Keďže som menej putoval, dostával som sa do spoločnosti častejšie. Bolo jednoduché podľahnúť Nickovým radám a niekoho si nájsť, ale Miriam, ktorú som hľadal v iných dievčatách, v žiadnej nebola. Preto mi ani neprišlo zaťažko dať im po istom čase zbohom.

A potom prišiel šok, ktorý obrátil moje cesty o stoosemdesiat stupňov. Zmenil všetko, úplne všetko, čo som dovtedy robil, a vystrelil ma ďalej, než som kedy chcel zájsť. Mamina smrť pri tragickej autonehode ma zasiahla natoľko, že som sa o dianie na Zemi prestal zaujímať. Vracala sa domov neskoro v noci, už bola takmer na dohľad... a vtedy to do nej v plnej rýchlosti napálil akýsi neskúsený debil.

„Nedal jej prednosť,“ povedali policajti, keď mi to prišli oznámiť. Bol som úplne mimo. Ako málo stačí, aby sa človeku otočil život naruby – jedna jediná sekunda, dva metre asfaltu, mihnutie viečkom – a je koniec. Šlus!

Vykašľal som sa na dievčatá, na kamarátov, školu, aj Nicka a ďaleko som prekročil hranice dosahu nášho Slnka.

Možno ma pochytili samovražedné tendencie – kto by sa mi aj čudoval? Alebo som zatúžil zmiznúť? Bolo by príjemné môcť zutekať od problémov, od smrti. Aj od života. Pohľad na ľudí mi pripomínal, čo som stratil. Nechcel som nikoho vidieť, nechcel som sa s nikým rozprávať, nechcel som sa tváriť, že to zvládam, a žiť, akoby sa nič nestalo. Ale stalo sa. Stalo!

Je ironické, že práve v tomto období som objavil asi najviac možností, ktoré mi cestovanie vesmírom umožňovalo.

Naučil som sa *skákať*. Stačilo, aby som sa v diaľke zahľadel na určitý bod a v priebehu stotiny sekundy som sa tam ocitol. Veľmi mi to uľahčovalo cestu a mohol som sa dostať na miesta, kam by som inak nestihol dôjsť.

Zistil som, že mám akýsi *radar*, a hoci Zem nevidím, viem, ktorým smerom sa nachádza, takže sa nestatím. Práve tohto som sa bál najviac, preto som dlho nedokázal putovať príliš ďaleko. Mal som strach, že zablúdím a nevrátim sa do tela. Našťastie, mám aj cit pre čas, *vnútorné hodiny*, ktoré ma upozorňujú, kedy je čas na návrat. Inak by som vo vesmíre trávil nielen noci, ale aj celé dni, a to by

nezostalo bez následkov.

Objavil som, že čiernou dierou nikdy žiadna hmota neprejde bez deformácií, a teda aj ujmy na životoch vesmírnych cestovateľov. Ale duši, tej sa nestane nič. Len sa dostane niekam úplne inam, do iného vesmíru – príliš ďaleko. Možno nie ďaleko, ale skôr na iné poschodie.

V astrálnej forme rozumiem všetkým jazykom bez rozdielu. Viem, že ľudia, ktorých počúvam v rôznych častiach sveta, rozprávajú svojimi rodnými jazykmi, vnímam rozdielnosť cudzích zvukov, no zároveň chápem význam slov, ktoré hovoria.

Ako som sa stále viac a viac otáčal k vesmíru len preto, aby som ignoroval realitu a zabúdal na svoj smútok, cítil som, že sa začínam strácať. V kútiku duše som vedel, že to takto nepôjde. Ak chcem ísť ďalej, musím nájsť rovnováhu medzi dvoma svetmi, v ktorých sa pohybujem. Inak to nejde, oba sú rovnakodôležité.

Niekedy v tomto období som nechtiac pocítil, čo sa deje s telom pri násilnom prebudení. Keď som preč, normálne odpočíva v hlbokom spánku. No ak ma ktosi budí trasením, fackami a štípancami, duša sa vytrhne odtiaľ, kde je, zrúti sa do tela a ja sa zobudím v poriadnom šoku. Je to „príjemné“ ako zásah elektrickým prúdom. Hnus!

Keď ma v mojom spánku objavil Nick prvýkrát, zľakol sa. Zdalo sa mu, že som mŕtvy. Stalo sa to vtedy, keď som sa mu istý čas vyhýbal a vôbec sa neozýval. Prestal som chodiť aj do školy. Rozhodol sa zistiť, čo je vo veci, a potajomky mi oknom vliezol do izby. Chcel ma zobudiť a porozprávať sa, ale na jeho pokusy o prebudenie som nereagoval, tak to skúsil inak a neprestal, kým nevidel zmenu.

Po surovom precitnutí som bol taký dezorientovaný, že som ani nevedel, kde som a ako sa volám. Bolo mi na zvracanie, triasol som sa a pred očami som mal ohnivé záblesky a kruhy. Drahý Nicky sedel na stoličke a vyvaľoval oči.

„Teda, ty máš ale tvrdý spánok! To nie je normálne. Musíš ísť k lekárovi! Možno je to záchvat alebo dáka porucha. Nemáš nočné mory, z ktorých sa nedá prebudiť?“

„Pozeráš priveľa hororov. Nič mi nie je,“ odvrkol som. Nebyť jeho zvedavosti, nemusel som sa cítiť tak mizerne. Ako po opici. Vstal som, ale po pár krokoch som si musel opäť ľahnúť. Točila sa mi hlava. *Žeby nízky tlak, alebo čo? Musím sa rýchlo spamätať, inak sa ho nezbavím.*

Dovtedy ma nikto zo spánku týmto spôsobom nevytrhol. Mama vedela, ako rád si pospím, preto ma nasilu nebudila. A teraz som nemal potuchy, čo sa so mnou deje a ako sa dať dohromady. Keby Nick odišiel, mohol som sa preskúmať, ale on nevyzeral na to, že by sa chystal na odchod.

„Prečo nedvíhaš telefón? Volal som ti snáď tisíckrát,“ nečakal, kým sa mi ul'aví, a prešiel rovno do útoku.

„Nepočul som ho.“

„Už je vybitý, somár! A nechodíš do školy.“

„Nechce sa mi, ‚herr oberst‘!“

„Myslím to vážne. Nemôžeš nechať školu. Čo budeš potom robiť?“

„Žeby to, čo ty? Teda nič?“ narážal som na fakt, že po strednej sa len ponevial, nič poriadne nerobil, o nič sa nezaujímal. Prežíval zo dňa na deň. Síce tvrdil, že si užíva, ale mne sa videlo, že sa skôr nudí a zabíja čas, ktorý musí nejako stráviť, kým prirodzene zostarne a zomrie.

„Ó, to je teda niečo! Náš poslušný a snaživý Constantin sa zmení na darmožráča a poval'ača prvej

triedy. Vykašle sa na školu a dá sa na kariéru bankového lupiča, aby mal z čoho financovať svoje perverznejšie koníčky. Koniec sveta sa fakt blíži!“ ironizoval Nick.

Rozosmial ma. *A som v riti! Ako mu mám teraz vynadať, že sa stará do mojej depky?*

„Potrebujem trochu času, aby som sa spamätal. Všetko ide dolu vodou. Už nemám nikoho. Nevie, čo robiť, najradšej by som niekam vypadol.“ *Vystrelil ku hviezdám a viac sa nevrátil.*

„Akože nemáš nikoho? Ako to môžeš povedať?! Máš predsa mňa, Alana a ďalších kamarátov! Si hlupák. Ani nevieš, aké máš šťastie. Vždy máš vedľa seba niekoho, komu na tebe záleží. Čo mám povedať ja? Vymenil by som oboch svojich sploditeľov za jednu tvoju mamu. Myslíš, že by si Marisa predstavovala tvoj život takto? Že by chcela, aby si všetko zahodil? Veď tak príde navnivoč aj jej život.“

Kde sa to v ňom berie? Tolká výrečnosť! Doposiaľ som ho počul excelovať len pri balení dievčat, inak nie. Svojím výlevom ma vyviedol z miery. Žeby mal pravdu?

„Daj mi ešte chvíľu. Zájdem za mamou na cintorín, popremýšľam. Budem okej.“

„Dúfam. Inak si ma neželaj! Pako!“

Neviem, o čo Nickovi išlo. Odrazu sa rozhodol, ukázať mi správny smer alebo chcel rodičom dokázať, že ich syn to v živote niekam dotiahne? Možno to urobil zo zvedavosti, či z nudy, ktovie? V každom prípade, keď mi oznámil, že ho prijali na medicínu, skoro som spadol z nôh.

„Čo? Medina? To ako vážne? Veď tam sa treba učiť!“ krútil som hlavou nad jeho rozhodnutím. „Odkiaľ si to vzal? Nikdy si medicínu nespomínal.“

„Pochybujes o mne?“

„Ale nie, kdeže! Dokonca si myslím, že by si bol dobrý. Rozumu máš dosť, ale neviem, či aj vôľu. Nebude to jednoduché. Tam ti už rodičia nepomôžu. A ak náhodou áno, potom choď, prosím ťa, radšej za patológa.“

„Čo sa bojíš?! Teba liečiť nebudem. Si až nechutne zdravý.“

„Ale mám ešte nejakých kamarátov a nerád by som o nich prišiel.“

Dlho som si pre tú medicínu z neho utáhoval. Nevedel som si predstaviť, ako sa pozerá deťom do zapáleného hrdla s fonendoskopom na krku. Napriek tomu, alebo možno práve preto, sa nevzdal. Z Nicka sa stal MUDr. Nicolas Lindros – chirurg.

Samozrejme, že na bohémsky život nezanevrel, veď na medicíne neštudujú len šprti a suchári. Aj tam si našiel spriaznené duše, s ktorými po nociach študoval „praktickú anatómiu“.

Neúnavne ma presviedčal, aby som sa stal jeho spolubývajúcim, a keďže mi samému bolo doma smutno, povedal som si, že to s ním predsa len skúsim.

Bolo to bláznivé a hektické obdobie. Študoval som cestovný ruch, presťahoval sa k Nickovi, našiel som si priateľku a niekedy uprostred toho všetkého som zistil, že vo vesmíre nie sme sami.

BYTOSTI

Ešte počas štúdií dostal Constantin nápad, založiť si menšiu cestovnú agentúru so zameraním na poznávacie zájazdy okorenené trochu dobrodružstvom a športom. Vďaka putovaniu objavil zaujímavé a málo navštevované miesta, našiel vhodné ubytovanie aj služby. Všetko ostatné vybavoval mailami a telefonicky spolu so svojimi spoločníkmi – Nickom (zdravotné poradenstvo), Alanom (tlmočníctvo)

– vyštudoval španielčinu a ruštinu) a Kevinom (spravovanie internetovej stránky a ekonomika). Kanceláriu financoval z poisťky vyplatenej po matkinej smrti, ale ani spoločníci neprišli s prázdnyimi rukami.

Spočiatku sídlili v Nickovom byte, mali len jeden počítač a telefón, neskôr si prenajali kanceláriu na rušnejšej ulici. Postupne vypracovali stálu ponuku, ktorú Constantin obohacoval o rôzne výstrelky podľa toho, čo prišlo do módy – plávanie so žralokmi, jazda tankom v Rusku, vykopávky mamutích pozostatkov na Kamčatke, horská turistika v Rumunsku... Ich ponuka prilákala klientov s túžbou po dobrodružnej turistike. Práca Constantina bavila, a kým nenarazil na Bytosti, mal aj dostatok času na svoj vesmírny koníček.

Keď sa rozhodli prijať Kláru, vošiel do ich čisto mužského spolku nežný ženský element, ktorý príval testosterónu dokonale vyvážil. Jej úlohou bolo sedieť v kancelárii, usmievať sa, prijímať objednávky a variť kávu. Avšak v skutočnosti už po pár dňoch ovládla ich kanceláriu tak, že si ani nevedeli spomenúť, ako to zvládali predtým bez nej. Kevina obdivovala, s Alanom si rozumela, Nicka dokonale zotierala a Constantina, ktorého brala ako svojho šéfa, zbožňovala. Často jej pripadal stratený či duchom neprítomný, a tak považovala za svoju povinnosť sestersky sa o neho postarať. Pripomínala mu dôležité schôdzky, organizovala stretnutia, zabezpečovala nákupy a snažila sa mu poradiť, kedykoľvek to potreboval – čo bolo dosť často. Hoci bola mladá a pekná, vedela si vydobyť rešpekt. To ona určovala hranice a udávala tón.

Klára bola atraktívna blondínka s veľkými modrými očami, hlbokým hlasom a IQ stotridsať, čo nikomu na prvý pohľad nenapadlo, a tak svojou hranou naivitou a slabosťou už podviedla nejedného egocentrického samca. Pre nespútanú povahu nedokončila žiadnu z ôsmich vysokých škôl, na ktoré ju prijali. Ostatné blondínky mala vo zvyku oslovovať *Barbie*, milovala varenú čokoládu a tanec.

Alan bol gay, Kevin zasa ženatý, Constantin si s podriadenou začínať nechcel – Nick si povedal, že to ostáva na ňom a pokúsil sa ju zvieť. Ibaže zistil, že jeho šarm zrazu nie je dostačujúci, peniaze dámu nezaujímajú a ponuky na „najúžasnejší sex v živote“ hádže do koša. Klára bola v mnohých ohľadoch Nickovi podobná. Obaja získali, koho chceli, a len čo ich záujem ochabol, pustili zamilovaného nešťastníka k vode. Keďže Klára dobre poznala začiatok, vyvrcholenie aj koniec takýchto instantných vzťahov, uvedomovala si, že len čo by sa s Nickom vyspala, získal by nad ňou pocit nadradenosti, z ktorého by ho musela vyviesť. A to by medzi nimi rozpútalo nikdy nekončiacu vojnu, pretože by sa navzájom radšej pozabíjali, než by jeden druhému ustúpili.

„Klárka, zdá sa mi, že na teba niečo lezie. Bola si už u lekára? Lebo ak nie, dnes večer by som si na teba mohol urobiť trochu času a spraviť ti súkromnú prehliadku. U mňa doma,“ začal Nick.

„To bude len alergická reakcia na dotieravosť. Nič vážne. Do pol hodiny po tvojom odchode príznaky pominú,“ odpovedala mu bez mihnutia oka od počítača.

„A ja som si myslel, že mi takto nenápadne prejavuješ záujem. Kýchaš a kašeš – potrebuješ profíka. Som tu len pre teba.“

„Občas mám pocit, že by v tvojom prípade bolo lepšie nemyslieť.“

„Tvoj ostrý jazyk mi podkopáva krehké sebavedomie. Pritom by sa dal príjemne využiť aj na niečo iné. Len keby si ku mne nebola taká krutá.“

„Ak si chceš zachovať údy vcelku, prestaň myslieť na môj jazyk či iné časti tela a rozbehaj to. Inak v praxi zistíš, čo znamená výraz *krutá bolesť*.“ Prestala písať a s vážnou tvárou sa na neho zahľadela. Vytiahla zo zásuvky banán, pomaly a dôkladne ho ošúpala a s chuťou sa do neho zahryzla.

„Klárka, Klárka! Veď ja to myslím dobre. Z medicínskeho hľadiska môžem zodpovedne prehlásiť,

že sexuálna zdržanlivosť škodí telesnému zdraviu.“

„Zatiaľ čo nadmerná sexuálna aktivita evidentne škodí duševnému zdraviu.“ Elegantným oblúčikom trafila banánovou šupkou do koša. „Strácaš čas. Nemal by si sa venovať nejakej pacientke? Či aspoň nádejnej klientke? Bol by si úspešný, užitočný a nezavadzal by si mi tu. Takže, šup, šup a maj sa!“ uzavrela rozhovor a zamávala mu. Vedela, že má dohodnuté stretnutie a že si v kancelárii len krátil čas svojím obľúbeným spôsobom. Väčšinou ju slovný pingpong s Nicolasom bavil, ale dnes nemala náladu. Robila si starosti o Constantina.

V poslednom období sa čoraz častejšie stávalo, že sa Constantin z ničoho nič vyparil aj na niekoľko dní. Vedela, že kamsi chodí, ale netušila prečo. Požiadal ju, aby ho kryla v prípade, že by ho spoločníci hľadali. O všetkom dôležitom ho informovala elektronickou poštou, a tak vždy zareagoval včas a ozval sa jej. Nikto okrem nej netušil, že na svojich výletoch nepracuje pre firmu. Ale už štyri dni nereagoval na jej správy. Nemala potuchy, kde ho hľadať. Ak by požiadala o pomoc Alana alebo Nicka, prezradila by Constantinovo tajomstvo. Ale čo ak potrebuje pomoc? Začínala si zúfať. *Všetci si myslia, že je v Mexiku. Ako dlho mám ešte čakať? Zajtra ohlásim zmiznutie! Ale čo ak už bude neskoro? Čo ak je neskoro už teraz?* Neistota ju ničila, nemohla sa na nič sústrediť.

Rozhodla sa, že ak sa jej do zajtra neozve, zverí sa Nickovi. *Pozná ho najdlhšie a má svoje metódy... Snáď bude vedieť, kde ho hľadať. A ak sa Constantin do niečoho namočil, pomôže mu.* Klára vedela, že Nick dokáže utajiť a vyriešiť aj citlivé záležitosti. Sama ho raz požiadala o službičku a dost' jej vtedy pomohol. Bola mu vďačná. Nikdy jej to nepripomenul, ale obaja vedeli, že má u neho veľký dlh. Obrovský. A dlhy Klára vždy poctivo platila.

Čierne diery sú srdcia vesmíru. Pritahujú a pohlcujú hmotu a energiu, pumpujú ich ďalej, aby všetko vyvrhli na opačnom konci sveta. Nevedel som, čo sa deje so všetkou tou miznúcou masou. Bol som len malou odhodlanou dušičkou, keď som sa do jedného z tých temných kútov odhodlal nazrieť. Som len vedomie – čiastočka súcna, možno natoľko nepatrná, že si ju nevšimne ani čierna hviezda, dúfal, ale nemohol vedieť, čo naňho v takej obrovskej diaľke čaká.

Keď sa vrhol do neznáma, nezáležalo mu na následkoch. Po smrti svojej matky sa cítil bezradný, stratený a prázdny. Jeho život nemal cieľ, putovanie ho prestalo naplňovať úžasom a stratilo svoje čaro.

Mám moc dosiahnuť na hviezdy, ale čo z toho, keď nedokážem ochrániť najbližších? Načo mi to je?

Chcel ujsť, dostať sa za hranice svojich putovných schopností. Možno preto, aby objavil niečo nové. Alebo preto, aby pokúšal osud. Zamieril k čierňave.

Vrátim sa späť alebo ma pohltí? Rozhodni sa! Je to na tebe, vyzýval samého seba.

Šiel. Hladko preklzol na druhú stranu a ocitol sa v cudzom svete, na ďalšom poschodí vesmírneho sídla. Diera ho nevtiahla, nevyvrhla ani nezomlela, do ničoho ho nenútila. Dúfal, že kedykoľvek môže prejsť naspäť, ale netušil, či ho tá neznáma sila vráti na rovnaké miesto, alebo ho pošle do neznáma. Nová hračka v ňom prebudila záujem. O dierach nevedel nič. Postupne prišiel na princíp ich fungovania a začal ho využívať naplno. Ale spočiatku bol ako šialený králik na trampolíne. Skákal bezhlavo, chaoticky a podľa momentálnej nálady.

Časom si uvedomil, že čierne diery sú spojnicou dvoch svetov. Môže prejsť ktoroukoľvek z nich a vždy sa ocitne buď na jednej, alebo na druhej strane.

Neuveriteľné! Vesmír sa naozaj podobá na plochú dosku, ako si ho predstavovali za dávnych čias.

A na opačnú stranu tej dosky sa dá prekĺznuť malou myšacou dierou. Kolká irónia!

Nenarazil na nich hneď. Vesmír je obrovský, a hoci Bytosti obývali mnoho planét, boli len smietkou v jeho nekonečnom priestore.

Ľutoval, že prvý kontakt prezízal. Nevrhoľ sa na ich vesmírnu loď, nepreskúmal ju a nezistil, kam mieri. Stuhol. Dostal priam panický strach, že ho zbadajú. V prvom momente takmer zutekal, ale potom sa mu vrátil zdravý rozum a s ním aj rozvaha. Loď však medzitým zmizla v diaľke a nič nenasvedčovalo o jej existencii.

Bola tu? Alebo ma klamal zrak? Čo ak ma prechod dierou voľajako zmenil? Čo ak mám len halucinácie? Vidiny by mohli byť len prvým príznakom niečoho horšieho. Musím ich nájsť!

Vyrazil vpred, skúmal rôzne trasy a nekompromisne postupoval ďalej. Poznal len približný smer, ktorým odišli. Vetril ako pes, pátral po akýchkoľvek stopách ľudskej činnosti, mihal sa planétami a ich mesiacmi, skúmal dôkazy, že všetko, čo odhalil, nevzniklo len pôsobením prírody. Hľadal civilizáciu a našiel Bytosti.

Bol to šok, aký nečakal. Putoval dlhé roky a nikde nezahliadol ani len kvietok či drobný hmyz. A odrazu ho privítal svet až šiestich rozumných rás. Začal ich pozorovať. Dychtivo hľtal nové informácie a tešil sa z každého objavu. Nutnosť návratu do tela ho začala otravovať. Pozemské záležitosti, práca, zábava či kamaráti ho len zdržiavali a odvádzali od toho, čomu sa chcel naozaj venovať. Kým sa vznášal na vlnách eufórie z objavovania, sledoval Bytosti a snažil sa porozumieť ich spoločnosti, nemyslel na následky.

V astrálnom stave mu cudzie jazyky nerobili problém, ale až keď rozumel cudzincom, uvedomil si, ako veľmi je duša obmedzovaná telom. Koľko úžasných schopností stráca uväznením v slabej telesnej schránke. Dlho sa zadúšal nadšením, keď prvý raz počul ich podivnú reč. Ibaže nerozumel všetkému. Mnoho pojmov nepoznal, netušil, čo znamenajú, o čom sa cudzinci rozprávajú, a nemal ako požiadať ich o vysvetlenie. Čosi uhádol, dovtíпил sa, no každý dohad či domnienka v ňom vyvolávali množstvo ďalších otázok. Štvalo ho, že nedostáva odpovede.

Postupom času sa Constantinove poznatky o Bytostiach prehľbovali a dopĺňali. Rozlišoval nielen jednotlivé rasy, ale začínal vnímať rozdiely aj medzi ich príslušníkmi. Už sa mu nezdali rovnakí, neboli masou bezmenných tiel. Mali svoju kultúru, zvyky, hodnoty a vzťahy – začínal ich chápať.

Na jednotlivých domovských planétach dominoval konkrétny druh, ale inak sa miešali, prelínali či spájali podľa svojho pracovného zaradenia. Často za prácou cestovali. Boli ňou doslova posadnutí, akoby nepoznali zábavu a oddychom opovrhovali. Absolútni workoholici!

Skončia aj ľudia raz takto? Pohltení prácou, prahnúci po peniazoch a ženúci sa za povinnosťami? Odsunieme zo života všetko, čo nám neprináša zisk? Budeme zábavu študovať na hodinách dejepisu a nechápavo krútiť hlavami nad záhaľkami predkov? Snáď nie! Hádam nás hravosť nikdy neopustí, hoci s vekom na ňu mnoho ľudí zabúda alebo na ňu už nemá čas.

Prvou rasou, na ktorú Constantin narazil, boli **Scariani**. Modrovlasí obchodníci s bledou, takmer priesvitnou pokožkou na neho pôsobili krehko a mierumilovne. Ostatné Bytosti ich z jemu neznámych dôvodov bezvýhradne poslúchali. Nikdy nevidel, že by fyzicky pracovali, športovali či bojovali.

Na svoju ochranu si Scariani často najímali strážcov z rasy **Borzajov**. Hneď ako Constantin uvidel prvého príslušníka tohto druhu, vedel, že nebezpeční budú všetci. Evolúcia ich vyzbrojila dych vyrážajúcim zjavom. Mohutne stavané telá, žlté dravé oči, ostré zuby a vysúvacie pazúry im nestačili.

Milovali zbrane a šperky. Tieto dve záľuby dokázali až absurdne skombinovať do výzbroje, ktorú nosili ako ozdobu. Energiu si vybíjali vo vzájomných súbojoch, ktorými radi riešili a urovnávali spory. Ostatné Bytosti si ich najímali na ochranu alebo ako symbol vysokého postavenia či módny doplnok. Borzaji potrebovali bojovať, inak chradli.

Mjúri sa radi ponárali do tranzu, v ktorom dlhé hodiny rozjíмали s otvorenými očami. V tomto stave boli úplne apatickí. Niektorí dokázali tlakom mysle ovplyvňovať správanie ostatných Bytostí, podsúvali im myšlienky, nabádali ich k rozhodnutiam, ktoré by sami neurobili. Počas meditácií sa spájali s vesmírom, a to im prinášalo vytúžený pokoj a naplnenie. Constantin sa neskôr dozvedel, že tiež dokážu putovať. Práve kvôli tejto schopnosti ich Scariani využívali na špionáž. Lenže čo Mjúri radi podstupovali pre svoju vlastnú duševnú očistu, pre ostatné Bytosti nerobili dobrovoľne.

Zaistov Constantin nechápal. Trpeli ako druh akousi duševnou poruchou. Nedokázal si predstaviť, čo sa im preháňa hlavou. V jednej chvíľu sa pokojne rozprávali a vzápätí sa zbláznili a rozpútali masaker. Keď boli „v norme“, boli takmer nepovšimnuteľní. Šedivé tiene plynúce chodbami vesmírnych lodí, elegantne uhýbajúce prekážkam a ostatným Bytostiam. Dokázali meniť podobu, a preto boli nenahraditeľní. Neškodila im radiácia, nezabil ich chlad a vo vesmíre mohli prežiť aj niekoľko hodín bez skafandra a dýchacieho prístroja. Fyzicky mohli napodobniť aj iné Bytosti či zvieratá. Ich prispôsobivosť bola fantastická. Len v ich očiach bolo vidieť apatiu a nezáujem o okolitý svet. Keď však dostali záchvat, odrazu boli až priveľmi aktívni. Nebola to však príjemná zmena, ale výbuch. Explózia života a smrti. Mjúri Zaistov ľutovali, Scariani ich využívali, Borzaji dúfali, že v ich blízkosti nájdu hrdinskú smrť alebo aspoň príležitosť na boj, a Randozi nimi pohrdali. Brali ich ako malomocných.

Randozi ovládli čierny obchod a pracovný trh za hranicami platných zákonov. Krádeže či pašovanie vnímali ako najlepšiu príležitosť, ako si užiť tú trochu zábavy, ktorá sa v tomto vesmíre našla. Z pohľadu ostatných rás väčšinu života zaháľali, priživovali sa alebo niekoho obťažovali. Na ostatné Bytosti sa pozerali s výsmechom. Podľa nich boli ideálnou rasou práve oni a kto si to nemyslel, toho zaslepovala závisť. Pre nich boli Scariani otravní, Borzaji hlúpi, Mjúri chudáci, Zaisti šialenci a Vialli totálne nezaujímaví outsideri.

Vialli si ostatné Bytosti cenili pre ich inteligenciu a šikovnosť. Vyvíjali sa striktne smerom k rozvoju poznania a logiky. Bádali, inovovali a tvorili, ale jednostranné zameranie na rozum a techniku si na nich vybralo krutú daň. Počas vývoja prišli o základné poznávacie schopnosti – čuch, chuť, farebné videnie, a aj o sexuálnu túžbu. Jedli len preto, aby prežili. Nemohli oceniť vôňu ani chuť jedla, zakladali si hlavne na jeho nutričnej hodnote a kalóriách. Constantin si sprvu myslel, že majú tri ruky, bolo to však zmyslové chápadlo, čo im vyrastalo z chrbta. Pomáhalo im vnímať teplotu, vlhkosť vzduchu a iné pocity, čo im ešte zostali.

Istý čas trvalo, kým si o Bytostiach urobil akú-takú predstavu. Mal aj iné povinnosti a tie ho ťahali na Zem. Veľmi ho dusilo, že o Bytostiach musí mlčať. Každý sa chce predsa o jedinečné zážitky podeliť alebo sa aspoň poradiť, ako postupovať. Jemu by poradili jedine tak dobrého psychiatra. Záujem o prehliadky mimozemskej techniky ho po nejakom čase prešiel. Túžil zistiť viac o Bytostiach samotných, o ich vzťahoch a spôsobe myslenia. Rozhodol sa ísť k prameňu a detailne preskúmať jednu z ich najvýznamnejších planét – Scar.

Constantin navštevoval Bytosti ako turista prezerajúci si panoptikum zvláštností. Občas podišiel

bližšie ku sklu, aby voľačo preskúmal, občas znudene odvrátil zrak a išiel si k automatu po pukance. Riskoval, istý si bezpečím. Lenže sklo môže rozbiť zlý medved' a stiahnuť milého ignoranta k sebe, zožrať ho a zatancovať si na jeho kostiach.

Svoju neviditeľnosť bral ako samozrejmosť a neuvedomoval si, že v novom svete môžu platiť celkom iné pravidlá. A aj platili.

Proti „informačným nájazdom“ mjúrskeho pútnikov Vialli vytvorili *tichý alarm*, ktorý ich na prítomnosť neželaných návštevníkov upozornil, *sieť*, ktorá votrelca zachytila, spútala a vytvorila jeho astrálnu podobu, a *štít* – ten na istý čas zaštitil celú planétu a nevpustil, ale ani nevypustil, žiadnu putujúcu dušu.

Scarianov stálo veľa úsilia, peňazí a vyjednávania, kým od Vialli tieto nové technológie získali, ale čo by neurobili dobrí politici pre upevnenie svojej moci?!

Scarianská tajná služba (STS) starostlivo zvažovala, komu *tichý alarm* a *sieť* ponúknuť na predaj. Jej šéf púšťal do obehu len ich staršie, menej kvalitné verzie. Zato *štít* si ponechával iba pre vlastnú potrebu.

Constantin by ešte dlho unikal pozornosti Bytostí, keby nenarazil práve na STS. Zvedavosť ho priviedla do centrály na Scare, kam vpálil ako neriadená strela. Chcel zistiť, ako a prečo pre Scarianov ostatné Bytosti pracujú, čím ich ovládajú. Keď prenikol dovnútra, rozozvučali sa snád' všetky *army*, ktoré mali nainštalované. Takýto prienik STS nikdy nezaznamenala. Mjúri vedeli, čo by ich čakalo, keby prišli špehovať práve sem. Vedenie usúdilo, že špeh je buď príliš neskúsený, alebo sa sám rozhodol vydať sa im do rúk. Vyškolení zamestnanci vedeli, že v pútnikovi nesmú vzbudiť nijaké podozrenie, kým ho poriadne nespútajú.

Vypustili *sieť* a... nič.

Zopakovali to niekoľkokrát a vyskúšali tri ďalšie *siete*, kým im napadlo, že špión asi nebude Mjúr. Okamžite zapli *štít* a uväznili ním Constantina na Scare.

Constantin vôbec netušil, čo sa deje, keď začul: „Ty, ktorý sa dívaš, hoci ťa nevidíme, vieme o tebe. I keď netušíme, čo si zač, aktivovali sme *štít*. Neunikneš zo Scaru, kým ho nevypneme. Keď prestaneš splašene poletovať a presvedčíš sa, že sa ti nepodarí ujsť, vráť sa sem. V tejto tvojej forme nemôžeme konať, ale budeme meniť parametre *siete* dovtedy, kým ťa neuvidíme. Potom sa môžeme porozprávať a možno sa dohodneme. Verím, že to nepotrvá dlho. Tak zatiaľ!“ zakričal vysoký Scarian s tmavomodrými vlasmi. Nedíval sa pútnikovým smerom ani sa nervózne nerozhliadal vôkol seba. Mal situáciu pod kontrolou, bolo mu jedno, kde sa v tej chvíli zajatec nachádza.

„To hovoríš mne? Mne?!“ kričal Constantin, hoci vedel, že ho Scarian nepočuje.

Prešibaný bastard! pomyslel si o Scarianovi neskôr, keď zistil, že úlohou *siete* nie je len dušu zviditeľniť, aby mohla komunikovať, ale aj spútať, aby nemohla ujsť.

„AKO SOM SA ZOZNÁMIL S ARGINOM A UZAVREL PRVÝ KONTRAKT.“

Doriti, doriti, doriti...! opakoval som si to ako mantru a stále znova a znova narážal do *štítu*, podobajúc sa pingpongovej loptičke – či skôr besnej veveričke po desiatich Red Bull-och. *Ako ma našli? Nie, nie! Nechcem! Nemôžem sa vzdať, ved' sa musím vrátiť domov. CHCEM –*

BYŤ – PREČ!!!

Znehybnel som vysoko v atmosfére a celé hodiny hľadel do diaľav, odmietajúc do očí bijúci fakt – musím sa vrátiť dole. Vrátiť sa k nim!

Mal som zlosť a bol som zničený. Zbytočne som zabil šesť hodín. *Ááá! Nemôžem si ani len do niečoho kopnúť!* Bohužiaľ, inú možnosť som nemal. Nemohol som poletovať donekonečna. Telo na Zemi by odlúčenie nezvládlo. JA by som to nezvládol!

Scarian sa zatiaľ pokojne rozvažoval v kresle, modravé vlasy si zviazal do uzla. Nepohol ani svalom, keď na mňa spadla *siet'*. Čakal som nejaký signál, znamenie, ale nič ma nevarovalo. V prvom momente som pocítil, akoby ma niečo šľahlo. Zdvihol som ruky a uvidel ich. Boli presvitne modrasté, miestami vrhali biele záblesky. Akoby boli vytvorené z vody. Nevidel som sa celý, lebo tam nemali zrkadlá ani nič, v čom by som sa odrážal. Stopercentne som však vedel, že Bytosti ma vidia, lebo všetci na mňa uprene hľadeli.

„Zdravím. Žiaden strach, nie som ozbrojený.“ *Kriste! No paráda!* Lepšie prvé slová, som už nemohol vymyslieť. Tie sa budú vynímať v učebniciach dejepisu! Neisto som sa obrátil na vodcu Scarianov a dúfal, že mi rozumie.

„Ale my áno,“ odpovedal Scarian.

Ja debil! Čo som to povedal? Ved' si budú myslieť, že sme agresívni a na nič iné ako na zbrane nemyslíme. Toto nie sú udivení červenokožci. Musím náš rozhovor uhrat' iným smerom.

„Ehm, volám sa Constantin. Prišiel som z veľmi vzdialenej planéty. Nazýva sa Zem. Prichádzam v mieri,“ vytisol som zo seba niečo rozumné a nemilitaristické. I keď ten mier – opak vojny. Ach! Bude to ťažké.

„Argin Sann. Vedím rodinu Sann. Sme Scariani, ale to už asi vieš, nie?“

„Viem, že v tomto vesmíre žije šesť druhov Bytostí, ale na žiadnu konkrétnu rodinu či osobu som sa doposiaľ nezameral.“

„V tomto vesmíre? Znamená to, že ty si z iného vesmíru?“

„Nuž, áno. Dá sa tak povedať.“

„A ako si sa z takej diaľky dostal až sem? Máš niekde nablízku vesmírnu loď? Máme sa čoho obávať?“

„Nie, nie!“ uistil som ho rýchlo. „Putujem ‚naľahko‘, mimo tela. Ved' to poznáte! Vám predsa nemusím vysvetľovať, ako to funguje.“

„Ale ja si to rád vypočujem. Bytosť, ako si ty, je pre nás neznáma. Nemám odkiaľ vedieť, či tvoj spôsob cestovania je rovnaký, aký poznáme my. Iste chápeš moju zvedavosť. Keďže doteraz si mal možnosť pozorovať iba ty nás, radi by sme stav vyrovnali.“

Tak toto bude nadhlo. Pokoj! Jediné, čo musím urobiť, je presvedčiť ich, aby ma pustili. Je jedno, čo všetko im prezradím, aj tak sa na Zem nikdy nedostanú. „Fajn. Ak mi poviete, za akých podmienok putujete vy, môžem vám vysvetliť, v čom je môj spôsob iný.“

„Myslím, že lepšie bude, ak nám porozprávaš, ako putuješ ty. My si to už porovnáme sami.“

Celkom som zabudol, s kým hovorím. Premkol ma nepríjemný pocit, že ma Scarian od začiatku vypočúva. Stihol sa na mňa dobre pripraviť. Jasně! Kým ja som šokovane lietal a nezmyselne hľadal škáročku, ktorou by som sa dostal na slobodu, Argin si chystal otázky. Ten ma teda dostal! Začal som premýšľať, čo mu poviem, čím začnem, ale zahriakol ma: „Pozeraj sa mi do očí a spust'! Inak budem nútený pristúpiť k opatreniam, ktoré ti nebudú príjemné.“

Spýtavo som sa na neho zahľadel. Pripadal som si ako malý chlapec stojaci pred učiteľom

dejepisu. *O čo ide?*

„Dušu chytenú do *siete* môžeme zmaterializovať. Budeš rovnaký, aký si v skutočnosti, lenže už nikam nepoletíš. Potom sa budeme môcť porozprávať podľa mojich predstáv. Doteraz som to neurobil len z jediného dôvodu – neviem, či tvoje telo v našich podmienkach prežije. Ale ak nebudeš spolupracovať, risknem to. A ver mi, že ja klamstvo spoznám.“

Toto už bola jasná vyhrážka. Mohol som si nahovárať, že Argin len blufuje, ale pravdou bolo, že ma mal v hrsti. Vlastne v *sieti*. Bol som ako žralok, čo sa prebudil zo sna a zistil, že je iba malá zlatá rybička, ktorá musí plniť želania. „Nerobte to! Moje telo zahynie, ak sa včas nevrátim,“ prosil som ho.

„Telo na Zemi sa rozplynie. Nezostane z neho vôbec nič po tom, ako vznikne tu u nás. Zákon zachovania jednoty duše a tela je platný všeobecne. V tomto ohľade nemusíš mať obavy.“

„Ale... ale ja ho budem ešte potrebovať! Ako inak sa vrátim domov? My nemáme technológiu na zhmotnenie duší.“ *Ježíšikriste, len to nie!*

„Môžeme vám ju poskytnúť. Stačí len nadviazať kontakt a dohodnúť sa. Kde je tvoja Zem?“

„To nepôjde. Na Zemi o putovaní duše nikto nevie. Pokiaľ viem, dokážem to len ja. Je to moja zábava objavovať nové svety. Na vás som natrafil náhodou, keď som prešiel čiernou dierou do vášho vesmíru.“

„Prešiel si sem čiernou dierou?“ zamyslel sa Argin. Ostatné Bytosti sa postupne kamsi vytratil. Ostali sme len my a niekoľkí Borzaji. Čo to malo asi znamenať?

„No, dierou doprava a potom už len veľmi dlho rovno vpred.“ *Zrejme by som si z neho nemal robiť srandu*, napadlo mi hneď po tom, ako som to vypustil z úst.

„Nuž, ak si neželáš pobudnúť fyzicky v tomto vesmíre, asi by sme mali začať.“

Čože? A ja som si myslel, že sme už dávno začali, pokročili a blížime sa ku koncu. Predsa len, sú to mimozemšťania, kto im má rozumieť? Rezignovane som sa zosunul na podlahu a čakal, na čo sa ma Scarian bude ďalej pýtať.

Argin mi venoval chápvavý pohľad: „Prosil by som pekne od začiatku.“

A tak som začal. Povedal som mu všetko, čo som o putovaní vedel. O možnostiach aj podmienkach. „...duša sa uvoľňuje z tela pri spánku. Odídem preč, zatiaľ čo telo ďalej spí.“

„Stop! Nejasný pojem. Definuj *spí!*“ zarazil ma. Keď niečomu nerozumel, vždy ma stopol, aby sme si mohli vyjasniť význam slova.

„Spánok je čas, keď naše telá pokojne ležia, nehýbu sa a oddychujú, regenerujú. Niekedy aj snívajú.“

„Robíte to všetci?“

„Iste. Všetci ľudia spia.“

„Spoločne? Je to nejaký rituál? Alebo obrad?“

„Nie, nespia spolu,“ pri tej predstave som sa musel pousmiať. „Spánok je súkromná záležitosť. Naše telá sú vtedy bezmocné, takže najradšej spíme sami alebo s partnerkou, ak ju máme. Na túto činnosť máme špeciálne prispôsobené miestnosti – nazývajú sa spálne. Spíme na posteliach prikrytí dekami. Na náhly zvuk alebo potrasenie sa prebudíme. Väčšinou prespíme sedem – osem hodín, ale to je individuálne. Všetky telesné funkcie sú pritom utlmené.“

„Niečo ako meditácia?“

„Nie, nijaká meditácia! Asi to neviem dobre vysvetliť, museli by ste to vidieť.“

Pochopil som, že v tomto vesmíre neexistujú veci, ktoré sú na Zemi bežné a samozrejmé – oni

nespia! Neuveriteľné! Dovtedy som si to vôbec nevšimol. Či len neuvedomil? Poznali letargiu, rozjímanie, ustrnutie, meditáciu či odpočinok pri hudbe, ale nepoznali spánok. Ako som im ho mal teda opísať?

„Podobá sa viac na letargiu?“ nenechal sa odbiť. Kým sme sa krútili okolo tej istej témy, nemohli sme pokročiť ďalej. Argin sa na spánok neustále vypytoval, ale ja som mu ho k jeho spokojnosti vysvetliť nedokázal. Nakoniec ma tak vytočil, až som vyskočil a oboma rukami mávol pred sebou v zmysle: *Už som ti to predsa vysvetlil, ty debil, čo to nechápeš?! Samozrejme, že nahlas som ani nemukol.*

Pri náhlom geste mi z prstov vytryskol prúd modravej substancie, z akej bolo vytvorené aj moje telo, a moja zlosť, netrpezlivosť či fantázia mu priamo pred očami vytvorila spiace dieťa. Držal som tú predstavu v rukách a s úžasom sa na ňu díval. Argin si šiel oči vyočiť: „Nie je to mŕtve?“

„Nie, iba spí.“

„Čo je to?“

„Dieťa. Malý človek. Ranné vývojové štádium.“ Vari sa nepodobáme? Ved' nemá tri oči. Len netrpezlivosť! Predstava približne trojročného dieťaťa mi odovzdane spala v náručí.

„Je, hmm... krásne,“ Argin natiahol ruku, aby sa dieťať a dotkol, no ilúzia sa rozplynula. „Ako? Ako si to urobil?“ spýtal sa sklamane.

„Neviem. Ešte som nemal túto podobu, takže... Hádám, že sa moja predstava toho, čo ti chcem ukázať, nejako vyformovala a zobrazila ti to. Žeby projekcia?“ *Páni, ja som ale múdry! I keď... keby som bol, tak by som tu netrčal.*

„Vytvor ešte niečo! Chcem vedieť, ako to funguje. Mjúri predstavy netvoría.“

„Možno v snahe o dosiahnutie vesmírneho pokoja prišli o silné emócie. Ja sa, na rozdiel od nich, neviem ovládnuť,“ premýšľal som nahlas. Zmienka o hľadaní mjúrej nirvány Argina pobavila.

„Ak tomu dobre rozumiem, nahneval si sa kvôli mne, čo sa prejavilo tou projekciou. Takže keď sa nahneváš znova, môže sa to zopakovať,“ dedukoval Scarian.

Jeho myšlienkové pochody sa mi nepáčili. Nechcem byť pokusným králikom, ktorého budú pichať ihlou len preto, aby podskakoval, ako oni chcú. To teda nie! Začal som pochodovať po miestnosti – pár krokov vpravo a pár zasa späť. Nespokojne som sa pozeral kade-tade a zúriivo premýšľal.

Argin z ničoho nič vyhrkol: „Zostaneš tu!“

„Nie!“ vykrikoval som a sekol po ňom mečom. Mečom?! Prešiel ním ako maslom, hladko, čisto a bez stopy – až na ten udivený výraz, ktorý mu ostal na tvári. Obaja sme sa pozerali, čože to držím v rukách. Bol to pekný kúsok – zrejme z nejakého filmu o Artušovi.

V tej chvíli mnou prešiel iný meč. Strážny Borzaj sa snažil rozseknúť ma na dve súmerné polovice. Ale nezabralo to! Okamžite som sa mu postavil s mojím stredovekým kúskom a zamával mu ním pred nosom. Strážca čosi zavrčal a urazene sa stiahol aj so svojou „pokazenou hračkou“. Jediný spokojný bol Argin.

„Mal som pravdu, funguje to.“

Rezignovane som sa na neho pozrel a meč sa mi rozplynul v rukách ako dym.

„Môžeme prejsť k ďalším veciam, ktoré nás o ľuďoch a Zemi zaujímajú.“ Podišiel k čalúnenému kreslu, pohodlne sa usadil, stlačil akýsi gombík a začal sŕkať nápoj, ktorý mu na jeho pokyn priniesol pomocný robot. Svojím tvarom mi pripomínal E.T. mimozemšťana. Ten robot, samozrejme.

E.T. chce domov! zapišťala moja dušička, keď sa robot terigal preč.

Podľa mojich vnútorných hodín som bol na Scare uväznený vyše troch dní! Argin sa stále na niečo pýtal, nedal mi vydýchnuť. Bol som vydesený ako pes po novoročnom ohňostroji, ale nemal som kam ujsť, ani kam sa ukryť. Bolo mi jasné, že NSA, CIA, FBI a všetky podobné zložky by postupovali rovnako, ale mne sa krátil čas. Ako dlho vydrží telo bez duše a opatery? Vysvetľoval som a rozprával prevažne ja. Občas mi Argin dovolil nejakú otázku a dokonca na ňu aj odpovedal.

„Argin, keď nespíte, tak ako oddychujete? My by sme sa od vyčerpanie zrútili.“

„Pri počúvaní hudby. Je to vedomá relaxácia, pri ktorej regenerujeme. Niekedy používame lieky alebo vývar z kvetov. Majú podobné účinky.“

„A ako dlho trvá váš bdely stav?“

„Dvadsať hodín aktivity strieda päť hodín oddychu.“

„Máte dvadsaťpäť-hodinový cyklus? My potrebujeme spať sedem – osem hodín asi po šesnástich – sedemnástich hodinách aktivity. Ty si celý čas so mnou. Už musíš byť unavený.“

„Isteže, preto pijem čaj. Nechcem našu sľubnú spoluprácu prenechať niekomu inému. Nerád by som ho potom trestal za chybný krok.“

„Lenže ako sa to skončí? Zomrieš od vyčerpania a ja sa po smrti tela rozplyniem, alebo čo? Musíme vymyslieť riešenie, ktoré bude vyhovovať nám obom. Ak sa zamyslíš, prídeš k rovnakému záveru.“

„Dúfal som, že ťa presvedčím a zostaneš.“

„Nemôžem zostať. Skús ma pochopiť. Tu ste zvyknutí na iné Bytosti. Beriete ich ako samozrejmosť, pracujete s nimi, žijete medzi nimi, lenže my nie. Sme vo vesmíre úplne sami a žijeme v zomknutých spoločenstvách. Pre nás je dôležitá spoločnosť rovnakých ľudí. Mimo nej jedinec neprežije. Buď sa zblázni, alebo sa zabije. U vás by som bol úplne sám. Jediný, odtrhnutý od všetkého, čo mám a čo poznám, bez možnosti vrátiť sa a ešte niekedy uvidieť človeka. Túžba po domove by ma priviedla do hrobu. Zničili by ste ma a so mnou by zaniklo vaše jediné spojenie so Zemou.“

„Rozumiem, ale pochop aj ty mňa. Máme jedinečnú príležitosť po veľmi dlhom čase spoznať nový druh. Prečo nevyužiť všetky dostupné prostriedky?“

„Priateľstvo sa nedá postaviť na násilí a vynucovaní. Rozvíjate priateľské vzťahy medzi šiestimi druhmi Bytostí, čo je naozaj obdivuhodné. Určite ste prišli k záveru, že jedine spolupráca má zmysel a úspech.“

„Ale ja predsa chcem, aby sme boli priatelia. Lenže, ako vravíš, nedokážeme k vám prísť.“

„Nechceš ma pustiť, lebo si zvedavý a bojíš sa, že sa už nevrátim,“ zhrnul som do jedinej vety dojem, aký som z neho mal.

Argin prikývol.

„Tak si predstav, že ja som oveľa zvedavejší. My nemáme žiadne Bytosti, len seba, a ako druh sme azda jedným z najzvedavejších vo vesmíre. Často riskujeme zdravie aj život, len aby sme objavili niečo nové. Vy ste pre nás odpoveďou na množstvo otázok. Spoluprácou by sme získali viac my než vy. Ste vyspelejší, meníte a osídľujete planéty. Takmer celý život putujem, preto viem, aký je život vzácny. Som jediný, kto sa sem dostane, preto cítim nielen zvedavosť, ale aj povinnosť dozvedieť sa o vás čo najviac. Lenže tým, že ma prinútiš ostať tu, spoluprácu nedosiahneš. Hovoríme rôznymi jazykmi. V hmotnej podobe si nebudeme rozumieť, a kým sa k niečomu dopracujeme, bude po mne. Nikdy by si nemal istotu, či vám neklamem, či si nevymýšľam. Alebo by som mohol prestať komunikovať úplne. Existujú rôzne formy, ako protestovať proti niečomu, čo nechceme, a ja by som ich využil všetky, to mi ver! Nakoniec by vám nezostalo nič viac než moje telo,“ poklepal som si prstom po hrudi. „Ale dobrovoľne by som vám dal oveľa viac.“

Argin nespokojne krútil nosom. Nedivil som sa mu, ale nedal mi na výber. Bol som odhodlaný použiť čokoľvek, hoci aj vydieranie, vyhrážky a klamstvá.

Prizmúril oči: „Čo navrhuješ?“

Cítil som, ako ma prebodáva pohľadom a odhaduje, či ho nechcem podviesť. Zvetril som príležitosť. „Uzavrieme dohodu. To je predsa vaša špecialita, vyznáte sa v nich. Kontrakt na päť rokov. Našich rokov. Prídem dvakrát do týždňa, porozprávame sa, a keď ti poviem, čo chceš, necháš ma ísť.“

Môj návrh Argina zaujal. Otočil sa mi chrbtom, aby o ňom popremýšľal. Zvažoval všetky pre aj proti, hľadal slabiny a spôsoby, ako pre seba vyťažiť čo najviac. Mlčal som a snažil sa ho v duchu presvedčiť, aby dohodu prijal. Myslel som to vážne. Naozaj som ich chcel navštevovať, spoznávať a ukázať im, akísme. Ale nie ako ich väzeň.

Potom sa Argin prudko otočil: „To bolo dobré, máš môj obdiv. Zdá sa, že si sa toho o nás naučil dosť. Aby nám bolo jasné, definuj mi týždeň a rok. Váš rok,“ zdôraznil.

Keď sme si obaja vysvetlili základné pozemské jednotky času, na chvíľu sa vzdialil, ale nenechal ma samého. Po dlhých hodinách som sa začínal konečne cítiť lepšie. Svitla mi nádej.

Keď sa Argin vrátil, vyrukoval na mňa s ponukou: „Tak dobre. Obaja riskujeme. Ty život a ja stratu jedinečnej šance, ale ak si máme vybudovať dobré vzťahy, bez dôvery to nepôjde. Chcem, aby si mi veril, takže budem musieť veriť aj ja tebe. Čo povieš? Mám pocit, že naša spolupráca potrvá dlhšie, než predpokladáš, a prinesie obom stranám mnoho osuhu. Pozdáva sa mi to.“

Sústredil som sa. *Teraz to príde!*

„Môj návrh znie: budeš k nám chodiť päť rokov, trikrát do týždňa. Ak by si z nejakého dôvodu prísť nemohol, návštevu nahradíš inokedy, ale nezrušíš ju. Ak čokoľvek nebudeš vedieť vysvetliť, nebudeš klamať. Dovoľené je len vyhnúť sa odpovedi alebo mlčať. Výšku tvojej mzdy určím ja. Kontrakt začína, keď povieš: *Prijímam túto dohodu a súhlasím s jej podmienkami.* Tak ako mi odpovieš?“

„Prijímam túto dohodu a súhlasím s jej podmienkami,“ vychrlil som okamžite.

Scarian si ma významne premeral a prikývol. Vyzeralo to tak ľudsky. Rozpustil si vlasy. „Môžeš ísť, *štít* je preč. Keď stiahnem *siet'*, už ťa nevidíme. Máš sedem dní, aby si si dal do poriadku svoje záležitosti, potom sa stretne. Nezapudni na dohodu, keď pofičíš tou čiernou dierou domov!“ načiahol sa a vypolsiet'.

Som voľný? Konečne! Viac ma nebolo.

ZRANENÝ

Prebudenie bolo ťažké. Constantin od šťastia, že sa s Arginom dohodol a oslobodil sa, dlhú chvíľu tupo hľadel do stropu a vychutnával si pocit bolestivého oživenia.

Dýcham, cítim, žijem!

V ústach mal sucho, v žalúdku dieru. Bol slabý a malátny, ale musel niečo urobiť, aby sa rozhýbal. Najťažší bol prvý krok. Svaly ho neposlúchali a kĺby protestovali, bol slabý ako mucha. Dovliekol sa do sprchy a chvíľu si posedel na studených kachličkách.

Štyri dni! Štyri dni ma takto odrovnali. Čo by urobil týždeň?

Nechal na seba padat' vodu a pil, pil a pil, nemohol sa jej nabažiť. Bolo mu jedno, že je teplá. Pomaly sa vyzliekol a zahrieval si telo, precvičoval ho a skúšal, či funguje, ako má.

Keby som zaspal v Nicolasovom byte, asi by som sa prebral v nemocnici a vyšetrenia by ma neminuli. Bolo by to lepšie? Ktovie?!

Garsónku, v ktorej zaspal, si prenajal cez realitku. Keď si naplánoval „dlhšie cesty“, potreboval viac súkromia, než mu dával život s Nicolasom. Ten ho párkrát nechtiac objavil, ako „spí“, a hoci ho už nebudil, pre istotu mu kontroloval tep, tlak a iné životné funkcie. Potom odišiel a nechal ho na pokoji. Našťastie, nikdy nič nespomenul a na nič sa ho nepýtal.

Constantin si uvedomil – ak chce byť vo vesmíre celý deň, musí si nájsť bezpečné miesto na spanie. V penzióne či hotelovej izbe by ho mohol prekvapiť personál, preto si prenajal byt. S niekoľkodňovou nehybnosťou však nikdy nepočítal.

Keď sa dal ako-tak dohromady, zapol notebook.

„No páni!“ ohromilo ho, koľko správ mu za tých pár dní prišlo. Takmer všetky boli od Kláry.

To nie je dobré. Práve som absolvoval výsluch mimozemskou tajnou službou, Klárin by som už nezvládol. Najjednoduchšie by bolo odísť, kam som mal oficiálne namierené. Tuším Mexiko to malo byť.

Poslal Kláre odkaz, že je v poriadku, nech sa nestrachuje. Vzápätí mu prišla odpoveď, aby jej ihneď zavolať. Neverila mu. Musela sa presvedčiť, či je naozaj v bezpečí.

„Okamžite zodvihni zadok a nech si o hodinu v kancli, inak za seba neručím!“ uzemnila ho.

Constantin sa obával, že ak ju neposlúchne, prezradí jeho zmiznutie Nicolasovi, čím sa spustí vyšetovanie, ktoré nepotreboval. Preto jej cestou, ako odškodnenie za všetky starosti, kúpil kabelku z krokodílej kože.

Dúfam, že mi ju neotrepe o hlavu.

Constantin vkráčal do kancelárie s darčekom ukrytým za chrbtom. Klára sa mu okamžite vrhla okolo krku, akoby ho nevidela najmenej tri roky. Najprv ho vybozkávala a vzápätí mu vrazila facku.

„Au! Tá nebola len výchovná,“ stieral si krivdu z líca.

„Tá nemá vychovávať, ale trestať! Dúfam, že ťa bude páliť celý deň, inak dostaneš druhú. Čo si si myslel? Že tu budem pokojne sedieť a ťukať do počítača? Už vyše štyroch dní o tebe nič neviem a netuším, čo robiť! Nedal si mi nijaké inštrukcie. Už žiadne podozrivé výlety, inak končím! A môžeš si tu potom vysedávať sám, aby si vedel!“ hnevala sa a vôbec ho nenechala, aby sa jej ospravedlnil. Vzrušene rozhadzovala rukami, jej modré oči na neho hľadeli s obrovskou úľavou a zároveň s výčitkami.

Constantin ju zatúžil umlčať bozkami. Objal ju okolo štíhleho pása, aby mu neunikla, a prisal sa na jej ešte pohybujúce sa ústa. Stíchla. Mala vláčne jemné pery, chutili po čokoláde. Cez tričko cítil jej búšiace srdce. Napätie zo stresu z neho opadlo, vystriedala ho túžba.

Klára sa pohla. Pritlačila sa na neho a oboch ich prirazila o stenu. Roztrasenými prstami mu rozopla opasok a vyhrnula tričko, neustávajúc v bozkoch. Prvý dotyk ním prebehol ako elektrický šok. Chcel ju. Túžil po ďalších dotykoch. Mal pocit, akoby jeho telo už dávno zabudlo, čo znamená cítiť ľudské teplo a láskanie.

Vesmír je krásny, ale toto mi dať nemôže.

Ešte sa nestihli k ničomu dopracovať, keď zazvonil telefón a strhol ich do reality. Oba si okamžite uvedomili, čo sa deje. Odskočili od seba.

Klára ušla k stolu: „Cestovná kancelária *Nomád*. Čo pre vás môžem urobiť? Áno, ponúkame aj tieto destinácie. Ak mi dáte vašu mailovú adresu, zašlem vám...“

Constantin sa upravil a nerozhodne postával pri stole nevediac, či má ostať, alebo radšej odísť, keď

sa otvorili dvere – vošiel Alan.

„Ahoj, človeče! Ako bolo v Mexiku?“ zahulákal, keď ho zbadal. Objal ho a pobožkal na líce, na ktoré len pred chvíľou dopadla trestajúca Klárina ruka. Bozk si nikdy neodpustil. „Nevyzeráš byť veľmi opálený. Čo si mal jednaní po nociach? Bola tam aj dáka pekná seňorita?“ štychol priateľa do rebier. „Vrav, tajnostkár! Netýraj ma mlčaním. Tvoj nezáujem o moje pekné telo úplne stačí.“

Odkedy si Alan našiel partnera, prestal sa trápiť Constantinovým intímny životom a nerobilo mu problém pochváliť sa s tým svojím. Bol priateľský a citlivý, ale nemal to v živote ľahké. S Nicolasom a Constantinom sa kamarátil už od strednej školy – obaja ho chránili, dávali na neho pozor a odstrašili každého, kto by si z neho pre jeho orientáciu chcel robiť posmech.

„Práca je práca. Našiel som nového sprievodcu, pomôže nám s Mexikom. Ale bude si to vyžadovať menšiu službičku. Jeho sestra tu chce študovať, potrebuje víza. My pomôžeme jej a braček pomôže nám. *No problémo*. Nicky to zariadi,“ uistil ich Constantin.

„No prosím! A je tá ‚sestra‘ pekná?“ podpichol ho Alan.

„Ešte som ju nevidel. Ale pošle nám fotku, ak by si mal záujem. Dohodnem ti rande?“

„Och, ty si ale uštipačný! Čo by som s ňou robil, mudrlant?! Som zadaný muž. Uvedom si to už konečne a neflirtuj so mnou, nič nebude,“ vtipkoval Alan. Život s novým priateľom z neho robil iného človeka.

Konečne je šťastný. Je fakt, že s partnerom sa mnohé problémy riešia ľahšie. Constantin sa úkosom pozrel na Kláru, ako mlčky trápi klávesnicu. *Avšak ďalšie, niekedy ešte väčšie, pribúdajú.*

Constantin podpísal zopár zmlúv, vyriešil jednu reklamáciu – užil si bežný pracovný deň, nič mimoriadne.

No nie je to dôvod na oslavu?

Klára zavolala Nickovi a oznámila mu, že Constantin sa vrátil a má chuť baviť sa.

Dnešnú noc si chcel poriadne užiť. Až zajtra si mienil lámať hlavu, ako dodržať kontrakt so Scarianmi. Nad možnosťou ignorovania zmluvy vôbec neuvažoval. Vedel, že ak by dohodu uzavretú s Arginom nedodržel, nesmel by sa k Bytostiam viac priblížiť. Inak by riskoval uväznenie v *sieti* a druhýkrát by ho už neuvolnili, čo by znamenalo definitívny koniec jeho pozemskej existencie. Ani Zem, ani ľudia by viac nevidel – tá predstava ho privádzala do zúfalstva.

Dnes oslávim svoju slobodu a zajtra... sa uvidí. Trocha zábavy mi nezaškodí.

Až do polnoci to vyzeralo na príjemný večer. Alan, v pití opatrný, sa do nálady dostával vodkou – vychutnával si ju ako pravý severan.

Klára nepila často, ale keď už, tak zahanbila nejedného chlapa. Opojenie alkoholom hravo vytancovala a pila ďalej. Zriedka odchádzala domov sama (v tomto bola ako Nick), ale odkedy vyrážala von s Nicolasom, Alanom a Constantinom, síce si s inými mužmi zatancovala či prehodila pár slov, avšak povrchné diskotékové známosti ju už nebavili. Zo začiatku svojim kolegom vravievala, že jej odháňajú nápadníkov, no v skutočnosti ju ich uzavretá spoločnosť bavila viac než dočasné lichôtiky nadržaných mužov. Klára mala „svojich chlapcov“ rada. Každý z nich bol iný, na každom bolo čo milovať.

Nicolas vedel, kedy má dosť. Voľakedy experimentoval sám na sebe, skúmal účinky alkoholu, sexu a drog, plus ich rôzne kombinácie. Od smrti ho delil len krôčik – volal sa Constantin. V najlepšom

prípade by ho čakala „kúpeľná liečba“, ako nazvala protialkoholické liečenie jeho matka. On sám sa skôr prikláňal k väzeniu a smrti. Len priateľstvo s Constantinom mu zabránilo prekonať ľahostajnosť k životu a obrátiť sa záhube chrbtom.

Constantin si vždy dal maximálne dve pivá – zvyšok večera sedel a sľakal colu ako neplnoletý školák, ktorý prišiel v sprievode rodičov, ale radšej by ležal doma v posteli, než ponocoval. Nikto ho nedokázal prehovoriť na pohár vína alebo piva navyše. Nicolas si zvykol nechávať ho na pokoji, inak by sa zdvihol a odišiel domov bez ohľadu na to, ako dobre sa predtým bavili. Dnes večer však Constantin porušil zásadu dvoch pív a rozhodol sa spať do nemoty.

No teda! Čo sa deje? pomyslel si Nicolas, odložil svoju whisky a objednal si colu. *Na alkohol nie je zvyknutý, rýchlo stratí kontrolu. Ak naňho dám pozor, vypije tak akurát, aby sa mu rozviazal jazyk. Možno z neho konečne dostanem nejaké vysvetlenie. Ale čo s Alanom a Klárou?*

Zatiaľ, čo Nick spriadal plány, ako sa konečne priblížiť k tajomstvu, ktoré pred ním Constantin ukrýval, Klára tancovala s akýmsi mužom.

„Si skvelá! Úžasne tancuješ,“ lichotil jej.

„Viem. Milujem túto pieseň,“ s prižmúrenými očami pokyvkávala bokmi v podmanivom rytme dráždivej piesne.

Po tanci sa jej spýtal: „Môžem ťa na niečo pozvať?“

„Dobre. Dám si tequilu!“

Pri bare s ním flirtovala, usmievala sa a nenápadne sledovala Constantina – bavil sa s Nickom a Alanom, nikoho si nevšimal. Naštvala sa a pritvrdila. Začala neznámeho zvádzať. Smiala sa jeho trápny vtipom, sem-tam si prešla jazykom po pere, pohrávala sa s vlasmi... Sediac na barovej stoličke, nohy elegantne preložené, vyzerala ako stelesnenie túžby.

Podobný bytový doplnok by som bral, pomyslel si Klárin nápadník. Začal sa jej letmo dotýkať, snažil sa naznačiť jej, že by mohli pokračovať v súkromí, ale Klára nereagovala. Mala ho už plné zuby, presne tak ako Constantinovej nevšimavosti. Vtedy jej napadlo zamerať sa na Nicolasa. *Ten je aspoň vtipný,* vzdychla si a otočila sa dotieravcovi chrbtom.

Mačacím krokom odkráčala k „svojim chlapcom“, objala sediaceho Nicolasa zozadu okolo krku: „Čo tu všetci sedíte? Pod' tancovať!“

„Prepáč, dnes nemám chuť. Ťažký deň.“

„Ale no tak, nemôžeš mi dať košom, keď s tebou chcem konečne niečo mať! Ďalšiu šancu nedostaneš, tak sa predved', ty kanec!“ nevzdávala sa.

Dočerta! Práve teraz? Nieže sa zložíš počas jedného tanca! zaškúľil na priateľa a v tesnom závese za Klárou zamieril na parket. Spustili pomalú pieseň pre zamilovaných, ktorú by Nicolas inokedy celkom rád využil na zvádžanie a provokovanie Kláry, ale tentoraz mal hlavu plnú iných myšlienok.

„Čo sa deje? Nehovor mi, že ti chlapík v bielom saku dal kopačky! Nebol predsa slepý. Alebo sa mýlim?“

„Pche! Nebavil ma. Ani zďaleka nie je ako ty.“

„No vieš, ja som unikát. Čomu vd'áčim za to, že si si ma všimla?“

„Asi som niečo pokazila. Neviem. Občas sa správam hlúpo, ak ide o vzťahy. Myslela som... Hádám to pôjde napraviť.“ *Na jeden bozk sa dá zabudnúť.*

Nicolas premýšľal, čo majú Klárine slová znamenať, keď ho niekto zdrapil za plecía a prudko ho odsotil – Klárin nápadník v bielom saku. Odkedy ho nechala sedieť pri bare samého, hádzal do seba jeden pohárik za druhým a v duchu nadával na nevďačné arogantné kurvy. Konečne nabral odvahu

a rozhodol sa, že tej štetke nič nedaruje. Nemala sa mu vysmievať! Vrhol sa na Kláru. Tá sa začala brániť, vykrikla. Spätkujúc pred útočníkom sa pošmykla na rozliatom džúse a spadla. Alan s Constantinom ihneď priskočili a ťahali opilca preč. Strhla sa bitka. Nicolas pomohol Kláre na nohy a viedol ju k východu. S hádkami s opilcami mal svoje skúsenosti a vedel, že nekončia dobre.

Ktosi využil situáciu, aby si vybavil staré účty. Na viacerých miestach sa mlátili podgurážení muži, niekde aj ženy. Voľakto rozbil pohár a ohrozoval ním čašníka. Pri dverách sa zhrčil dav, ľudia sa snažili pretlačiť von do bezpečia. Ochrankári robili, čo mohli, ale nestačili riešiť všetko naraz, tak pacifikovali aspoň najnebezpečnejších zúrivcov.

Nicolas, Klára a Alan už čakali vonku a netrpezlivo vyzerali Constantina, ktorý sa im v trme-vrme stratil z dohľadu.

„Tam je!“ vykrikla Klára s prstom namiereným na sklonenú, tackajúcu sa postavu, sťažka sa opierajúcu o stĺp pri vchode.

Držal si brucho a pomaly sa zviezol na zem. Sedel a prekvapene sa díval na zakrvavené ruky. *Čo, dočerta? Kedy?* Nechápavo si prezeral rukoväť noža trčiacu z boku. Necítil bolesť. Telom sa mu rozlievala len slabosť, nútila ho zavrieť oči. Krv presakovala cez košeľu a po kvapkách stekala na asfalt.

Pribehli mu na pomoc, šokovaní z náhleho zvratu udalostí.

„Volaj záchranku!“ prikázal Nicolas vydesenej Kláre. „Mám ju na trojke, rýchlo!“ vrazil jej do ruky mobil a sklonil sa k bledému Constantinovi. Z nemocnice bol zvyknutý postupovať rýchlo, s chladnou hlavou, aby nič neprehliadol, ale tu nebol v nemocnici a neležal pred ním bezmenný pacient. Musel sa upokojiť. „Cony, to bude dobré. Otvor oči, človeče, neodchádzaj, počuješ?! Pozri sa na mňa! Pomoc je na ceste, o chvíľu sú tu. Toto mi nemôžeš urobiť! Zvládneš to, zvládneš,“ snažil sa kamaráta všemožne udržať pri vedomí, kým nepríde záchranka.

Keď Constantina nakladali do sanitky, vtisol sa dovnútra, presviedčajúc lekára, že o zdravotných záznamoch pacienta vie všetko, čo budú potrebovať. Alan utešoval uplakanú Kláru. Obaja zostali čakať na políciu.

Sľubne vyzerajúci večer napokon dopadol hrozne. Akoby sa naňho po návrate zo Scaru začal lepiť jeden problém za druhým. Najskôr *to* s Klárou, potom roztržka s akýmsi opilcom a napokon nôž, ktorý z ničoho nič skončil v jeho žalúdku. Náhoda? Alebo trest za ľahkovážnosť?

Prvé, čo ucítil, bol zápach. Taký ten nemocničný pach, z ktorého je vám hneď jasné, kde ste. Constantin nemocnice neznášal. Neznášal úplne všetko, čo sa nemocníc, doktorov, sestričiek a celého zdravotníctva týkalo.

Otvoril oči. Svetlo ho spočiatku oslnilo a prekvapilo. Pamätal si len čiernu noc a plno svetiel, potom majáky, hluk a tmu.

Ako dlho som bol mimo?

Zrak mu padol na Kláru. Sedela v kresle vedľa postele a spala. Izba bola malá, ale vzhľadom na podmienky pôsobila útulne. Bol v nej jediný pacient.

Ešteže tak! Nikto ma nebude desiť príznakmi svojich chorôb a ich opisom. Beztak mám dosť.

Keď sa ozvala bolesť, definitívne si uvedomil, že život nie je len med lízať a kochať sa Klárinou krásou. Klára bola nádherná, hoci vyzerala vyčerpane. Napätá pokožka a tmavé kruhy pod očami svedčili o prebdenej noci.

Sestra, čo vošla, už taká pekná nebola. Prezeral si staršiu pani s trvalou ako spred desiatich rokov. Pôsobila rázne a po izbe sa pohybovala s istotou hlavnej sestry.

S touto si neradno zahrávať. Roznesie ma na kopytách, ktoré určite schováva v tých ortopedických poltopánkach. A pritom našľapuje ticho ako duch.

„Á! Už ste sa zobudili. Všetko v poriadku? Ako sa cítite? Bolí vás niečo?“ priložila mu na čelo ruku. „Teplota je v poriadku.“

Prosím? Takto sa meria teplota?

„Cítim sa fajn. Môžete mi povedať, kedy...“ Bolesť vzrástla. Stisol zuby. *Mal som len súhlasne prikývnuť, možno by to nebolo také zlé.*

Nenechala ho dohovoriť a skočila mu do reči. Nezaujímalo ju, čo sa chce opýtať. „Nemôžem. Na všetky otázky vám odpovie ošetrojúci lekár, keď príde správny čas. Zapite tieto lieky,“ podala mu pohár s vodou a dve malé biele tabletky. „A keď sa tá mladá slečna prebudí, musí odísť. Návštevné hodiny sú odštrnásť do sedemnásť. Ale vy pokojne spíte, ja jej to poviem sama.“

Tým som si viac než istý.

Constantin mlčky robil, čo od neho žiadala, videl, že nemá na výber. Tesne predtým, než vrchná sestra vykĺzla na chodbu, spokojne si pacienta premerala a zhodnotila, že si zaslúži úsmev. Vydesila ho. Čoskoro však zabrali lieky, ktoré mu dala. Zaspal.

Keď sa opäť zobudil, slnko už zapadalo. Z lakt'ovej jamky mu trčala ihla.

Hnus!

Bol rozhodnutý bojovať. *Dnes ma len tak nedostane, baba jedna prefíkaná, niečo sa dozviem! Aspoň to, aký je dnes deň a hlavne... kedy budem zdravý?* Trochu sa obával, či za túto otázku, ktorú hodlal položiť svojmu lekárovi, nedávajú smrtiacu injekciu alebo či za ňu pacientov neposielajú priamo na psychiatriu. *Ale mne by stačil aj približný termín. Zariskujem.*

Klára už bola preč, a tak sa začal obzeráť po tlačidle. *Malo by tu niekde byť, videl som to vo filme. Také to: „V prípade nutnosti, stlačiť“ alebo podobne.* Lenže nič nenašiel. Chcel zakričať, ale bál sa, ako by na krik zareagovalo jeho brucho. Dosiaľ spolupracovalo. Rozopol si nemocničnú košeľu a prezrel si zranenie. *Keď nikto nechodí, zistím si aj sám, čo mi je.*

„Len to pekne nechaj na mieste, inak celá moja snaha vyjde nazmar a budú ťa zašívajú znova! Lenže tentoraz, môj milý, krížikovým stehom,“ osopil sa na pacienta Nicolas, len čo otvoril dvere.

Nick! Prečo ma to prekvapuje? Ved' je chirurg. No ja ho poznám inak. Ani mi nenapadlo, že toto celé je jeho piesoček. Ale je fajn vidieť ho tu. Aspoň sa konečne dozviem, čo sa udialo a kedy ma prepustia. Prieskum zranenia odložil na neskôr.

„Kde som? A čo mi je?“

„Ts, ts, ts! Hádam najprv: Ahoj, drahý Nicolas, som rád, že ťa ešte môžem vidieť. Ďakujem ti za záchranu života a nabudúce sa nožom vyhnem.“

„Vynasnažím sa, ale nič nesľubujem. Dúfam, že ostatní sú v poriadku. Kláru som videl. A Alan? Je okej?“

„Jasné. Všetci sme vyšli von – až na teba. Klára si to všetko dosť vyčíta. Vraví, že sa bitka strhla kvôli nej, tak keď ju uvidíš, trochu ju upokoj. Hovoril som jej, že je to hlúposť, ved' podobné veci sa stávajú dnes a denne. Ale neverí mi. Celý čas sedela v kresle a čakala, kým sa prebudíš. Nechcela odísť. Nakoniec ju vyhnala vrchná sestra.“

„Ďakujem. Mal som už česť spoznať ju. Tá by vyhodila aj mŕtveho z hrobu. Chudák Klára, bude mať doživotnú traumu zo sestier, šuchtajúcich sa po nociach chodbami,“ zasmial sa a ihneď to oľutoval. „Sss, safra, čo mi je? Nemuč ma a vrav!“

„Nuž, poviem ti to tak, aby si ma pochopil ako laik – niekto ti vrazil nôž do brucha a nechal ho tam. Mal si šťastie. K výraznému poškodeniu dôležitých orgánov nedošlo, ale stratil si veľa krvi, a keby záchranka nedorazila tak rýchlo...“ pokrútil hlavou. „Utiekol si hrobárovi z lopaty.“

Hmm.

„Operácia dopadla dobre, prežil si a o dva dni som ťa mohol nechať previezť k nám.“

„K vám?“

„Svätý Juraj. Nemocnica. Som lekár. Máš amnéziu?“ Nicolas začal kontrolovať prístroje, vytiahol infúziu a pohmatom pacientovi skontroloval tep.

Takéhoto Nicka Constantin nepoznal. Odrazu pred ním stál úplne iný človek. Sebavedomie mu ostalo, suverenita a rozhodnosť tiež, ale rozdiel tu bol. Pribudol záujem a starosť o človeka. Momentálne o neho, ale Constantin si bol istý, že doktorovi Lindrosovi záleží na zdraví každého jeho pacienta.

„To sa robí? Zvyknú sa pacienti prevážať hore-dolu?“

„No, bežne nie, ale... kto chce, ten vie.“

„Aha! A kedy ma...? Ako dlho tu musím ostať?“ nadhodil Constantin tému, ktorej sa tak obával. Bol pripravený okamžite fingovať bolesti, keby začalo ísť do tuhého.

„A kam by si chcel ísť?“

Zdá sa mi to alebo v jeho tóne cítim pobúrenie?

„Predsa domov. Doma je každému najlepšie. Pospím si a bude mi fajn.“

„Spať môžeš aj tu. Chceš spáchať samovraždu? Klára by ma zabila, keby sa ti niečo stalo. Aspoň týždeň si poležíš, tak žiadne hlúposti! Môže ti stúpnuť teplota, môžeš dostať infekciu, môžu ti prasknúť stehy a ktovie, čo by si tam vonku navyvádzal?! Mám za pacientov zodpovednosť. V hre je aj moja reputácia.“

„Čo mám robiť? Ved' sa tu unudím na smrť!“

„Čítaj, zapni si telku – ovládač máš na stolíku. Občas ťa prídem skontrolovať a určite za tebou zaskočia aj Klára s Alanom. A máme aj tabletky na spanie, keby nebolo iné východisko.“

„Nie, nie! Už netreba. Stačilo, žiadne oblbováky!“ *Nemôžem si dovoliť nechať zaniest' organizmus nejakým chemickým svinstvom, keď ma čaká stretnutie s Arginom. Dovtedy sa musím dať dohromady, aby som z tela vôbec dokázal vyjsť.*

„Lenže bez nich sa poriadne nevyspíš. Čo máš fóbiu z liekov? Iní o ne prosia a ty...? Keby si čokoľvek potreboval, na stene za tebou je tlačidlo, stačí vystrieť ruku. Pred koncom služby ešte zabehnem,“ zdvihol sa Nick na odchod. Doplnil si do papierov zopár poznámok a odišiel.

Ani muk o kráse štíhlych nôh mladých sestričiek a vlhkosti ich pier? Je vážny ako vedro gitu! V nemocnici je z neho seriózny muž. Desivé. Jeho tak ľahko neoblafnem. Dobré vie, ako nemocnice „milujem“. Sú tu na mňa v presile. Musím prísť na spôsob, ako z tohto „bieleho pekla“ vypadnúť čo najskôr. Vo všetkej tichosti.

Hoci Nikolasa incident vystrašil, napokon bol rád, kam celá situácia vyústila. Konečne mohol urobiť, čo mal už dlho v pláne, len nevedel, ako to zaonačiť. Nikdy by Constantina nepresvedčil, aby

sa nechal prezrieť odborníkom, o nejakých meraniach mohol len snívať. Ale zrazu sa mu naskytna príležitosť a on sa rozhodol využiť ju. Nepotreboval pacientov súhlas, aby dal urobiť testy, ktoré si vyžiadal, a bolo mu jedno, že viaceré z nich nemajú s Constantinovým zdravotným stavom nič spoločné. Postupne získal výsledky všetkých testov, ktoré bolo možné urobiť. Krvné vzorky boli v norme, röntgen ukázal len zhojenú zlomeninu, o ktorej už vedel. CT – tiež nič mimoriadne, hoci zvýšená mozgová aktivita v stave umelého spánku sa mu nepozdávala, ale nemal ju s čím porovnať.

V jeho hlave to vrie ako v parnom kotle. Ale prečo? Keď spí, vyzerá skôr, akoby jeho mozog nevyvíjal takmer žiadnu činnosť. Leží ako v kóme. Potrebujem viac informácií a dlhšie sledovanie, lenže s tým nebude súhlasiť. Som v koncoch. Nechce ani len lieky proti bolesti. Asi vie, prečo. Constantin Delorean, ty si ale oriešok! Uvidíme. Raz prídem na to, čo je na tebe zvláštne.

Keď na druhý deň popoludní prišla Klára s Alanom, mal Constantin už naplánované, ako sa dostať domov. Klára vbehla dnu vysmiata ako slniečko. Aj Alan mal dobrú náladu. Vyobjímali ho – mladík trochu tuhšie – a spustili jeden cez druhého:

„Konečne si hore! Vyzeráš oveľa lepšie než naposledy.“

„Ty si nám ale dal, keby si sa videl! Bolo to strašné. Úplný masaker!“

„Boli za tebou od polície? Vedia už niečo?“

„Keby si videl Nicolasa! Je to náš hrdina! On jediný vedel, čo robiť. My sme sa len motali dookola. Ešte nikdy som ho pri práci nevidela. Bol úžasný! Ale opováž sa mu to prezradiť, lebo dám výpoveď!“

„Tak čo? Hovor, ako ti je?!“

„Dobre. S políciou som ešte nehovoril, museli by najprv zdolať vrchnú sestru. Inak je tu nuda. Čo nuda?! Hrozná nuda! Budem rád, keď prídu. Aspoň ma nejako zabavia. Z toho večera si takmer nič nepamätám. Trochu som pil, nastal chaos a potom som vás hľadal. Nevie, kto a kedy ma bodol. Vlastne som nič necítil, kým ma vonku nezradili nohy. Nôž prekvapil aj mňa.“

„Och! Chudáčik! A to všetko iba preto, že sa neviem udržať na uzde,“ vyčítala si Klára.

„Nehovor tak! Nie je to tvoja vina. Nie je to ničia vina. Iba ak toho debila, čo chodí do podniku s nožom vo vrecku. Bitka by sa strhla tak či onak. Bola to len otázka času.“

„Myslíš to vážne? Nechceš ma len upokojiť?“

„Samozrejme, že ťa chce aj upokojiť, ale má pravdu. Nechaj to už tak! Nabudúce neflirtuj s neznámymi mužmi pri bare a radšej sa venuj nám,“ zhrnul Alan.

Chvíľu Constantina zabávali, potom si pozreli sitcom, nakoniec museli odísť. Osamel.

Mám šťastie, že ich mám. Záleží im na mne. Neprídu len vtedy, keď niečo potrebujú. Aká škoda, že pred nimi musím putovanie tajiť. Poznajú ma. Verím im, ale nevedia o mne to najdôležitejšie. Raz sa predsa budem musieť niekomu zdôveriť, tak prečo nie im?

Odkedy ho Scariani chytili do siete a jeho telo ležalo bez duše niekoľko dní, obával sa, že by sa čosi podobné mohlo zopakovať. Keby však ktosi vedel, čo sa deje a kde leží, nemusel by sa báť.

Ešte v ten deň vstal a začal s rehabilitáciou. O dva dni sa prezliekol, podpísal reverz a po istých ťažkostiach si zavolať taxík. Šiel domov. *Odchod na vlastnú zodpovednosť vymaže úsmev vrchnej sestry z tváre, ale nech! Pri troche šťastia ju už nestretnem. Chce to len nedostať horúčku. Vždy sa hojil rýchlo. S inou možnosťou ako s uzdravením ani nepočítal.*

Nick behal niekde po vonku, nemal službu. Constantin si doma zapol notebook, vybavil poštu a napísal Kláre, kde je. Večer ho čakala dôležitá skúška. Podľa kontraktu mal kontaktovať Bytosti. Mal strach, či zranený dokáže vystúpiť z tela. Tešil sa a zároveň bol nervózny. Predtým pre neho nebolo vo vesmíre slepých uličiek a zrazu sa do jednej rútil plnou rýchlou.

Chvíľu premýšľal, čo by Bytosti mohlo zaujímať, o aké informácie by mohli mať záujem. Surfoval po nete a robil si prehľad o súčasnej spoločnosti. Divil sa, čo všetko sa vo svete deje. Keďže sa často potuloval vesmírom, o mnohých veciach nemal ani tušenia.

Reality show? Ďalší urýchľovač častíc? Občianska vojna v Rwande? Nové ostrovy v Kuvajte? Moje nervy! Vygoogliť sa dá všetko, ale ako im to mám vysvetliť?

Objednal si pizzu. *Konečne slušné jedlo! To ma vyľieči.*

Nicolas ho našiel, ako sa rozvaľuje v posteli s notebookom na kolenách a škatuľou nedojedenej pizze vedľa seba. Stratil reč.

„Ahoj. Dáš si pizzu? Slaninová,“ prelomil Constantin mlčanie.

„Dám. Čo mám s tebou robiť?“ vzdychol Nicolas a prisadol si k nemu. Vzal si kúsok pizze, škatuľu zložil na zem a vyložil si nohy na posteľ. „Asi ťa nepresvedčím, aby si sa vrátil do nemocnice, čo?“

„Nie. Mám všetko, čo potrebujem. Ale hlavne, je tu väčší pokoj. Každou hodinou, počas ktorej na mňa nestriehne personál nemocnice, sa cítim lepšie a lepšie. Ranu môžeš pozrieť a previazať aj ty a nemusím sa nikam trepať. Ani sa odtiaľto nehnem.“

„Si nočnou morou zdravotníctva. Nielenže si stále zdravý, ale keď sa ti niečo stane a potrebuješ pomoc, najradšej by si kamsi zaliezol a vylízal sa z toho sám. Ešte šťastie, že mám aj normálnych pacientov, ktorí vedia oceniť pomoc lekára. Pri takých, ako si ty, by som umrel od hladu.“

„Nepreháňaj. Aj ja ťa potrebujem.“

„A načo? Aby som ti ráno doniesol mlieko a čerstvý chlieb?“

„Napríklad. Inak by som musel ísť do obchodu sám a na riadenie auta sa ešte necítim.“

Nicolas dojedol pizzu a spokojne si založil ruky za hlavu. „Som rád, že aspoň na niečo máme rovnaký názor. Ako si prekonal vrchnú sestru?“

„Stihol som odísť, kým si odbehla na obed.“

„Heh! Zbabelec!“

„Som len opatrný.“

„Ako inak. Dnes nemám službu, ale zájdem ich tam upokojiť, inak máš na svedomí zopár sestričiek. Buď tu dobrý,“ odišiel, krútiac nespokojne hlavou.

To bolo o chlp!

A je to tu zas! povedal si Nicolas, keď sa vrátil domov a skontroloval Constantina. Tak preto zmizol z nemocnice. Robí to úmyselne. Ale o čo vlastne ide? Prečo mi nič nepovie? So všetkým sa mi zdôveruje, ale o tomto... mlčí.

Odišiel do svojej spálne a otvoril trezor. Držal v ňom cennosti, doklady aj materiály o Constantinovi. Odkedy ich mal v rukách prvýkrát, príliš sa nerozrástli. Pribudli najmä výsledky nedávnych testov. Do poznámok si pripísal: Na jeho stav majú pravdepodobne vplyv utišujúce prostriedky, zrejme aj alkohol a narkotiká. Je možné, že sa im vyhýba práve kvôli tomu stavu?

Červeným perom si podškrtol najdôležitejšie výsledky a zatvoril spis. Odložil ho a zamkol trezor. Oceľovú retiazku s kľúčikom si zavesil na krk. Viaceré milenky sa ho vyzvedali, čo odomyká

tým zvláštnym spleteným kľúčom. Väčšinou mlčal, len keď bol v dobrom rozmare, prezradil im, že je to kľúč od najväčšieho tajomstva. Smiali sa.

„AKO SOM ZAČAL PLNIŤ SVOJU PRACOVNÚ ZMLUVU.“

Odľahlo mi, keď som napriek zraneniu vyšiel z tela. Znamenalo to, že sa úspešne uzdravujem a všetko je v poriadku.

Preletel som čiernou dierou a zamieril na Scar. *Siet'* ma opäť zviditeľnila, opäť som získal polopriehľadnú podobu. *Na toto si budem dlho zvykať.*

V centrále STS ma nečakal len Argin so svojím tímom. Prekvapilo ma, že si práve on do svojho teritória vpustil ostatné druhy Bytostí, ale možno v tomto vesmíre funguje tajná služba inak ako na Zemi. Keďže som spomedzi všetkých prítomných poznal len Argina, obrátil som sa na neho. Tváril sa, že pracuje, ale to som mu nezhltoľ.

„Vitaj u nás. Prekvapený?“ privítal ma.

„Uhm.“

„Ja tiež. Teší ma, že som sa nemýlil, keď som ti veril,“ vstal a podišiel bližšie.

„Nápodobne. Musím priznať, že podmienku som splnil len tak-tak. Takmer sa mi nepodarilo dostať sa sem včas.“

„Čo sa stalo?“

„Bodli ma nožom. Liečba zvyčajne trvá dlhšie než pár dní. Mal som šťastie v nešťastí.“ Zodvihol som si okraj trička, aby som sa presvedčil, či sú stehy viditeľné aj v tejto podobe. Boli tam. *Zaujímavé. Aspoň mám dôkaz, že hovorím pravdu.*

„V tvojom svete, na Zemi, si v nebezpečenstve? Hrozí ti smrť?“

„Nie. Bola to len náhoda. Hoci život na Zemi má svoje riziká. Každý deň môže byť pre kohokoľvek jeho posledným. Tu je to snád' inak?“

„Povedal by som, že áno. Mohol by si mi porozprávať viac o možných rizikách tvojej existencie? Chcem mať lepšiu predstavu o ohrození mojej investície.“

To myslí mňa? Akosi sa mi nepozdávala tá zmena z objaviteľa a turistu na *investíciu*.

Takmer celý čas sme sa bavili len o rizikách, dôvodoch a možnostiach ľudskej smrti. Zaujímali ho aj spôsoby. Niektoré som mu ukázal pomocou vytvorených predstáv. Už sa mi darilo vytvárať ich bez hnevu či iných emócií. Fakt sa mi vydarilo. Strelné zbrane zaujali Borzajov natoľko, že sa nahrnuli do miestnosti v oveľa väčšom počte než obvykle. Pri luku a šípoch im zažiarili oči nadšením a pri katane slintali blahom.

„Nie, naozaj neviem, ako sa vyrábajú. Skúsím to zistiť... Neviem, asi to nie je tajné, len veľmi stará technológia...“

Utopenie vydesilo Scarianov natoľko, že si zrejme pekných pár dní hudbu s hukotom mora nepustia. Príšerne sa boja vody.

Autonehody zaujali snád' všetky Bytosti. Každú niečím iným, tak som sa ich predvádzaniu venoval dlhšie. Ukázal som im najrôznejšie druhy zrážok a nehôd, ktoré mi napadli, a pridal som aj vlakové a letecké nešťastia. Vďaka akčným filmom som mal rozsiahly repertoár. Popritom prišli na pretras

typy áut, ich funkcie, vlastnosti aj pohon. Zaujala ich hlavne rozmanitosť a dizajn. Oni sa premiestňovali na krátke vzdialenosti lietajúcimi prostriedkami, ktoré vyzerali všetky rovnako. Pripomínali veľké bubliny. Mohli ich riadiť osobne alebo stačilo zadať adresu a všetko ostatné už zariadil počítač. Hlavná bola funkčnosť a bezpečnosť.

Uvedomil som si, že s pribúdajúcimi predstavami sa zlepšujem. Vytváram ich rýchlejšie, detailnejšie a sú zložitejšie než na začiatku.

Niektoré spôsoby smrti boli dosť nechutné, ale čo už?! Toto nebolo nič, čo by stálo za utajenie, a sľúbil som neklamať, takže...

„Ako to máte so smrťou tu? Len mi nevrav, že nemáte vojny ani zločin,“ spýtal som sa pre zmenu ja Argina.

„Máme. Ale na to sme tu my, Scariani, aby sme vyjednali dohody a podmienky. Stačí, ak pre ne existuje vôľa. Vieme byť presvedčiví. U vás bude problém zrejme v tom, že sa tlačíte všetci na jednej planéte. Vaša spoločnosť vyvíja podvedomý tlak na reguláciu obyvateľstva. Osem miliárd! Neuveriteľné, že sa dokážete vôbec udržať. Na ploche takého rozsahu, aký má vaša Zem, by tu u nás žili maximálne tri miliardy. Nehody sa stávajú aj tu u nás, ale snažíme sa poučiť z našich chýb a neopakovať ich. Zločin je fenomén všade, nedá sa mu celkom zabrániť. Každá civilizácia si s istým druhom Bytosťou neporadí. Randozi by ti povedali svoje, ale úmrtnosť nie je vysoká. Súboje Borzajov končia zraneniami, cieľom to však nie je. A Zaisti? Nuž, v ich prípade by sa dalo povedať, že smrť je ich údel. Sú s ňou spätí neustále, hoci sa snažia nájsť spôsob, ako sa oslobodiť. Pri nich nikto nevie, kedy to začne, ale každý vie, ako sa správať v ich spoločnosti. Sú spôsoby, ako ich zneškodniť.

„Zabitie. Nie?“ nútil som ho priznať pravdu.

„Nie. Nutná sebaobrana. Niekedy to inak nejde.“

„Ozbrojené konflikty? Boje o územia? Nič?“ Na také rozprávky mu nenaletím.

„Jednou z našich základných dohôd je, že keď sa jedna rasa rozhodne kolonizovať ďalšiu planétu, ostatné získavajú nárok urobiť to isté s inou planétou, ktorú si vyberú. Kým tak neurobia všetky ostatné rasy, nie je tej prvej umožnené získať ďalšiu kolóniu. Územie sa považuje za obsadené vtedy, keď sa na ňom začnú rodiť deti. Dovtedy je len využívané či skúmané, môže pripadnúť ktorejkoľvek rase, ktorá sa preň rozhodne. Prvenstvo nie je vlastníctvo, len predkupné právo.

„Máte veľa planét, na ktorých dokážete prežiť a osídliť ich?“

„Nie, ale vieme meniť a vytvárať podmienky vhodné na prežitie. Boj o územia či suroviny je zbytočný. Niektoré rasy sa však nerozmnožujú tak rýchlo ako iné, a tak aj osídlenie ich planét nie je také husté ako u nás, ktoré s tým nemajú väčší problém. Všetkými silami podporujeme reprodukciu života. Každý život sa počíta.“

„Keby mohli Pozemšťania prísť až sem k vám, upravili by ste planétu aj nám?“

„Isteže. Žiaden problém. Ale tým by naše rasy získali právo osídliť planéty vo vašej sústave. My by sme získali len jedného nového suseda, ale vy odrazu šiestich. Myslíš, že by nenastal problém?“

„Máš pravdu, to by problém bol. A nie malý. Mnohí veria, že sme vo vesmíre jediní. Iní zas dúfajú, že nie sme. Ale nikto netuší, čo by zistenie, že vo vesmíre existujete vy, urobilo s ľudstvom ako takým. Nič by už nebolo ako kedysi.“

„Jediní v celom vesmíre?! Skutočne nezvyčajná predstava. Dám Vialli a Mjúrom vypracovať psychologický rozbor Pozemšťanov v súvislosti s ich izoláciou a vierou v jedinečnosť. Som zvedavý, na čo prídu.“

„Mohli by ste mi potom prezradiť výsledok? Aj mňa by zaujímal.“

„Asi nie. Pravdepodobne ho utaja.“

„Utaja? Prečo?“

„Komerčná pridaná hodnota,“ usmial sa, keď som len nechápavo mykol hlavou. „Raz ti to vysvetlím, času budeme mať dosť. Mimochodom, od tvojej poslednej návštevy sa Mjúri intenzívne snažia vytvárať mimotelové predstavy.“

„A darí sa im to?“

„Nie. Povedal by som, že ich to dosť vzalo. Mjúra vyvedeného z miery som doteraz nevidel. Sú z teba celí preč a tešia sa na skúšku.“

„Na akú skúšku?“ bol som zvedavý.

„Keďže ich frustrujú tvoje fantastické predstavy, vymysleli si skúšku niečoho, čo podľa nich dokážu len oni. Necháme sa prekvapiť.“

Viac mi neprezradil. Bol to z jeho strany úmyselný a dobre premyslený ťah. Namotával ma na psychologický súboj s všemocnými Mjúrmi, aby získal ďalšie informácie o mojich možnostiach. A ja mu to žeriem aj s navijakom, lebo som zvedavý.

Videl, že som jeho zámer pochopil. „Tuším, že máme veľa spoločného. Borzaj by sa už hrnul do boja, hoci by nevedel, do akého, Randozi by zjednával cenu, Vialli by nástojil na technických podmienkach a Zaist by sa oprel o stenu a vyčkával. Ale ty rozumieš, o čo mi ide, a výsledok ťa zaujíma rovnako ako mňa. Viem, že to urobíš.“

„Fajn. A čo vlastne?“

„Dozvieš sa nabudúce. Dnes ti nič neprezradím, ale máš sa na čo tešiť.“

„To je ako z rozprávky Tisíc a jedna noc! Prečo tie tajnosti?“

„Dohoda s Mjúrmi nepustí. Trvali na svojich kompetenciách, musel som im zopár prenechať. Ale môžeš mi vysvetliť, čo sú rozprávky? Ten pojem nepoznám.“

Pche! „Dnes nie, nabudúce. Musím ísť, náš čas vypršal. Nech sa aj ty máš na čo tešiť.“ Zahrialo ma pri srdci, že som ho mohol odpálkovať.

„Skutočne? Ani som si nevšimol. Máš veľmi jemný časovopriestorový cit. Mjúrov porazí.“

No jasné! Neveril som mu ani *fň*. Určite sledoval čas, len aby sa presvedčil, či sa ozvem, keď nadíde správna chvíľa. Prepustil ma bez dlhých rečí.

Tak fajn, takto by to mohlo fungovať. Tie ich dohody a kontrakty majú váhu. Len dúfam, že sa nikdy nestretnú s našimi právnikmi. Bohvie, ako by to dopadlo, kto koho by prevalcoval. Ani sa mi nechcelo vrátiť domov, taký som bol zvedavý, čo na mňa Mjúri nachystali. Mal som sto chutí nenápadne ostať a vyzvedať. Pokušenie bolo veľké, ale šanca, že ma pritom načapajú, tiež. To som nemohol riskovať.

ESTELL

Ráno sa Constantin cítil skvele.

Žeby sa telo bez duše hojilo rýchlejšie? Bolo by to možné? Ale prečo? Nevedel na to nájsť žiaden dôvod.

Aj Nicolas, keď mu vymieňal obvaz, si ranu zamyslene prezeral. Constantin bol veľmi roztržitý – premýšľal o včerajšej noci a vôbec si neuvedomoval, čo mu kamarát hovorí. Spozornel až pri mene jednej zo svojich bývalých mileniiek.

„Čo hovoríš? Čo je s Estell?“ vytrhol sa zo zamyslenia.

„Mám službu, musím si pohnúť, neskôr sa porozprávame. Je to dôležité. Nechcem, aby si sa to dozvedel od niekoho iného. Nikam nechod', jasné? O šiestej som doma.“

„Okej, budem čakať s večerou ako poslušná manželka.“

„Bez večere! Poviem Kláre, aby zabehla a voľačo ti doniesla, ale pizzu si vyhod' z hlavy.“ Pri dverách si ho Nicolas premeral okom dravca, ktorému uniká korisť.

Je znepokojený, ale možno to nesúvisí so mnou. Aspoň v to dúfam. Nemám chuť ani čas vymýšľať si kvôli nemu dáke výhovorky, keď ma čaká mimozemská skúška mentálnych schopností.

Po priateľovom odchode zapol Constantin notebook a rozhodol sa založiť si zložku o Bytostiach. Mnohé údaje by mohol zabudnúť či prehliadnuť. Bola by škoda prísť o dôležité informácie a môže si pripraviť aj zoznam otázok pre Argina. Constantin nebol systematický ani pedantný, skôr intuitívny, ale keď nemal inú možnosť, pustil sa aj do dlho odkladaných povinností. Chvíľu sa zabával predstavami, ako by na Bytosti reagoval Nicolas.

Z lekárskeho hľadiska by ho zaujímali úplne iné veci ako mňa. Bol by z neho prvý xenobiológ – či ako by nazval toto nové vedné odvetvie – mal by nový zmysel života, ktorý by ho zamestnal až do smrti. A Alan? Ten by určite skúmal jazyky. Má na ne talent. Ale ja? Nie som žiaden špecialista. Zaujíma ma síce ich politika, vzťahy, spôsob života a mnoho ďalšieho, čo vyplýva z rozhovorov, ako to však vyhodnotiť? Čo s informáciami, keď ich nemám komu odovzdať na ďalší výskum? Zrazu si už nebol taký istý, že má zmysel niečo si zapisovať do notebooku. Zdalo sa mu to celé zbytočné. Ale čo! Aj tak nemám nič iné na práci.

Keď mu Klára priniesla obed, mal o Bytostiach napísaných už pekných pár strán. Zaznamenával fakty, rozhovory, ako si ich pamätal, a pripisoval k nim vlastné poznámky a postrehy, niekedy aj domnienky a možnosti ďalšieho výskumu.

„Ahoj!“ Klára vniesla do bytu závan ženskej vône. Až teraz si Constantin uvedomil, aký je hladný.

Zmenil hlas aj mimiku a zahral sa na vlka z rozprávky o Červenej Čiapočke: „Čože schovávaš v tom košíčku, dievčatko?“

Rýchlo jeho hru pochopila. „Priniesla som ti kuraciu polievku a trocha ryže s mäskom, drahá babička. Nič ťažké na žalúdok, ako prikázal Nicky.“

„Aká babička?! Čo nevidíš, že som vlk? A poriadne vyhladovaný. Daj to sem, inak ťa zjem!“

„Pozor, pozor, drahý vlčík, aby som skôr ja nezjedla teba!“

Tak, a som v koncoch. Chudák vlk! Vždy dopadne v rozpráv-kach zle. Mal som si zahrať radšej tú babku. Ale čo som dáky starý kripel?

Kým jedol, rozprávala o práci, počasí a dopravnej zápche. S posledným sústom však vytiahla oveľa vážnejšiu tému: „Cony, chcela by som ťa o niečo poprosiť,“ žiadala nielen slovné. Pohľadom krúžila po stenách, po koberci a skrini, až si prezrela všetko okrem neho.

„Čo pre teba môžem urobiť?“

Napokon to už nevydržala: „Viem, že ten bozk... však vieš... bol z tvojej strany impulzívny. Už si ho asi oľutoval.“

Tak o to ide! Nadýchol sa, pripravený vhodne jej to zdôvodniť.

„Nie, nie! Nemusíš nič vysvetľovať. Radšej mlč! Chcem ti to povedať,“ nástojila. Dlaňou mu prikryla ústa, ale vzápätí ruku rýchlo stiahla.

Constantin dúfal, že na to už zabudla. Až teraz si uvedomil, že ženy sú v týchto veciach citlivejšie a zraniteľnejšie než muži. *Som hlupák! Mal som sa s ňou o tom porozprávať skôr.*

„Nehovor nikomu, čo sa medzi nami stalo... čo sa mohlo stať... Ani Nicolasovi. Chvíľu som síce dúfala, že medzi nami môže niečo byť... Možno nie láska na celý život, ale aspoň na istý čas. Ale po tej nehode sa mi v hlave všetko usporiadalo. Nebolo by to správne. Nechcem sa tlačiť, kam nepatrím. Si pre mňa príliš dobrý. Len by som ti ublížila. Nevieť zmeniť to, aká som, ale hlavne, občas sa okolo mňa dejú *veci*. Sám vidíš, ako niekedy dopadnú. Mám ťa rada. Nedokážem si predstaviť, že by si kvôli mne...“

Chcel ju prerušiť a upokojiť, ale nedala mu šancu, kým to zo seba nedostala. Potom, ako si všetko vysvetlili, opäť z nej bola stará dobrá Klára – bezstarostná a veselá.

„Ďakujem ti, Čiapočka, že si ma nezjedla. Prídeš aj zajtra?“ zavtipkoval, keď sa zberala na odchod.
„Jasné, vlčík. Teraz, keď viem, že tu na mňa nečaká obstarožná senilná babka, budem sem chodiť každý deň.“ A so žiarivým úsmevom ho opustila.

No paráda! Tak, to by sme mali vyriešené. Teraz ešte, s čím príde Nick? Čo mi to chce povedať? A čo Mjúri? „Starosti, zahod' svoje starosti, pozri, aký je krásny deň!“ začal si pospevovať akúsi odrhovačku. Ale potom radšej zapol televízor. *Čo nového na Zemi? Ako pokračuje „regulácia stavu obyvateľstva“? Zvonček pri dverách ho vytrhol od násilia na strednej škole v Texase.*

„Nicky, Nicky! Opäť si si zabudol kľúče v práci? Kto z nás dvoch je teraz mimo, há?“
Došuchtal sa ku dverám, odhodlaný poriadne vyčistiť spolubývajúcemu žalúdok. Trhol kľučkou a ostal stáť v nemom úžase.

„Estell!“ Nečakal, že ju ešte niekedy uvidí.

„Ani ma nepustiš ďalej?“ bodla ho výčitkou. „Prišla som ťa len pozrieť. Počula som, čo sa stalo a... musela som sa presvedčiť, že si v poriadku.“

„Prepáč. Pod' ďalej. Nečakal som ťa,“ zmätene ustúpil, keď sa na neho natisla. Ona sa vždy dostala, kam chcela.

„Viem. Bola som aj v nemocnici, ale Nick ma k tebe nepustil. A tá príšerná ženská – sestra – bola ešte horšia než on. Tí sa teda našli!“

Constantin sa nevrátil do svojej izby, radšej si sadol do kresla v obývačke a Estell prenechal celú luxusnú sedačku. *Asi na sebe nešetrila, odkedy sme sa rozišli. Taká zmena!* Vyzerala vynikajúco. Ovíjala okolo seba kožuch, zrejme pravý, ako usudzoval z jej láskyplných pohybov. Neustále ho podvedome hladila, akoby sa ho nemohla nabažiť. Dokonalý decentný mejkap a nechty nalakované na červeno sa k jej imidžu dámy hodili. *Pri mne z nej bola skromná študentka v rifliach a blízke. Poriadne presedlala.*

„Máš sa?“ opýtala sa po tom, ako si kožuch prehodila cez operadlo a elegantne sa posadila. Pohyby zladené s mimikou v dokonalej súhre – musel ju obdivovať. Ved' o to jej aj išlo.

„Už mi je lepšie. Ďakujem. Vyzeralo to so mnou chvíľu zle, ale bol tam Nick. Pomohol mi.“

„Ó, áno! náš drahý Nicky! Ako by som na neho mohla zabudnúť? Tvoj tajný tieň, čo sa za tebou plíži po nociach. Je ako had! Uvidíš ho, až keď ťa uštipne.“

Spozornel. Nebývala ironická. *O čo jej ide? Zvláštne, že prišla práve teraz. Nick ju ráno spomenul a hneď na to ju tu máme!* „Estell, prosím ťa...“

„Prosíš? Teraz prosíš? Na moje prosby si sa vykašľal! Odkopol si ma ako handru! A zrazu... O čo vlastne prosíš? Aby som sa nevysmievala Nicolasovi?“ postavila sa a podišla k nemu bližšie. V okamihu na ňom sedela a obkročmo ho stískala stehnami. Sukňa sa jej pritom vyhrnula na bedrá. Nemala nohavičky.

„Tak len pros. Pekne popros. Ale ja sa ti už prosiť nebudem.“

Chcel vstať a odsunúť ju. S hrôzou si uvedomil, že nevládze. Bol ešte príliš slabý. Dobré sa na neho pripravila. Kreslo bolo hlboké, musel by sa poriadne zaprieť do opierok, aby sa z neho postavil, a to aj vtedy, keby na ňom nesedela. *Dočerta, ako sa jej zbaviť?* Rozopínala mu košeľu.

„Estell, nie! Prestaň! Počuješ? To nemôžeš,“ snažil sa o pokojný tón, ale pomaly už panikáril. *To snád' nie! Čo ma chce znásilniť?*

„Ukážem ti, že môžem. A celkom poľahky!“

Jeho slová k nej nedorazili, a ak áno, rozhodne ju nespomalili. Práve naopak. Chytil jej ruky, ale vždy sa mu vyšmykla alebo vykrútila. Bola rýchla a dravá a Constantin si začínal myslieť, že aj šialená. *Musí mať nejaký záchvat. Ved' ma vôbec nevníma!*

„No tak, uvidíš! Bude sa ti to páčiť. Iba raz. Naposledy. Chcem ťa. Nikto sa to nemusí dozvedieť,“ mrmlala skôr pre seba než pre neho, a pritom ho stíhala bozkávať na krk, ramená a hrudník... všade, kam dočiahla.

„Nechcem. Počuješ?! Toto nie.“

„Je mi jedno, čo chceš. Starám sa už len o seba. O svoje potreby.“ Napriahla sa a udrela ho päst'ou presne tam, kam ho bodol útočník. Zalapal po dychu a inštinktívne sa prehol dopredu – nosom medzi jej trojky. Zasmiala sa. *Beštia!*

„Estell, prestaň! Všetko je preč, už k tebe nič necítim,“ trochu klamal. Síce ju už nemiloval, ale predsa len mu nebola ľahostajná. Lenže takto?!

„Okamžite ho nechaj! Zbláznila si sa?“

Chvalabohu, práve včas! odľahlo Constantinovi, keď začul Nicolasov hlas.

Lenže Estell neprestala. Ignorovala Nicolasov príchod, Constantinovu vôľu, aj celú hnusnú realitu, ktorá jej bránila byť šťastnou s tým, koho milovala. Ocitla sa vo svete, v ktorom bola jedinou a absolútnou vládkyňou – v ňom mohla mať všetko.

Nick ju nasilu odtrhol, oboma rukami jej držal zápästia, aby mu nevyškriabala oči, a ťahal ju preč. Chcela ho nakopnúť do rozkroku, ale niečo podobné čakal. Naťahovali sa. Ona vrieskala, on nadával ako pohan a Constantin tú grotesku nemo sledoval. *Ako som sa len do toho zamotal? A prečo?*

Napokon jej Nicolas vrazil poriadnu facku, schmatol ju za ruku a vysotil za dvere. „A už sem viac nelez! Inak zavolám políciu, rozumieš, ty bezcitná suka?!“ zakričal. Odpovedali mu zúrivé kopance do dverí. Vrátil sa zadýchaný, ale spokojný. Kožuch, pohodený na sedačke, v ňom opäť rozduchal vášne. Zdrapil ho a vyhodil za ňou.

Ešte v amoku na Constantina skríkol: „Si v poriadku?!“

„Nie, ani nie.“ Constantin sedel v kresle šokovaný z toho, čo sa práve odohralo.

„Načo si jej otváral?“

„Nedíval som sa. Myslel som, že si si zabudol kľúče.“ Prezeral si ranu, či mu Estell svojím úderom nepretrhla stehy. Už len to by mu chýbalo!

„Čo je?“ znepokojil sa Nick.

„Udrela ma. Nechcel som ,spolupracovať' .“

„Hnusná zmija!“ Z tónu, akým to jeho priateľ vyslovil, Constantina zamrazilo. Nicolas vedel nenávidieť a vedel to dať aj najavo. *Ešteže už odišla! Nedokázal by som ho zastaviť, keby sa rozhodol rozbiť jej hlavu.*

Nicolas napokon len zaťal zuby a uistil sa, že je jeho priateľ v poriadku. Potom sa hnev snažil rozchodiť, ale parný kotol chôdzou nevychladne. Niečo musí von.

„Počuj. Nechcel som ti o tom hovoriť, ale objavila sa tu krátko po vašom rozchode. Vraj si prišla

po niečo, čo jej patrí, čo si u teba zabudla. Ale keď sa dostala dnu, vyštartovala po mne. Myslela si, že stačí, ak rozťahne nohy a ja po nej hneď skočím. Pche! Chcela sa ti pomstiť, kamarát, taká je. A vraj ťa miluje! Čo je toto za lásku? Vyšmaril som ju ako starú handru, nemá od nej ďaleko.“

„Prečo si mi nič nepovedal?“

„Zmenilo by to niečo? Nemyslím si. A ak áno, tak jedine k horšiemu. Si rojko. Ženské nie sú len romantické stvorenia túžiace po láske, ale aj pekné mrchy bažiacie po pomste. A jedna z nich ti ide po krku. Pekne tvrdo, to mi ver! Dokonca nepohrdla ani mojím fotom,“ odfrkol si. „Načapal som ich. Nechutné! Povedal som mu, čo je zač, ale serie na mňa. Ako vždy. Mrzí ma to,“ dokončil bezradne, ospravedlňujúc sa za otca.

No páni! Estell – ako sa z nežnej orchidey stala trňmi obrastená ruža? „To nič, nie je to tvoja chyba,“ upokojil ho Constantin. „Predtým taká nebola. Asi za to môžem ja. Ty si opustil toľko dievčat, a čo? Nič sa nestalo. Ja som vo vzťahoch skôr zdržanlivý a pozri sa, čo som spôsobil! Myslíš, že sa ešte vráti?“

„Na dnes jej už stačilo, ale dávaj si na ňu pozor. Je posadnutá. Ktovie, čo ešte vymyslí, len aby ťa zaujala. Ľudia sa schádzajú a rozchádzajú každý deň, s tým nič nenarobíš. Je hlúposť vyčítať si jej hystériu. Je to v nej. Vždy bola vyšinutá, krotila sa len kvôli tebe.“

„No super! To sa mám odteraz obzerať dozadu, aby som neschytil nôž aj do chrbta? Tak sa predsa nedá žiť.“

„Nóó, buď frajer a bež ju obviň z pokusu o znásilnenie! Ak spravíš bu-bu, môže sa zlaknúť a ustúpiť. Ale skôr to dopadne inak. Predvolajú ju k výsluchu, a keď ju uvidia, pošlú ťa na psychotesty.“

To už nemyslí vážne, lebo sa na mňa usmieva ako sfetovaný smajlík, pomyslel si Constantin. *Ale v niečom má pravdu. Nemôžem robiť nič, len čakať a dúfať, že mi Estell už dá pokoj.*

Zvyšok večera obaja strávili pokojným sledovaním kung-fu filmov. Pri lámaní kostí a pästných súbojoch nehrozili myšlienky na temnú budúcnosť. O jedenástej si Constantin povedal, že je čas zaskočiť na druhú stranu a nechať Estell čo najďalej za sebou.

„AKO SOM VYVIEDOL MJÚRA Z DUŠEVNEJ ROVNOVÁHY.“

Aj dnes ma na Scare čakala veľká delegácia. Zišli sa v nej zástupcovia všetkých Bytostí. *Hmm, niečo sa deje.* Posedávali alebo stáli a zhovárali sa v skupinkách.

Pri mojom prvom stretnutí s Arginom stál v rohu vedľa okna najväčší stôl, aký som kedy videl. Na šírku meral dobrých päť metrov, a aby ste sa k nemu dostali, museli ste vystúpiť po piatich schodíkoch. Okno vystupovalo z tmavej podlahy a vyzeralo ako slnko – okrúhle, po obvode osvetlené, siahalo až po vysoký strop. Od stola zrejme Argin dozeral na prácu, ja som ho však väčšinou vídal dole, medzi podriadenými alebo oproti sebe. Vtedy všetkých zámerne dirigoval gestami, asi aby som nevedel, čo chystá.

Nižšie boli rozostavené menšie stoly. Každý z nich bol iného tvaru, veľkosti či farby. Pôsobili ako škvrny na maliarskej palete. Po stoloch, pultoch a na podlahe bolo roztrúsených množstvo komplikovaných zariadení a ťažkých, niekoľkotonových prístrojov. Z toho všetkého odrazu nezostalo

nič! Okrem Arginovho stola, kresiel a lehátok, rozmiestnených dookola miestnosti, všetko poodnášali. Žeby boli tie prístroje tajné?

„Vidím veľké zmeny. Hádam vás nevykradli? Alebo si chcete zahrať futbal?“ spýtal som sa Argina.

„Nevykradli a čo znamená *futbal*, to mi vysvetlíš neskôr. Teraz ti chcem predstaviť Bytosti, s ktorými sa budeš stretávať častejšie. Majú oprávnenie klásť ti otázky. Aby si rozumel, na prosbu Mjúrov,“ čo znamená *na silný nátlak, ktorý už nemohol odignorovať*, „sme sa rozhodli ponúknuť,“ *určite predat* „aj ostatným Bytostiam možnosť stretnúť sa s tebou.“

No páni, predal ma! A hneď niekoľkokrát!

„Dohodli sme sa, že sa v určený čas budeme stretávať tu,“ *teda chce mať všetkých pekne pod dohľadom*, „Každé stretnutie povedie iná Bytosť,“ *čiže chce vedieť, čo bude koho zaujímať a prečo*. „Dnes to budú Mjúri,“ vystrel ruku k podsaditému staršiemu mužovi. „Toto je Kjúnis, jeden z hlavných učiteľov a duchovných vodcov pútnikov. Sprevádzajú ho traja žiaci, ktorých úlohou je chrániť ho a učiť sa. Nedaj sa pomýliť ich snahou o povznesenie duše. Vedia byť nebezpeční, keď chcú, a...“

„Myslím, že Argin Sann už podal dostačujúce vysvetlenie situácie, a ak dovoľí, teraz by sme konverzáciu prevzali my. Chápeme síce jeho snahu, ale nezdíeľame ju,“ prerušil Kjúnis Arginov poučný výklad v tom najlepšom a uklonil sa mi.

Zaujímavé. Žeby to bol pozdrav? Pre istotu som sa tiež uklonil, ale nie až tak hlboko, a začal som si ich obzerať, pomalým krokom obchádzajúc ich malú skupinku. Keďže im z mojej strany nič nehrozilo, dovolili mi to.

Dlhé biele vlasy padali Kjúnisovi až na stehná. Lemovali jeho úzku tvár so šikmými čiernymi očami. Tie boli na ňom asi najzvláštnejšie. Žiarili silou a odhodlaním, aké nevídať často. V ruke držal – žezlo? Cez plecia mal prehodený čierny plášť, zdobený zlatým vzorom. Jeho žiaci vyzerali podobne, ale nebola v nich jeho moc. Ich plášte lemovali biele pásy. Takisto zvierali v rukách žezlá. Zrejme to nebudú žezlá.

„Som Constantin. Teší ma, že som sa s vami mohol zoznámiť, a verím v obojstranne výhodnú spoluprácu.“ Cítil som sa pred Kjúnisom neisto. Z neho sálala sila a autorita a zo mňa akurát tak modrastý opar. Argina som už poznal, v chápaní jeho slov som sa cítil istejšie, ale Mjúri iba stáli, nič nerobili a ticho si ma prezerali. Nevedel som, čo si myslia ani čo cítia. Ak vôbec niečo cítia. Odkiaľ začať? „Môžem sa opýtať, čo to máte v rukách? Je to súčasť vášho odevu? Alebo dáky prístroj?“

„Tento nástroj je bič,“ Kjúnis sa rozhodol neignorovať moje otázky.

No sláva, aspoň nejaký pokrok. Bič? Pochybovačne som sa zahľadel na predmet v jeho ruke. Mala skôr tvar „ženskej potechy“ strednej veľkosti než zbrane.

„Neviem, či som správne porozumel. Toto je bič!“ Tamtaradá... a v ruke som držal poriadne dlhý bič s okovanou rúčkou. Pritvoril som si aj rukavicu, aby som sám seba nepleskol po ruke, keď ním švihnem. V diaľke som vytvoril jablko a s chuťou som po ňom šľahol. Rozletelo sa na márne kusy. Borzaj, ktorý ho mal na hlave, sa hodil o zem. Krása! Vzápätí si uvedomil, že mu bič nemôže ublížiť, zahanbene sa postavil a nahnevane na mňa zazeral. Žmurkol som na neho.

„Je zjavné, že si to pochopil správne. Náš bič je energetický. Je potrebné ho najprv zapnúť. Môže poskytnúť rozkoš, ublížiť, spôsobiť bolesť, omráčiť, trestať alebo aj usmrtiť. Záleží na tom, čo chceme docieľiť. Momentálne ich máme z úcty k našim hosťom vypnuté. Nosiť bič je znakom dospelosti. Nepoužívame ho na zábavu.“

Au, to boli! Asi som si to zaslúžil, ale čo! Nemohol som si pomôcť, ale ešte nikdy som nedržal v ruke bič, a ak by som aj nejaký v skutočnosti mal, nevedel by som ho použiť. V mojich fantáziách bolo všetko dokonalé. Vyšlo mi čokoľvek, stačilo si to predstaviť. A toto bola celkom podarená predstava, to videli všetci. Nechal som bič odpariť.

„Vskutku poučná a zaujímavá vízia. Priznávam, aj my sa pokúšame o ich vytváranie, ale zatiaľ bez úspechu. Tvoje predstavy sú dokonalé a tvárne. Dokážeš nimi pohybovať, ako chceš. To je...“

...*neuveriteľné, krásne, úžasné?* chcelo sa mi dopovedať.

„...nespravodlivé,“ dokončil Kjúnis.

Tým ma riadne zaskočil. A nasral! Viac som sa už neovládol. „Nespravodlivé? Čo trepeš?! Aké nespravodlivé? Nespravodlivé je, že som tu uväznený. Som závislý na vašich pochybných dohodách a som jediný Pozemšťan, ktorý vie putovať! Zem je tak ďaleko, že ľudia nemajú šancu dostať sa sem – to je podľa mňa nespravodlivé! Čo tam po predstavách, keď by sme mohli byť skutoční?! A vraj hľadáte pozdvihnutie ducha. Či večný mier? Somarina! Ste iba obyčajní sebeci! Nezáleží vám na nikom a na ničom, okrem seba! Tak sa netvárite, že ste lepší ako ostatné Bytosti.“ Uff! To ale sadlo! Mávol som rukou – viem, nemá zmysel rozčuľovať sa. Asi som na neho nemal tak vybehnúť. Naše stretnutie som si predstavoval inak. Mierumilovnejšie. No čo, plaziť sa pred ním nebudem.

Nastalo ticho. *Žeby mali nesúhlasné pojmy* na všetky moje kritické slová? To by mi mohlo pomôcť z ošemetnej situácie. Tentoraz nemienim nič vysvetľovať.

No vtom Argin spustil smiech, ktorým ma vyviedol z omylu. Rozumeli až príliš dobre. Ostatní, okrem Mjúrov, sa tiež bavili, ale nie tak okato ako Argin. Nemohli si to dovoliť.

„Hneváš sa. Máš pravdu. Nepoužil som najvhodnejšie slovo, ktoré by vyjadriло pocity, aké v tejto súvislosti prežívame. Je to zložité a nevystihuje ho vlastne žiadne. Nemaj mi za zlé, ak som ťa urazil. To nebolo mojím úmyslom.“ Kjúnis si prstami pretrel ústa, akoby chcel zmazať svoj predchádzajúci prejav a začať odznovu. Zrejme sa mi aj týmto gestom ospravedlňoval.

Že sa Mjúri vyjadrujú zložito, to som vedel. Nevie, či to robili naschvál, alebo sa aj takto prejavovala ich snaha o osobné duchovné pozdvihnutie – pozdvihnúť sa tak vysoko, kde by im už nikto nerozumel. Musel som dávať veľký pozor, čo a ako hovorila, aby som ich správne pochopil. Vyčerpávajúce. S Arginom sa mi hovorilo oveľa ľahšie, hoci niektoré jeho slová boli ako nerozlúsknuté orechy a zámery tiež nemal práve najjasnejšie.

Kjúnisovo ospravedlnenie som pochopil, len neviem, či to myslel úprimne, alebo to bolo iba divadielko. Pocity Mjúrov sa odhadovali oveľa ťažšie, keďže ich navonok neprejavovali.

„Aj ja sa ospravedlňujem. Nemal som vás posudzovať na základe dojmov z obchodných lodí a prepravných zásobníkov. Môžeme začať odznova, akoby sa nič nestalo? Argin spomínal nejakú skúšku. O čo ide?“

„Boli by sme veľmi radi, keby si sa pokúsil vytiahnuť dušu z telesnej schránky.“

Pokrčil som plecami. Čo odo mňa čaká? Nie som pre neho dostatočne „vytiahnutý“?

„Aby si ma správne pochopil, vysvetlím ti to čo najjednoduchšie. Predpokladám, že nevieš, ako my vystupujeme z tela?“

„Nie.“

„Len silní duchovní učitelia ako ja dokážu sami vystúpiť z tela. Každý z nás má svojich žiakov, ktorých sa to snaží naučiť. V stave tranzu musím najprv sám vystúpiť z tela, až potom vytiahnem aj dušu žiaka. Oni to bez našej pomoci nedokážu. Dušu musím neustále držať svojou psychickou silou, inak by uletela a už nikdy by nenašla cestu späť. Neskôr ju opatrne vrátim do tela, a až keď som

si istý, že je vo vnútri, prepustím ju.“

„A čo chcete odo mňa?“

„Moji žiaci sa uvedú do tranzu a ty sa pokúsiš vytiahnuť dušu jedného z nich. Občas sa stáva, že učiteľ nemôže zachytiť dušu niektorého konkrétneho žiaka, zatiaľ čo u iných mu to ide bez problémov. Preto budeš mať tri pokusy.“

„Prečo nemôžem vytiahnuť dušu z teba? Nebolo by to bezpečnejšie? Čo ak tvojho žiaka náhodou pustím? Kto ho zachráni? Ty sa dokážeš vrátiť do tela aj sám.“

Okolostojacich žiakov moje slová rozrušili. Pohoršenie zmenilo ich predtým strnuté, ničím nevzrušené tváre. Žeby bolo odporovanie učiteľovi trestným činom? Na ich vzťahy sa opýtam radšej neskôr. No nič, asi bude jednoduchšie plniť ich želania hneď, než s nimi o nich polemizovať, inak sa nepohneme.

Zneistený som sa pozrel na Argina, čo on na to. Vyzeral, že so mnou súhlasí. On sa netváril nijako zhrozene, skôr zamyslene.

„Tak dobre. Nech je po vašom,“ súhlasil som napokon.

Žiaci odstúpili od svojho učiteľa a posadali si sa na zem oproti sebe. Privreli oči a začali si niečo mrmlať popod nos, popritom sa mierne kývali zboka nabok. Vlasy sa im postupne dvíhali, splietali sa do prameňov, rozpúšťali sa, vírili im okolo pliec. Bolo to zvláštne. Postupne sa ich pohyby upokojili, mrmlanie ustalo a spleť vlasov sa takmer jednotne vlnila v pomalom rytme.

„Môžeš,“ upozornil ma Kjúnis, keď som sa do ničoho nemal.

Podišiel som k najbližšiemu z trojice a štychol do neho. Niečo som ucítil – jemné vibrácie alebo brnenie na povrchu. Stiahol som sa.

„Čo ak mu ublížim?“

„Nebudeme ťa z ničoho viniť. Vedia, aké riziko podstupujú. Prihlásili sa dobrovoľne,“ ubezpečoval ma Kjúnis.

„Máte svojich žiakov rád?“

„Starám sa o nich a ukazujem im cestu.“

„To nie je odpoveď. Na Zemi by učiteľ v snahe ochrániť svojich žiakov išiel do rizika radšej sám.“

„Učiteľov je málo, žiakov mnoho.“

„Lenže bez žiakov budú učiteľia zbytoční,“ povedal som skôr sám pre seba, ale on ma počul veľmi dobre.

„Takže, čo mám urobiť?“

„Vsiahni do jeho tela. Mal by si ucítiť jemný odpor alebo tlak. To je jeho duša. Skús ju zachytiť a potom ju vyber von.“

Tak som teda vsiahol. Niečo sa na mňa prilepilo. Doslova prisalo. Vytiahol som ruku a... šup! Bol vonku. Potom som to isté urobil s ostatnými žiakmi. Udržať ich pri sebe nebol problém. Skôr sa mi videlo, že bude väčší problém zbaviť sa ich. Nejakú ku mne prilipli.

„Takto si to chcel? Je to správne?“ obrátil som sa po všetkej tej práci konečne na Kjúnisa. Čakal som pochvalu, on však vyzeral skôr na to, že dostane infarkt. *Niečo som pokazil?* Aj ostatní žiaci sa tvárili čudne. Nevedel som, čo si o tom myslieť, tak som sa otočil k Arginovi: „Urobil som niečo nesprávne? Hnevajú sa?“

„Vieš, Kjúnis si myslel, že nevytiahneš ani jedného z nich, a nie, že vytiahneš všetkých troch. Oni to nevedia urobiť. Vždy vyberú len jedného. Bude si to musieť trochu usporiadať v hlave.“

„A čo mám s nimi teraz urobiť?“

„Myslím, že keď ich vrátiš naspäť, bude to v poriadku,“ poradil mi.

„Fajn. Kto chce ísť prvý?“ Nikto sa nehlásil. Nechcelo sa im. Ani jednému. Síce nič nekričali ani nenamietali, ale v duchu ma prosili, aby som sa s nimi preletel. Lenže to nešlo. Argin by ma s nimi nepustil. Nastrkal som duše naspäť do tiel – našťastie, každá mohla zapadnúť iba do toho svojho – a odlepil som sa od nich. Išlo to horšie ako vyťahovanie. Nesúhlasili.

„Prebehlo to celkom dobre, nie?“ skonštatoval som.

„Áno, výborne. Gratulujem!“ odpovedal mi Argin, lebo Kjúnis ani neotvoril ústa. Štvalo ma to. Vedť to on stál o celý pokus, on si ho vymyslel! Nikto ho do ničoho nenútil. Zrazu len stojí a zbytočne ma stresuje. Žiaci sa popreberali z tranzu a postavili sa za svojho učiteľa. Asi boli v šoku, lebo si zabudli na zemi aj tie svoje biče. Keď to zistili, vrátili sa po ne a zastrčili si ich do popruhu na zápästí.

„A čo teraz? Ideme na ďalší pokus?“ opýtal som sa.

„Pribrzdi, príliš sa ponáhl'aš. Kjúnis teraz musí spracovať a vyhodnotiť všetko, čo videl a čo zažili jeho žiaci. Dnes ti už neodpovie na žiadne otázky,“ vysvetlil mi Argin.

„Aha! To tu bude stáť a celý čas premýšľať? Vedť je mimo.“ Jeho vyvrátené zreničky a vlasy padajúce do tváre vo mne vyvolávali pocit, že zmenil dimenziu.

Argin naznačil Kjúnisovým žiakom, že môžu odísť. Namiesto toho, aby ho poslúchli, v okamihu držali všetci v rukách biče – tentoraz už aktivované. Tri spletené šľahúne trúsili iskry na všetko, čoho sa dotkli.

„Povedz im, aby svojho učiteľa odvedli do bezpečia. Teba možno poslúchnu. Inak to vyriešia Borzaji. Nikdy nejednaj s Mjúrom za chrbtom,“ povedal mi Argin. Mala to byť poučka? Alebo ich príslovie?

Hoci ma Kjúnis nevnímal, uklonil som sa mu a žiakom som poradil: „Vezmite ho niekam, kde bude môcť v pokoji rozjímať, a buďte mu nápomocní.“ Pochopili. Bez odvrávania sklonili hlavy a vycúvali z miestnosti, naďalej krúžiac bičmi tak, aby nikomu neublížili, ale zároveň, aby sa k nim nikto nemohol priblížiť.

„Myslím, že Kjúnis nebude proti, ak sa po zvyšok tvojej návštevy budeme rozprávať len my dvaja,“ navrhol Argin.

Pokrčil som plecami. Začal sa pýtať a ja som odpovedal. Chcel vedieť niečo o mojej rodine, priateľoch, o škole, učiteľoch, práci... o bežných veciach. Nič stresujúce, nad čím by bolo treba premýšľať. Asi vytušil, že si potrebujem oddýchnuť.

Ku koncu došlo aj na rozprávky Tisíc a jednej noci. Na moju poznámku z minulého stretnutia nezabudol. Argin je lišiak s dobrou pamäťou. Chvíľu som premýšľal... žeby som dal niečo s Aladinovou lampou? Ale žiaden príbeh som nepoznal tak dobre, aby dával Bytostiam zmysel, a vymýšľať si rovno pred nimi? Určite by som sa zamotal. Tak som im porozprával aspoň o Fatime, ktorá žiarlivému manželovi rozprávala rozprávky tak, aby každý večer skončila začiatkom nového príbehu a udržala tým jeho záujem. Vďaka príbehu prežila noc, potom ďalšiu a ďalšiu, až kým sa do nej nezamotal a nerozhodol sa ušetriť ju. Bola to len osnova. Skutočná rozprávka prišla na rad až po nej. Ako prvú som im ukázal rozprávku o Červenej Čiapočke, ktorá mi napadla vďaka Kláre a jej poslednej návšteve u mňa. Síce nebola z Tisíc a jednej noci, ale aspoň som ju poznal od začiatku do konca.

Počas prvých viet sa mi podarilo okolo seba vytvoriť naozajstný les. Bol to letný les. Všade rástli hriby, tiekol v ňom potôčik, lietali vtáci a bol tam aj chodníček. Z diaľky pricupitalo dievčatko

v červenej čiapke a cestou trhalo kvietky. Romantika. Zrazu vyskočil spoza stromu vlk a pustil sa s ňou do reči. Bol oproti dievčatku obrovský a z úst mu tiekli sliny. Pokračoval som presne podľa rozprávky. Zožratie babičky som zjednodušil, inak by nemohla živá a zdravá vyskočiť z vlka von – nijaká krv ani praskanie kostí. Ku koncu mi bolo vlka dokonca ľúto. Omráčený, rozrezaný, s kameňmi zašitými v bruchu, čakala ho už len smrť utopením v studni. Keď som skončil, vo vzduchu zasvietil nápis „THE END“. Prišlo mi to také – ukončujúce.

Pozrel som sa na obecenstvo s pocitom dobre vykonanej práce. Bol som hrdý na svoje režisárske, animátorské a rozprávačské schopnosti, scenár aj kostýmy sa tiež vydarili. Deťom by sa to páčilo.

Bytosti vyjavene zízali. Asi tu nemajú televízne vysielania. Ale príbehy či legendy predsa musia poznať.

Zaisti sa prebudili zo svojej obvyklej apatie a jeden z nich ku mne váhavo podišiel: „Ešte! Pokračuj, prosím.“

Borzaj ho zadržal a donútil sadnúť si naspäť. Fajn, aspoň že Zaistom sa rozprávka páčila. Len si nie som istý, či sa mám tešiť z toho, že sa práve najobávanejším Bytostiam, takmer šialencom, páčili rozprávky pre deti.

„Príbeh nebol skutočný. Nič sa nestalo.“ *V skutočnosti by bol príbeh oveľa desivejší.* „Zvieratá sa nesprávajú ako ľudia. Rozprávajú len v príbehoch, ktoré sme si vymysleli. Rozprávky sa hovoria deťom pred spaním, aby sa upokojili. Dobro v nich vždy víťazí nad zlom a zlo je potrestané. Pritom majú aj poučiť o živote.“

„Vlk umrel príšernou smrťou,“ poznamenal Argin. No hej, pre Scarianov je utopenie horor.

„Bol zlý. Keď chcel žrať, mal si nájsť niečo iné. Nemal ani klamať dievčatku. Bol nebezpečný.“

„Áno. Bol nebezpečný. Takto učíte deti, ako sa správať v prípade nebezpečenstva? Neveriť, brániť sa a zničiť?!“ húkol Borzaj.

„Nie. Je to len rozprávka, nie inštruktáž na prežitie. Má hlavne pobaviť a potešiť.“ Celkom ma domotali.

„Nebudeme to teraz riešiť. Ak je to len vymyslený príbeh, budeme radi, keď nám nabudúce ukážeš ďalší,“ zavrátil Argin ďalšie otázky a námietky, ktoré by sa na mňa kvôli Čiapocke navalili.

„Môžeme sa nabudúce stretnúť aj inde? Myslím na inej planéte. Alebo aspoň na inom mieste? Scar som si už poobzeral a videl som aj pár ďalších, len čerstvo osídlených planét, ale k domovským som sa už nedostal. Rád by som si urobil lepší prehľad.“

„O niečom takom sa budeme musieť porozprávať a vopred uzavrieť písomné dohody. V žiadnom prípade to neskúšaj sám. V poslednom čase výrazne stúpol predaj *alarmov* a *sietí*. Všetci sa chcú poistiť proti nebezpečenstvu. Alebo dúfajú, že sa na nich prídeš pozrieť. Lenže kontrakt máš len so mnou. Ich k ničomu nezaväzuje. Mohli by s tebou urobiť, čo by sa im zažiadalo, a my by sme sa o tom dozvedeli neskoro, ak vôbec. Asi som ťa mal varovať hneď na začiatku, ale myslel som si, že je ti to jasné. Zatiaľ, kým sa vopred nedohodneme inak, budeme sa stretávať výhradne tu. Tu! Rozumel si?“

Jasné, pochopil som. Keby ma chytili inde, domov by som sa už nedostal. Zhmotnili by ma alebo by ma nepustili, kým by... ktoviečo. Donútili by ma k ďalšej dohode. Minimálne.

„Iste, chápem. Sľubujem, že bez tvojho vedomia nepodniknem cesty inam. Hoci ma to láka, dám si pozor. Môžem sa ťa ešte na niečo opýtať?“

„Do toho!“

„Prečo sa bojíte vody, keď je prirodzenou súčasťou vašej planéty? Prečo sa jej stránite a nežijete s ňou?“

Stuhol. Zmienka o vode ho zaskočila. „Nevedel som, že je to také viditeľné. Ostatné Bytosti našu fóbiu berú ako fakt. Nie sme zvyknutí vysvetľovať podobné otázky. Ako by som ti to...? Väčšinu povrchu Scaru kedysi tvorila voda. Súše bolo oveľa menej. Keď sme ju celú osídlili, nastal problém. Naše telá sú ťažké, nevieme plávať ako iné Bytosti.“

Zaškútil som na jedného Borzaja. *Toto by malo plávať?* pochyboval som.

„Iste, sú veľkí, čo?“ pochopil Argin môj pohľad. „Ale mal by si ich vidieť, keď zhodia všetky ozdoby. Keby sa potopili s nimi, stihli by sa ich zbaviť a vyplávali by hore. My nie.“

„Vo fontáne ani v plytkej riečke sa nedá utopiť. Vy ste vodu úplne vynechali aj pri stavbe svojich miest. A pritom jej zvuky používate v hudbe.“

„Keď som povedal, že po osídlení planéty nastal problém, mal som na mysli – populačný problém. Nie sme na túto časť našej histórie práve hrdí. Bolo to síce dávno, ale aj tak. V našej duši stále pretrváva *vodný des*, ako mu hovoríme.“

Nebol som múdrejší z jeho vysvetlenia. Asi to vyčítal z môjho nechápavého výrazu, lebo bez vyzvania pokračoval: „Nárast obyvateľstva sme riešili hádzaním ľudí do mora. Buď boli donútení odísť tam sami, alebo podstúpili *vodný trest*. Každé porušenie zákona sa trestalo vodou. Skončilo tam aj veľa novorodených. Bolo to zložité obdobie a voda nám ho neustále pripomína. Asi preto sa jej dodnes vyhýbame. Tento archaický strach je v nás hlboko zakorenený, hoci dnes už neopodstatnený. Neskôr sa nám podarilo časť vody presunúť do podzemia, a tak sme vytvorili viac súše. Postupne sme menili tvár planéty a dnes je väčšina vtedajšej vody ukrytá pod zemou. Vždy tu však bude s nami a s ňou aj naša vina. Paradoxom je, že jediné zvuky, pri ktorých dokážeme odpočívať, sú zvuky mora. Ale aj tie prekrývame niečím iným. Dúfam, že ti moje vysvetlenie stačilo. Nechcem sa k nemu vracieť, ale radšej sa pýtaj mňa, keby ťa niečo v súvislosti s vodou zaujímalo. Iný Scarian sa odpovedi vyhne a ako ťa poznám, neprestal by si, kým by si ho otázkami neutrápil.“

„Musím sa priznať, že toto by mi nikdy nenapadlo. Každý má niečo, na čo nie je hrdý, ale vy sa s tým neviete vyrovnáť. Vyhýbate sa spomienkam. Voda nie je na vine. Nemali by ste ju zamieňať s pravým vinníkom. Ale v poriadku, je to vaša voľba.“

„Ako vravíš, je to naša vec.“ Tým so mnou skončil. Ale hoci mu rozumiem a je mi ich ľúto, nehodlám si dávať pozor na jazyk. Pokiaľ príde reč na vodu alebo čokoľvek, čo s ňou súvisí, pokojne to poviem.

„Okej. Môžeš vypnúť *siet*? Pôjdem. A ozaj, len aby si vedel, zajtra neprídem. Potrebujem si naozaj pospať a chcem si utriediť všetky informácie. Je toho na mňa veľa.“ Nehovoriac o osobnom živote a vlastných problémoch! Ale o tých radšej pomlčím, aj tak sa o mňa stará až príliš.

„V poriadku. Budeme ťa čakať pozajtra, ako sa hovorí na Zemi. Stretneš sa s Borzajmi,“ prezradil mi na záver.

KLÁRA

Hoci sa Nicolas na svoje povolanie lekára niekedy sťažoval, v skutočnosti ho mal rád. Ľudské telo bolo jeho teritórium, tak ako vesmír patrilo Constantinovi. Za roky strávené ošetrovaním najrôznejších poranení získal mnoho skúseností a nadobudol rutinu, ale aj tak ho občas niečo zaskočilo. Ľudská schopnosť ublížiť sebe alebo niekomu inému, či už vedome, alebo nechtiac, bola nekonečná a schopnosť prežiť možno ešte o čosi väčšia.

Už videl chlapa so sekerou v lebke, iného prepichnetého šípom, ženy i mužov s rôznymi predmetmi tam, kde slnko nedosvieti, prehltuté nožnice, žiletky, otravy z hlúposti... parašutistu, ktorému sa neotvoril padák. Mnohí prežili ťažké zranenia, kým iní zomreli na obyčajné pošmyknutie. Vedel, že hranica medzi životom a smrťou je veľmi tenká. To, čo jeden hravo zvládne, iného zabije alebo poznamená na celý zvyšok života.

Keď sa po ukončení štúdia rozhodoval, do ktorej nemocnice nastúpi, vybral si Nemocnicu svätého Juraja. Nebola to práve svetová špička; žiaden výskum ani najnovšie technické vybavenie – ale to ani neočakával. Zato mali oddelenie pre pacientov v dlhodobej kóme, a to rozhodlo. Lebo *živá smrť* bolo to, čo ho zaujímalo najviac. Pripomínala mu stav, do akého upadal Constantin, či už náhodne, alebo úmyselne, avšak on sa na rozdiel od nevládných pacientov prebúdza bez následkov. Ibaže dokedy? Práve toho sa Nicolas obával. Uvedomoval si, aký býva Constantin po prebudení občas roztržitý a myšlienkami kdesi mimo. Nick bol v pokušení vyskúšať, ako by jeho priateľ reagoval, keby ho opäť vytrhol zo spánku. Tentoraz by mu nedal príležitosť spamätať sa a nenechal by sa odbiť. Stal sa z neho skúsený lekár. Vedel rozoznať pravdu od povedačiek, aké si pacienti často vymýšľali.

Niekedy sa stalo, že sa pacient z kómy prebral. V takom prípade ho ošetrujúca lekárka alebo hlavná sestra okamžite zavolali. Mysleli si, že pracuje na výskume a výsledky svojej práce uverejní v lekárskych časopisoch alebo prednesie na nejakej konferencii. Pravdaže s poďakovaním za ich odbornú pomoc. Nicolasa zaujímalo všetko, čo sa dalo zistiť, či už vyšetrením, rozhovorom s pacientom, alebo sledovaním jeho stavu pri následnej rehabilitácii. Väčšina z prebudených mala nielen fyzické, ale aj psychické následky, ktoré súviseli s ich stavom mimo spoločnosti a svojej rodiny. Návrat do bežného života bol zdĺhavý a nie vždy sa skončil šťastne.

Nicolas si vedel získať na svoju stranu ľudí, ktorí mu mohli byť užitoční. V nemocnici uplietol zložitú pavučinu vzťahov, ktoré udržiaval na priateľskej úrovni. Všetci ho poznali ako milého a pozorného lekára, ktorý si vážil aj prácu sestier a ostatného personálu (kto chce vedieť, čo sa deje v nemocnici, mal by lepšie počúvať pomocný personál). Poniektoré sestričky tajne snívali, že šarmantného pána doktora ulovia, iné sa o to priamo pokúšali, ale hoci bol v tejto oblasti Nicolas v súkromí snaživý, v nemocnici mu išlo výlučne o prácu. Nechcel v nej mať nijaké žiarlivé scény či rozbroje, a tak všetky vzťahy udržiaval v medziach priateľstva a ľahkého obdivu. Nikto netušil, že okrem práce v nemocnici a výskumu pacientov v kóme má ešte jeden koníček.

Keď mu v poslednom ročníku medicíny nečakane zavolať pán Vigo z detektívnej agentúry, ktorej služby občas využíval, so záujmom si vypočul jeho žiadosť. Bola to skôr prosba. Prosba, aká sa neodmieta.

Agentúra zamestnávala ľudí najrôznejších profesií. Mnohí mali pohnutú či pochybnú minulosť, na ich diskretnosti však stála existencia celej firmy. Okrem stálych zamestnancov si na určité špeciálne práce najímali externých pracovníkov, ktorí ani netušili, pre koho pracujú. Netušil to ani Nicolas. Nevedel, kto stojí v pozadí celej agentúry, a ani ho to nezaujímalo. Pán Vigo ho požiadal o ošetrovanie zraneného agenta a poslal pre neho auto s vodičom. Nicolas sa o všetko postaral. Svojho prvého neznámeho pacienta už nikdy nevidel, zato iných ošetroval aj viackrát. Takto sa začala jeho dlhoročná spolupráca s agentúrou pána Viga.

Niekedy sa Vigo neozval celé mesiace, inokedy mal Nicolas pocit, že v uliciach mesta zúri tajná vojna. Väčšinou išlo o zranenia, ktoré si vyžadovali odborné znalosti a prax. Ľahšie si zrejme

ošetrovali sami. Nicolas sa nikdy nepýtal, ako a kde ku zraneniam jeho tajní pacienti prišli ani kto im ich spôsobil. Odviedol svoju prácu, za ktorú dostal zaplatené (na tom pán Vigo trval, hoci Nick peniaze spočiatku odmietal), a odišiel.

Tušil, že nie všetko, čo agentúra pre svojich klientov robí, je legálne, ale nebola to ani banda hrdlorezov, ktorá kvôli zisku neodmietne nijakú prácu. Sami si vybrali, komu aké služby ponúknu, a pokiaľ sa rozhodli klienta odmietnuť, nebolo to preto, že by bola práca príliš ťažká alebo cena za ňu príliš nízka.

Keď ho Klára, ktorú vtedy poznal len tri týždne, požiadala o pomoc, bola to práve agentúra pána Viga, ktorú kvôli tomu najal. Stálo ho to síce poriadny balík peňazí, nikdy však svoju voľbu neoľutoval. Peňazí mal dosť a vždy dobre vedel, že city sa nedajú kúpiť, aj keď rodičia ho dlho presviedčali o opaku. Klára mu za to bola vďačná a zaviazaná, a zároveň sa o nej dozvedel tajomstvo, ktoré by mu inak nikdy neprezradila. Na druhej strane mu práca pre ňu pomohla vytvoriť lepší prehľad o možnostiach a schopnostiach zamestnancov agentúry. Z jeho pohľadu dostal viac, než za čo zaplatil.

Len čo Klárina mladšia sestra Serena dosiahla vek, ktorý by sa dal označiť ako *súca na vydaj*, začala si po vzore svojej sestry užívať mladosť a slobodu. Na rozdiel od Kláry bola Serena naivná, zato nesmierne vzdorovité dieťa. Myslela si, že všetko zvládne sama. V sedemnástich sa prvý raz zamilovala a jej láska vydržala pár mesiacov – kým jej milenec Alex nezistil, že s ním čaká dieťa. Serena sa rozhodla, že si dieťa nechá – či už s Alexom, alebo bez neho. Jeho otec, Alexander Sergejevič Kaminski, mal o tom inú predstavu. Keď sa mu nepodarilo donútiť ju k potratu, zmlátil ju tak, že takmer o dieťa prišla. Vylízala sa z toho, avšak prišla o lásku, ilúzie i o predstavu krásnej budúcnosti s Alexom.

Vrátila sa k rodičom, kde šesť rokov spokojne žila spolu so synom Viliamom. Lenže zrazu sa v ich živote objavil Alex a začal sa dožadovať svojho syna. Serena si spočiatku myslela, že ich chce oboch, že sa jej sen o šťastnej rodine predsa len splní, lenže Alex o ňu nestál. Chcel iba syna, a to za každú cenu. Jeho prísny otec umieral na rakovinu a jediný, čo od svojho syna chcel, bol potomok, ktorý by pokračoval v rodinnej tradícii. Na vnuka sa rozhodol prepísať svoj obrovský majetok, pochádzajúci z obchodu so zbraňami, drogami a všetkým, o čo bol záujem na trhu. Bol jedným z hlavných šéfov miestnej mafie a z jeho troch potomkov sa dospelosti dožil len jeden – Alexander. Ten však nátlak z otcovej strany nedokázal uniesť.

Alex si otca vážil, ale jeho pravidlá považoval za prežitok doby. Zdali sa mu zastarané. Veľmi túžil po jeho uznaní a rešpekte, ktorý sa mu ale nedarilo získať. Niekedy preto podľahol zúrivosti a zbytočnému násiliu v snahe ukázať všetkým, ale hlavne otcovi, že na to má, že je pravým Kaminskim. Na rozdiel od otca, robil Alex veľa chýb. Ktovie, možno to bolo jeho mladosťou, zlými kamarátmi, ktorým veril a ktorí sa ukázali ako slabosi, len čo na nich dupla polícia. Alebo sa iba príliš snažil. Najväčším sklamaním pre neho bolo, keď sa ho otec rozhodol nepostaviť do čela organizácie a radšej ju prenechal svojmu bratovi. Nedokázal mu odpustiť, že sa o Viliama a jeho matku nepostaral. Alex dúfal, že ak otcovi ukáže vnuka, odpustí mu starý prehrešok a prijme ho späť. Ibaže Serena zistila, že Alexovi ide len o ich syna, a poslala ho do čerta. Zbalila pár vecí a utiekla k sestre. Dúfala, že ich Alex nechá na pokoji, že zabudne. Opäť bola raz naivná.

Jedného dňa Klára prišla domov a našla dvere otvorené, sestru v kaluži krvi a synovca zatvoreného

v skrini. Vedela, že to nebolo lúpežné prepadnutie, ibaže Alexov advokát tvrdil niečo iné a trval na zverení dieťaťa do starostlivosti otca. Všetko Klárino úsilie bolo márne. Márny bol aj boj jej otca, ktorý krátko po skončení procesu dostal infarkt.

Výsmechom justícii bolo nájdenie údajného zlodeja a Se-reninho vraha. Jeho naučená výpoveď zaistila Alexovi nevinu v očiach verejnosti a ukončila prípadné ďalšie vyšetovanie.

Klára si už myslela, že je všetko stratené a nikdy viac Viliama neuvidí. Vtedy si našla prácu a spoznala Nicolasa. Dozvedela sa, z akej bohatej a vplyvnej rodiny pochádza, a v poslednom zúfalom pokuse sa ho rozhodla požiadať o pomoc. Bolo jej jedno, čo si zapýta, ochotne by pristala na všetko, len aby dosiahla Viliamov návrat a potrestanie vrahov svojej sestry.

Nicolas všetko zvážil a premyslel. Najprv zadal agentúre iba prieskum celého prípadu, aby zistil okolnosti, o ktorých Klára nemusela vedieť. Po tom, ako sa dozvedel, že mu neklamala a nič nezatajila, ponúkol agentúre za vyriešenie milión dolárov. Mohli ho odmietnuť. V takom prípade by mu nezostalo nič iné, len únos dieťaťa a nová identita pre Kláru, jej matku a synovca. Oni to však vzali.

Čoskoro došlo pri prepade sídla rodiny Kaminských, pravdepodobne konkurenčnou rodinou, k úmrtiu všetkých jej dospelých členov. V tom čase bol už starý Kaminski – dovtedajšia hlava rodiny – mŕtvy, a zrejme to bolo príčinou krutých bojov o moc. Všetko prebehlo nečakane a rýchlo. Útočníkov nikdy nenašli, a tak všetci podozrievali všetkých. K útoku sa nikto nepriznal, ale ho ani nikto nepoprel. Bola to akcia hodna obdivu, aspoň podľa hláv ostatných rodín.

Len Nicolas a pár zasvätených vedeli, čo sa stalo. V ten večer si na nedostatok práce pán doktor sťažovať nemohol.

Nicolasove obavy, ako sa Klára vyrovná s masakrom rodiny Kaminských, sa rozplynuli, keď sa mu radostne hodila okolo krku.

Po Estellinom vpáde do bytu sa Nicolas rozhodol vyhrabať na ohrdnutú milenkú informácie, ktoré by ju konečne poslali do pekiel. Ozval sa agentúre, zadal objednávku. Dohodli sa.

Hneď potom brnkol otcovi. Mal od neho tri neprijaté hovory. Erik zvyčajne prenechával kontakt so synom na manželku. Radšej nechal odkaz, než by mal sám zavolať.

„Ahoj. Deje sa niečo?“

„Príď domov. Budem ťa tu potrebovať,“ počul v telefóne otcov vážny hlas.

„O čo ide?“

„Po telefóne nie, nehodí sa to. Všetko ti vysvetlím. Príď čo najskôr.“

„Dobre, som na ceste.“

O smrti matky sa Nicolas dozvedel suchým konštatovaním. Zomrela sama, v tichosti, pravdepodobne na predávkovanie liekmi v kombinácii s alkoholom. Našla ju kuchárka, manžel pracoval. Tragédii už nemohla zabrániť. Erik si vyčítal, že ju v poslednom čase zanedbával viac než inokedy, ale Nicolas bol presvedčený, že jej koniec bol len otázkou času.

Matka upadala do stále väčších depresí, z ktorých jej pomáhali dočasne sa dostať len lieky alebo alkohol. V rozjarenej nálade jej často napadlo zavolať synovi. Myslela si, že tým plní svoje materinské poslanie – pritom si len vylievala svoje pocity a krivdy jemu do telefónu. Neznášal to.

Nemohol za to, že má otec milenky, ani za to, že si matka nevie so životom poradiť sama. Nikdy nefungovali ako normálna rodina. Preto Nicolas nevedel, čo by mal ako dobrý syn urobiť, a nevedela

to ani jeho mama. To jej však nezabránilo vyčítať mu nezájum o rodinu vždy, keď sa jej to hodilo.

Teraz bola mŕtva a Nicolas sa cítil previnilo. Už sa nemusel báť, že mu opäť zavolá plná výčítiek, že nechodí domov, už ho nebude nútiť k schôdzkam s ďalšou dcérou svojej kamarátky. Hanbil sa za svoje pocity.

Príprava na pohreb prebehla rýchlo. Sám sa čudoval, koľko ľudí sa rozhodlo prísť na poslednú rozlúčku s Clarisou. Niektorí prišli z úcty k otcovi, niektorí zozvedavosti alebo preto, aby sa predviedol v čiernom. Nicolas trpezlivo konverzoval, potriasal rukami a odpovedal na taktne otázky. Dorazila ho až Estell. V čiernych exkluzívnych šatách a lodičkách na vysokom podpätku ničím nepripomínala zúrivú fúriu. Dôstojne vkráčala do domu, chladne si všetkých premeriavala a sem-tam si „niečo“ zotrela vreckovkou z kútika oka. Ovládala sa, aj keď uvidela Constantina, ktorý s Alanom a Klárou prišiel podporiť Nicolasa. Oni sa po pohrebe rýchlo vytratili, zato Estell zostala až do konca. Nenápadne sa pohybovala v Erikovej blízkosti a sledovala, čo sa okolo neho deje. Ostentatívne dávala všetkým najavo, že jej prítomnosť v dome je viac než len vítaná. Nick sa snažil nereagovať a vyhýbal sa jej, ako mohol.

Clarisa zanechala väčšinu svojho majetku synovi, ale časť peňazí venovala aj útulku pre opustené zvieratá a Nemocnici svätého Juraja, čo Nicolasa prekvapilo. Matka za ním do práce nikdy neprišla. Podľa jej názoru nedosahovala patričnú spoločenskú úroveň a verila, že keď jej syna opustí záchvat charity, zamestná sa v „skutočnej“ nemocnici. V takej, ktorá bude dostatočne reprezentovať ich postavenie. Nick dúfal, že to urobila preto, lebo sa predsa len rozhodla rešpektovať jeho rozhodnutie pomáhať tým, ktorí to naozaj potrebujú.

„AKO SOM BORZAJOM PREDVIEDOL ĽUDSKÝ ORGANIZMUS.“

Mrzelo ma, že sa mi k Bytostiam nepodarilo prísť v čase, na ktorom sme sa pôvodne dohodli. Clarisina smrť mi narušila plány. Pripravoval som sa na cestu, no namiesto toho sme až do rána popíjali po rôznych baroch a podnikoch. S Alanom sme na Nicka dávali pozor, aby v rozporení, v akom bol, niečo nevyviedol. Vypili sme viac než inokedy, ale len Nicolas sa úplne dorazil. Do postele som sa dostal až na svitaní. Alanovi som ustlal na gauči v obývačke. Dva dni som bol z ponocovania totálne odrovnaný, preto som na Scar dorazil neskôr, než bolo v pláne.

Argin bol riadne nasratý.

„Čo to má znamenať?! Mal si prísť už predvčerom! Porušil si dohodu!“

„Je mi to ľúto, ospravedlňujem sa,“ zakričal som na neho rovnako, ako on kričal na mňa. „Nemohol som prísť skôr. Kamarátovi umrela mama, potreboval moju pomoc. Nie všetko vždy dopadne tak, ako chceme. Nemôžeš mi dávať nesplniteľné príkazy,“ povedal som už miernejšie. „Pochop, občas môžem prísť neskôr, ale to neznamená, že úmyselne ignorujem našu zmluvu. Neuskutočnené návštevy nahradím, ako sme sa dohodli.“

„Viem. Ale nepáči sa mi, že nemôžem nič robiť, len čakať a dúfať, že prídeš. Uvedom si, že ak jedného dňa neprídeš, nikto nám nepovie prečo.“

„To sa nedá vyriešiť. Obaja podstupujeme isté riziko. Je zbytočné obviňovať sa či dohadovať, kto má väčšiu pravdu. Nič sa tým nezmení. Sľubujem, že ti vždy vysvetlím, prečo som prišiel neskôr, ale

už na mňa kvôli tomu nikdy nezvyšuj hlas. Nie som auto na diaľkové ovládanie.“ Z môjho návrhu nebol práve nadšený, ale nič iné mu nezostávalo.

„Tak vrav, čo sa ti prihodilo?“

Porozprával som im o Nicolasovi. Začal som naším zoznámením, prešiel som cez zážitky v škole a zavŕšil to opisom, ako mi zachránil život, keď som skončil s dierou v bruchu. Ukázal som im, ako vyzerá, predstavil im Erika aj Clarisu. Bližšie rodinné vzťahy som nerozvádzať. O smrti Clarisy som vedel len to, čo mi povedal Nicolas, viac aj tak nepotrebovali vedieť.

„Čo robíte s mŕtvymi?“ zaujímalo Argina.

„Pochovávame ich do zeme, ale niekto sa chce dať radšej spopolniť a popol rozsypať na dákom peknom mieste.“ Ukázal som mu cintorín s náhrobnými kameňmi a obradné spúšťanie truhly do jamy. Príbuzní postávali navôkol, v duchu sa lúčili, občas na truhlu dopadla hruda hliny alebo kytica.

„A vy?“

„Telo vložíme do zariadenia, v ktorom sa rozloží. Neostane z neho nič.“

„Nestrácate tým väzbu na svojich predkov? Na minulosť?“

„Dôležitejšia je budúcnosť. Naša voda je nečistá, nechceme si znečisťovať ešte aj zem pod nohami.“

Divné. Kolobeh života im nič nehovorí? Asi nás z tohto hľadiska budú vnímať ako barbarov, pojedajúcich rastliny a živočíchy, ktoré sa živia ľudskými telami. Argin môj pohreb nijako nekomentoval a netváril sa zhnusene či pohrdavo. Stále si musím opakovať, že sú na civilizačné rozdiely zvyknutí. Viac rás – viac spôsobov života. Vyššia miera tolerancie im je vštepovaná už od malička.

„No nič, mali by sme začať. Podľa dohody dnešný deň patrí Borzajom, preto ti predstavujem veliteľa našej ochranky Sajka a jeho pobočníka Kaliana. Podlieha im tridsaťdva strážcov základne. Všetky naše rozhovory sú nahrávané a záznamy sú poskytované všetkým Bytostiam bez rozdielu. Taká je dohoda.“

No jasné, zasa akási dohoda! Bez nej ani na krok a už ani na slovíčko. Na zmluvy či kontrakty som nikdy nebol. Väčšina mojich firemných obchodovspočiatku fungovala iba na čestné slovo a dobrý úmysel. Ako firma rástla, prišli listiny a paragrafy, odstavce a články, kvôli čomu som prijal nového zamestnanca.

Obaja Borzaji sa oddelili od tichej skupinky ostatných Bytostí a vyšli vpred. Po vzore Mjúrov som sa im uklonil. Urobili to isté. Nebyť všetkých militantných ozdôb, šperkov a vychytávk, bol by ich voľný odev jednoduchý a nezaujímavý. Na dnešnom vzhľade si obaja dali záležať. Vlasy, zuby aj pazúry mali vyleštené rovnako ako aj zbrane a ozdoby. V postrojoch na chrbtoch mali zavesené pušky a za pásom zastrčené dlhé zahnuté nože, ale doteraz som ich nikdy nevidel bojovať so zbraňou v ruke. Väčšinou im postačili ich prirodzené obranné prostriedky – vycerené tesáky a čierne pazúry. Niektorí Borzaji, ktorých som vídal na vesmírnych lodiach, si na nechty nasúvali aj ozdobné hroty. Títo ich nemali, ale odstrašujúci boli aj bez nich.

„Zdravím vás. Určite na mňa máte veľa otázok, tak len do toho, pýtajte sa!“ šiel som bez otáľania na vec. Jednanie na rovnu ich charakteru vyhovuje najviac. Žiadne vzletné frázy ani kvetnaté prejavy či pochlebovanie by neocenili.

„Vyzleč sa!“ prikázal mi Sajk.

„Čo prosím?“ zaskočili ma. To sa nepodarilo ani Kjúnisovi s jeho testom.

„Chceme vidieť tvoje telo.“

Zaujímavé. Keby sme si nerozumeli a boli by sme odkázaní na posunkovú reč či obrázky, asi by boli naše telá to prvé, s čím by sme sa zoznamovali. Všetko ostatné by prišlo na rad postupne, podľa vzájomného pochopenia. Ale keďže máme veľa iných tém na rozhovor, na skúmanie telesných rozdielov som ani nepomyslel. Pravda, okrem tých, ktoré sú zjavné na prvý pohľad.

„Jasné, chápem.“

Ukázal som im nahé mužské telo. Otáčalo sa predou mnou tak, aby ho všetci dobre videli. „Máme dve pohlavia. Toto je muž.“ Pridal som aj ženské telo: „A toto žena.“ Postupne som im vysvetlil rozdiely medzi oboma pohlaviami, väčšinou si ich mohli všimnúť aj sami – predviedol im rôzne rasy, typy a odlišnosti. Pridal som aj vývoj od novorodenca cez pubertu, dospelosť, starobu až po smrť.

„Tie telá neboli konkrétni ľudia, len neutrálne vzory. Chceme vidieť aj naozajstné ľudské telo. Ukáž to svoje,“ nástojil Borzaj s vyššou hodnotou.

Ako vidím, prehliadke sa nevyhnem. Odev zmizol ako mávnutím čarovného prútika, vyzliekanie by bolo zbytočné. Ostal som stáť, ako ma pánboh stvoril. Keď si ma dostatočne poobzerali, opäť som sa zaodel imaginárnym šatstvom, nebudem sa s nimi predsa rozprávať nahý. I keď – nahý – bez tela? Ale čo! Nahý.

„Až na jedno nemáš iné viditeľné zranenia,“ ozval sa Kalian.

„Nemám. Mal som šťastie. Okrem zlomenej nohy a toho bodnutia sa mi nehody vyhli. Nebol som ani chorý. Nevieam prečo. Možno mám výnimočne dobrú imunitu alebo je to psychikou. Lekárom a nemocniciam sa zo všetkých síl vyhýbam.“

„Zobraz telo v pohybe! Predved' jeho možnosti.“

„Dobre, to môžem. Bude to simulácia ‚neutrálnych vzorov‘, nebudem pred vami poskakovať.“

Nenamietali. Ukázal som poklus, beh, šprint, skoky, kotrmelce, premet bokom i zopár iných gymnastických cvikov. Potom mi napadlo bicyklovanie, plávanie, korčuľovanie, potápanie, parašutizmus, lietanie na rogale, surfovanie na doske, jazda na koni... Zdôraznil som rozdiely v pohybe muža a ženy. Ženský pohyb bol síce trochu pomalší, ale bola v ňom ľadnosť a krása, hlavne pri ukážke baletu, gymnastiky a tanca. Nakoniec som doplnil šplhanie, lezenie a hádzanie predmetmi – šípkami, oštepom, kameňom a diskom.

„Poučné, naozaj zaujímavé. Ste veľmi flexibilní. Nie takí silní ako my, ale zato máte ohromnú škálu pohybov na zemi, vo vzduchu a dokonca aj vo vode.“

Jasné, ostré dlhé zuby majú výhodu trhania, ale oslňujúci úsmev nevykúzia a so svojimi rukami môžu o akrobacii len snívajúť. Všetko niečo stojí.

„Žiaden Pozemšťan nerobí úplne všetko, čo som vám predviedol. Väčšinou si vyberáme nejaký šport, ktorému sa venujeme aktívne, iným len občas alebo vôbec. Závisí to od veku, záujmov, voľného času. Platí – čím mladší, tým pohyblivejší a ohybnejší. S vekom lenivieme a priberáme, svalstvo sa mení. Je to individuálne.“

„To zviera je nebezpečné?“

„Aké zviera? Á! „Myslíte koňa?“ vyčaroval som pokojne sa pasúceho koňa. „Nie. Je to bylinožravé zviera. Jedno z mnohých, ktoré sme počas vývoja začali využívať, až sa udomácnilo a zvyklo si na nás. Staráme sa o ne a máme ich radi. Kone boli kedysi najrýchlejším dopravným prostriedkom, často si ich mohli dovoliť len bohatí ľudia.“ Jazda na koni sa mi vydarila – od vyšvihnutia do sedla, až po rýchly cval a skoky cez prekážky. „Škoda, v skutočnosti som nikdy na koni nesesedel. Môžete sa mi pre zmenu predviesť vy?“

Čakal som, že odmietnu, ale nemali s tým problém. Vyzliekli sa, ukázali mi jazvy, značky

a predviedli pár pohybov, akoby na seba útočili. Tvrdá zrohovatená pokožka ich chránila pred údermi. V niektorých častiach tela, najmä na hrudníku a na stehnách, mali vsadené kovové krúžky a bodce.

„Čo znamená ten piercing a značky? Intímne zdobenie?“

„Snímacie šperky sú len ozdoby, zato každý kov osadený do tela je pripomienkou dôležitého víťazstva v súboji. Symboly vyryté do kože vyjadrujú úctu klanu.“

„Rozumiem. Niečo podobné máme aj na Zemi. Ľudia si tiež zdobia telá, dávajú si šperky aj na veľmi chúlостivé miesta, ale najčastejšie by ste sa u nás stretli s tetovaním.“

Nedali mi pokoj, kým som im neukázal všetky obrazce, ktoré mi napadli, a nevysvetlil im spôsob, akým sa vytvárajú.

„Krásne! Musí to bolieť.“

„Určite. Veď sa pri tom používajú ihly. Aj tetovania sú individuálne, často vyjadrujú osobnosť majiteľa.“

„Prečo ho nemáš aj ty? Je drahé?“

„Nikdy som sa takto netúžil odlišovať. Mám svoje putovanie, objavovanie a vesmír. Aj bez tetovania som divný až-až.“

„Ženy sa maľujú a muži sa dávajú tetovať a prepichovať si telá?“

„Aj ženy sa nechávajú tetovať. Nie všetky, ale mnohé si dajú spraviť aspoň niečo malé. Ešte ako malým deťom im prepichnú uši a darujú prvé náušnice. To je bežné.“

„Vaše ženy si môžu spôsobovať bolesť?“

„Robíte si srandu? Ženy znesú viac bolesti než muži. Sú odolnejšie a húževnatejšie, ako sa na prvý pohľad zdá. Musia sa starať o rodinu, o seba, pracujú, majú svoje záľuby... Zvládnu toho veľa.“

„Pracujú. Žijú medzi mužmi?“

„Áno. Žijú ako my, majú tie isté práva ako muži, často vykonávajú tie isté profesie. Nebolo tomu vždy tak, ich cesta k rovnoprávnosti bola dlhá, ale dnes sa nad tým už nikto nepozastavuje. U vás je to zrejme inak.“

„Nehovoríme o nich. Cudzinci žiadne ani nestretnú. Sú ukryté a dobre chránené.“

„Pred čím? Hrozí im nebezpečenstvo?“

Ošivali sa a dlho váhali, ale trpezlivo som čakal, a tak museli niečo povedať. „Rodí sa nepomerne viac mužských ako ženských potomkov. Naše ženy si samy vyberajú partnerov, niekedy aj dvoch, pokiaľ sú to bratia. Potom sa stiahnu do úzadia a venujú sa deťom.“

„Aha, chápem. Nemôžete si pomôcť zámernou voľbou pohlavia?“

„Skúšali sme to, ale všetko sa ešte zhoršilo. Úmrtnosť takto vzniknutých plodov bola oveľa vyššia, čo malo zlý vplyv na ženskú psychiku. Museli sme to ukončiť.“

„To mi je ľúto.“

„Vy nemáte problém s reprodukciou?“

„Nie, skôr naopak. Na jedinú obývanú planétu široko-d'aleko je nás až priveľa. Hovorí sa, že keď ženy rodia viac mužských potomkov, bude vojna. Len neviem, či je to príčina, alebo následok. Po vojnách ostáva v postihnutých krajinách oveľa viac žien a detí ako mužov. Možno aj toto bol jeden z dôvodov ženskej emancipácie. Po druhej svetovej vojne museli totiž zastávať mnoho povolání, ktoré dovtedy patrili výlučne mužom. Keď zistili, že ich zvládajú, nechceli sa už vrátiť ,ku sporáku‘.“

„Vojny. Povedz nám o nich viac!“

A je to tu! Nebolo vyhnúť, raz som sa k tejto téme musel dostať. Zahnali ma do úzkych. Nechcem

Ľudstvo vykresliť ako bandu krvilačných šialencov, ktorí sa pri najmenej príležitosti vrhajú jeden na druhého. Ako im to vysvetliť tak, aby pochopili, že nie sme netvory? História! Skúsím ísť cez ňu. Cez boj človeka s prírodou a boj o holý život. Snáď pochopia, veď aj oni museli prejsť niečím podobným.

„Takže, kedysi, keď žila na Zemi len hŕstka ľudí, svet bol veľmi nebezpečným miestom. Vlastne by som vám mohol ukázať, aké hrôzostrašné tvory tu boli ešte pred človekom. Boli to obrovské dinosaury.“ Od Tyranosaura rexa, triceratopsa a rôzne iné pravy som sa prepracoval k prvým ľuďom, mamutom, šabl'ozubým tigrom, a potom to už išlo. Pomohol mi postupný vývoj zbraní. Zameral som sa skôr na ne než na konkrétne vojny a rozbroje. História ľudstva sú neustále konflikty a boje o moc, ale vždy sa nám akosi podarilo postúpiť o stupienok bližšie k dnešnej civilizácii. Ukázal som im kyjak, sekeru, nôž, kopiju, stredoveký aj rímsky meč, štít, katapult, strelné zbrane. Vtedy som sa rozhodol skončiť. Svetové vojny si musím premyslieť. Nie je to práve pekné rozprávanie.

„Mám pocit, že to nie je všetko. Prečo?“ zareagoval Sajk pohotovo.

„Pravda, nie je to všetko, ale vojen a zbraní už bolo na dnes dosť a rozprávam len ja. ‚Vyschlo mi v krku‘. Povedz mi niečo viac o vás. Zuby si brúsíte úmyselne do ostrého tvaru alebo vám také rastú prirodzene?“ spýtal som sa, aby nestihol protestovať. Najrýchlejšia obrana je útok, preto som zaútočil otázkou a odklonil sa od ozbrojených konfliktov ku gastronómii.

„Zuby si brúsime a vŕtame, ako sa nám páči. Sme mäsožravce, zuby nám vypadávajú a dorastajú celý život.“

„Jete výlučne mäso? Žiadnu zeleninu ani nič iné?“

„V malých množstvách aj tie.“

„A ryby?“

„Tie už vôbec nie! Nečisté mäso nejeme.“

„Aké nečisté? Veď žijú vo vode.“ Kúpu sa celý život, nie?

„Nejeme nič, čo žije vo vode!“ vykrikoval mi do tváre, očervenel od zlosti a zavrčal. Vŕčanie ma malo asi varovať alebo vystrašiť, ale čo mi môže? Akurát vynadať.

„A prečo to? Akési náboženstvo?“ opýtal som sa celkom pokojne. Ja vám dám, mučiť ma rozprávaním o vojne! Teraz mi vy povieť niečo nepríjemné. Cítil som, že to bude bomba, a mal som pravdu.

Mladší Borzaj, Kalian, by najradšej odišiel. Videl som na ňom, ako nervózne prešľapuje, cerí zuby a podchvíľou siaha po noži, akoby chcel zaútočiť, ale ešte stále sa ovládal. Inštinktívne vysunul pazúry, ale Sajk ho uzemnil chvatom za zápästie a ráznym povelom: „Krot' sa! Nie sme v aréne!“

Kalian sa uvoľnil a Sajk mi navel'a odpovedal. Scariani začali objavovať vesmír a Borzaji boli prví, na ktorých narazili. Ich domovská zem bola na vodu chudobná. Voda bola veľmi vzácna, na povrchu sa takmer nevyskytovala. Scariani zrazu uvideli príležitosť k výhodnému biznisu. Borzaji si vážili to, čoho bolo na Scare priveľa, a tak im Scariani začali vodu predávať. Vtip bol v tom, že Borzaji platili svojím nerastným bohatstvom v podstate za odpad. Spomenul som si, ako platili za zlato a potraviny či iné suroviny naši morskí objavitelia – zrkadielkami, čačkami, nožmi a somarinami. Podobne vnímali Scariani v tých časoch obchod s Borzajmi.

„Geniálne!“ otočil som sa na Argina, chápaný skutočný obsah Sajkovho rozprávania. Nič nepotvrdil ani nepoprel. Mlčal. „Rozumiem,“ otočil som sa k Borzajom. Argin mi nič nevysvetlí, kým Borzaji nevyčerpajú čas, ktorý im bol oficiálne vyčlenený.